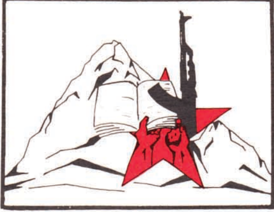

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 35 / Kasım 1984 / 2.- DM

SÖMÜRGECİ-FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULACAKTIR!

Uludere ve Beytüşşebap'da

Sokağa Çıkma Yasağı İlan Edildi!

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinin ardından sömürgeciler daha da çılgına döndüler. Artık ülkemizdeki her insanın bir HRK savaşçısı olduğu düşencesinin korkusuyla, tüm bir halkımızı "eşkiya" ilan ederek vahşet ve barbarlıklarının dozunu en uc noktaya vardırdılar.

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının 16 Kasım tarihli son açıklaması bu korkunun hangi ölçülere vardığı nın açık bir belgesi olmuştur.

Söz konusu açıklamada Hakkari'nin Uludere ve Beytüşşebab ilçelerinde 17 Kasım gecesi saat 01^{00}'den başlayarak 17 ve 18 Kasım günleri iki gün süreyle sokağa çıkma yasağı konulduğu belirtilmektedir. Ayrıca, Siirt ili Şırnak ilçesinde de 14 Kasım 1984'den itibaren akşam saat 17^{00} ile sabah saat 05^{00} arasında ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağının uygulandığı ifade edilmektedir.

Sömürgeci faşistlerin "terorist" avı adı altında halkımıza karşı sürdürdükleri açık savaşın bir parçası olan bu durum, yeni bir olay değildir. Onlar, PKK önderliğindeki halkımızın silahlı direniş güçleri HRK'nin halka yaptığı çağrının daha ilk günden güçlü cevap almasının telaşını yaşamaktadırlar. Bu nedenle de, halkla devrimcilerin bağını koparmak için halkımızla öncüsü arasına azgın bir terörden örülü duvar çekmeye çalışmaktadırlar. Halkın nefes almasından, iki kişinin konuşmasından, sokakta oynayan çocuklarımızdan bile korktukları ve çareyi onları evlerine hapsetmekte buldukları ilan edilen bu son kararla bir kez daha belgelenmiştir.

Ancak hemen şunu belirtelim ki, tüm bu karar ve uygulamalar daha da artacak olan sömürgeci-faşist terör ve vahşetin bir ön habercisidir. Halkımız buna karşı uyanık olmalı, ailesi ve varlığıyla kendisini korumanın , onurlu ve namuslu bir yaşamın tek yolunun PKK ve onun önderliğindeki HRK'ye bağlılık ve katılımdan geçtiğini bilerek hareket etmelidir.

SÖMÜRGECİLER 4 MASUM ÇOCUK VE 5 KADINI ALÇAKÇA KATLETTİLER!

Halkı katledin emrine uymayan askerler kurşuna dizildiler!

Sömürgeci-faşistlerin Karageçit köyündeki suçlarının belgesidir.

Sömürgeci caniler, ellerini bir kez daha masum insanlarımızın kanına buladılar. 9 Kasım 1984 günü Eruh'un Karageçit köyüne baskın düzenleyen kontr-gerilla grupları, köyü kurşun ve bomba yağmuruna tutarak, 3-5 yaşları arasındaki 4 çocukla, 5 kadını hunharca katlettiler. Sömürgeci-faşist ordunun sürekli baskı ve işkenceleri nedeniyle köyde yaşayamaz hale gelen ve çareyi silahlanarak savaşmakta bulan erkekler köyde olmadığından, köyde erkekleri bulamayan sömürgeci caniler, karşılarına çıkan kadın ve çocuklara acımasızca saldırdılar. Halkımıza ve insanlığa duydukları tüm kini masum çocukların körpe bedenlerini ve anaları delik-deşik ederek kustular.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleriyle HRK'nin kuruluşunun ilan edilmesi ardından, köylerdeki yaşlı-genç birçok yurtsever silahlanarak HRK'ye katılmaya başladılar. HRK'nin çağrısının güçlü bir etki yarattığını gören sömürgeci caniler, bunun karşılarında bir halkın savaşması, kendi bağımsızlık ve özgürlüğü için silahlanması anlamına geldiğini çok iyi bilmektedirler. PKK önderliğindeki HRK güçlerinin 15 Ağustos'ta Eruh ve Şemdinli başta olmak üzere Kürdistan'ın dörtbir tarafında yükselttiği eylemler, halkta büyük bir umut yaratmıştır. Sömürgeci-faşist ordunun güçsüzlüğünü, savaşan bir halk karşısında çaresiz ve aciz olduğunu açığa çıkarmıştır. Mücadelemizin henüz çok küçük bir adımı olarak kabul ettiğimiz bu ilk eylemler bile, halkımızın gücünü ve düşmanın çürümüşlüğünü ortaya koymuştur. Bu, halkımızın savaş ve moral gücünün giderek daha da artacağı anlamına gelirken, düşman saflarında ise moral bozukluğu ve çöküş demektir. Yani, düşmanın yenilgisi daha şimdiden ilan edilmiştir.

Halkımızı geçmişte olduğu gibi,

Devamı 23. sayfada

KÜRDİSTAN ÖZEL

Şırnak, Pervari, Beytüşşebap ve Uludere'de

Faşist Cuntanın Operasyonları Devam Ediyor!

Genelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin içine girdiği yeni mücadele aşamasının bir gereği, özelde, Hêzên Rizgarîya Kurdistan'ın kuruluşunun dünya, Türkiye ve Kürdistan kamuoyuna duyurulması için gerçekleştirilen, Eruh ve Şemdinli baskınlarının ardından, beklenildiği gibi; yediği bu darbe karşısında hesap vermenin korkusu içinde, paniğe kapılarak adeta yaralı bir hayvan gibi tüm barbarlığı ile Kürdistan'ı yeniden istila eden faşist Türk sömürgecileri, yaklaşık bir aydır tam bir savaş havası içinde operasyon ve baskınlarını devam ettirmektedirler.

Eruh ve Şemdinli saldırılarında olduğu gibi, ondan sonra yapılan operasyon ve baskınlarda faşist Türk ordusunun tüm güçsüzlüğü, rezilliği ve alçaklığını ortaya çıkarmıştır. Yine, Partimiz ve halkımızın silahlı gücü HRK'nin geleceğe muktedir olduğu, hızla gelişip, halk ordusuna dönüşebileceği ve faşist istila ordusuna darbe üstüne darbe indirerek, onu hezimete uğratabileceği de sayısız örneklerle kanıtlanmıştır.

Kürdistan çapında operasyonlara girişilmekle birlikte bazı özelliklerinden dolayı Şırnak ve çevresinde bu girişimler ağırlıklı bir şekilde sürdürülmektedir. Bunun nedeni ise, bu yöre halkının güçlü bir yurtsever potansiyele sahip olması, Eruh'a yakınlığından ötürü gelişmelerden fazla etkilenmesi, geçit vermeyen doğa koşullarına sahip olduğundan eylemcilerin muhtemelen çekilebilecekleri bir alan olmasından kaynaklanmaktadır. Tarıma elverişli olmayan, çetin doğa koşulları nedeniyle, Şırnak, Pervari ve Beytüşşebap üçgeni arasındaki bu geniş alan üzerinde sadece irili-ufaklı yaklaşık 20 yerleşim merkezi bulunmaktadır.

Devamı 22. sayfada

DEVRİMCİ ATILIM KARŞISINDA TASFİYECİLİK VE REFORMCULUĞUN YOĞUNLAŞAN SALDIRILARI VE TEKRAR BİRLİK SORUNU ÜZERİNE!

Biz nefretimizi sadece ve sadece tasfiyeci ve gerici reformcu şefler için söylüyoruz. Bu örgütlerin ister en önde yürüyenleri ve isterse militanları için olsun, devrime inancını yitirmemiş, direnmeye kararlı olanlarla, cunta ve onun demokrasisiyle bilerek veya bilmeyerek ilkesel ayrılığı olan ve ona karşı sürekli direnen herkesle, en büyük fedakârlık bizde olmak üzere ve bizden ne isteniyorsa devrimin çıkarına hizmet etmesi koşuluyla evet diyerek birleşme arzumuzu tekrar ortaya koyuyoruz. Yeterki, bize bir kurtuluş yolu olarak cunta demokrasisi işaret edilmesin ve yeterki halkımızın direniş yolu önünde engel olarak dikilinmesin. Böyle bir birlikte, içte ve dışta, kitlesel, silahlı ve silahsız en zorlu görevleri göğüslemeye hazırız. Bu konuda her türlü tavizi verebilecek kadar da kendimize güveniyoruz. Bunu bir kariyer meselesi yapmıyoruz. Bu yolda yürünmesi ve devrime zarar verilmemesi yeterlidir.

(YAZISI 12. SAYFADA)

SAVAŞI GELİŞTİRMELİ MİYİZ?

Evet! Hem de hiç duraksamadan (çünkü, koşullar olgunlaştığı ve zaman geldiğinde, savaşta duraksama ölüm demektir!) hem de tüm ustalık ve yeteneklerimizi ortaya koyarak, savaşın pratik-örgütsel tüm sorunlarını çözmeyi başararak, politik mücadeleyle bağını doğru kavrayıp uygulayarak, devrimci savaşı bir sanat olarak ele alarak! Bilincimizi ve yeteneğimizi geliştirmeli, silahlarımıza daha sağlam sarılmalıyız; daha şimdiden Silvan'dan, İdil'den, Şırnak'tan, Uludere'den, Çukurca'dan yükselen ve daha birçok yerde daha güçlü bir biçimde yükselecek olan devrimci silah seslerini ülkemizin her alanında duyulur hale getirmeliyiz!

(YAZISI 2. SAYFADA)

15 Ağustos Tarihsel Çıkışının Pratik İki Sonucu

(YAZISI 6. SAYFADA)

★ ★ ★

SOYUT KAFALAR VE SOMUT GERÇEKLER

(YAZISI 8. SAYFADA)

★ ★ ★

Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 6. sayısında yayınlanmıştır.

SAVAŞI GELİŞTİRMELİ MİYİZ?

A. Candar

Bir anlamda açık bir dönemeçte bulunuyoruz. Hem Ortadoğu'da ve hem de Türkiye ve Kürdistan'da derin çelişkili ve bazı alanlarda çatışmalı bir durum yaşanıyor. Örgütlülük düzeyi ne olursa olsun çeşitli politik güçler, bir yandan en güvenilmez dostlarla bile ilişki ve ittifak içine girmeye, öte yandan dolaysız hasımlarını kendilerine karşı çıkamaz hale getirmeye çalışarak kendi varlıklarını korumaya ve yaşatmaya çaba harcıyorlar. Bu, en açık bir biçimde faşist Türk rejiminin şahsında da görülüyor. Faşist-askeri diktatörlüğün uyguladığı akılalmaz ekonomik, toplumsal ve siyasal-askeri baskı, sömürü ve zorbalığa dayanılarak ve küçük-burjuva siyasetçiliğinin alçakça ihanetinden yararlanılarak devrim öldürülmek isteniyor.

Ve böylesi bir ortamda, özellikle son beş ayı aşkın bir süreden beri devrimci saflarda şu soru tartışılıyor: savaşı geliştirmeli miyiz? Devrimin ileri bir hamle yapması açısından koşullar olgunlaşmış mıdır?

Besbelli ki bu soruya doğru ve yeterli bir yanıt, ancak somut koşulların gerçekçi bir değerlendirilmesi ile verilebilir. Ve Kürdistan açısından bu değerlendirme, en geneli bir yana bırakırsak, en azından kendisiyle birlikte Ortadoğu'nun ve Türkiye'nin durumunu da kapsar.

Kürdistan devrimi açısından Ortadoğu'nun günümüzdeki durumu nasıl özetlenebilir? Veya bize neyi göstermektedir?

Her şeyden önce, çelişkili ortamın derinleşerek sürdüğünden sözetmek gerekir. Dünya sosyalizm güçleri ile emperyalizm güçleri arasındaki çelişki, bu güçlerin bölge üzerindeki çıkar karşıtlığı hemen bir çok alanda vardır. Her ne kadar bugün bu çelişki açık şiddetlilik kazanmamışsa da –elbette bunun da bir çok nedeni var– bölgedeki her sorunda dikkate alınması gereken bir yoğunluk oluşturmaktadır. Bölgede emperyalizm uşağı gerici burjuva rejimlerle, emperyalizm –özellikle ABD– karşıtı burjuva, küçük-burjuva yönetimleri arasındaki yoğun çelişkili ortam, bazı alanlardaki çatışmalı durumuyla devam etmektedir. Emperyalizm uşağı gerici rejimler arasında da belli bir çelişkili durum vardır; bütün çabalara rağmen bu güçlerin ileri boyutlu bir birliği bir türlü yaratılamamaktadır. ABD karşıtı yönetimler de bölgenin çeşitli sorunları üzerinde tam bir görüş birliği sağlayamamaktadır, bir çok sorunda karşılıklı çıkar çelişkisi içinde bulunmaktadır. Ve en önemli olarak bölgenin her alanında var olan ulusal ve toplumsal çelişkiler, halklarla sömürücü egemen güçler arasındaki karşıtlık sürekli derinleşmekte ve bir çok alanda açıkça çözüm dayatmaktadır. Bunlar içinde özellikle bir çelişkiler yumağı durumunda olan Kürdistan'da, ulusal demokratik devrim hareketi, gelişimi için bu çelişkili ortamdan önemli oranda yararlanma olanağına sahip bulunmaktadır.

İkinci olarak, bölgenin çeşitli alanlarındaki çatışmalı durum sürmektedir: Bugünkü görünümüyle karşılıklı çatışan taraflar ne çatışmadan, savaştan vazgeçebilmekte ve ne de savaşı ilerletip bu yöntemle bir sonuca ulaşabilmektedirler. Bu, emperyalizm ve gericilik aleyhine önemli gelişmelerin olduğu Lübnan alanında böyledir. Libya ve çevresinde böyle izah edilebilir, en korkulu alan olan Irak-İran savaşında ise tamamen böyledir. Saddam'ın son dönemde uyguladığı, kendi yaşamını emperyalizm ve gericiliğin bölgedeki varlığıyla bütünleştirme taktiği kendisine biraz güç vermiş ve ömrünün uzamasına yol açmıştır. Önemli kayıplara uğrayan ve ciddi biçimde zorlanan İran rejimi, ne geri dönebilmekte, ne de ileri gidebilmektedir. Her biri kendi içinde sorunlu olan bölgenin gerici rejimleri savaşa açık bir biçimde müdahale etme güç ve cesaretini kendilerinde görememektedirler. Lübnan'da darbe yiyen ve seçim dönemine girmiş bulunan ABD, alana doğrudan müdahale etme gücünü şimdilik bulamamakta ve yeni politikalara yönelememektedir. Mevcut durumun olduğu biçimiyle, içinde bulunduğumuz yıl devam edeceği görülmektedir. Bu durumun Kürdistan devrimci savaşına önemli pratik ortam ve manevra olanağı sunduğu herkesin görebileceği kadar açıktır.

Üçüncü olarak, bölgede emperyalizm uşağı gericilikle ABD karşıtı güçler arasında belli bir ayrışma ve bloklaşma eğilimi olsa da, bu durum sağlam ittifaklara, birliklere henüz varamamıştır. Özellikle bölge gericiliğinin "İslam birliği", "Arap birliği" yeni "CENTO"lar tezgahlama yolundaki çabaları istenen sonucu vermemektedir. Faşist Türkiye rejiminin yoğun bir biçimde süren mekik diplomasisi, kendi çökmüş ekonomisi için günlük kazançlar sağlamaktan öteye ciddi bir sonuç doğurmamaktadır. Öyle ki, bölgedeki tüm politik güçler,- bütün çelişkilerine karşın en güvenilmez dostlarıyla bile ittifak kurarak kendi varlıklarını yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Açık olan şu ki, Ortadoğu'da hem yoğun çelişkili ve çatışmalı bir durum yaşanmaktadır, hem de mevcut yönelimlerle ciddi bir çıkış yolu bulunmamaktadır; bölgedeki egemen yapı kararsız, karmaşık ve dağınık bir durum arzetmektedir. Bu durum, bölgenin bazı alanlarında olduğu gibi Kürdistan'da da devrimci savaş yürütmek için elverişli koşulların varlığı demektir. Ayrıca Kürdistan'ın feodal, burjuva ve küçük-burjuva siyasetçiliğinin mevcut koşullara cevap veremez ve devrimci kitle potansiyelini harekete geçiremez durumda olması, durgunluk, yılgınlık, parçalanma ve dağılma içinde bulunması, gerçek devrimcilik açısından bu elverişliliği daha da güçlendirmektedir.

Savaşı geliştirmek açısından bölgesel koşullar elverişlidir; ancak bu durumun uzun süre böyle devam edeceğini sanmak yanılgı olur. Mevcut ortamın yeni gelişmelere gebe olduğu açıkça ortadadır. Kim bilir gelişmeler ne tür olaylarla ilerleyecektir? Sonradan türetmesi faşist Türk rejimiyle birlikte ABD'nin bölgede dolaysız askeri kuvvet kullanımı mı ortaya çıkacaktır? Faşist-askeri rejim önderliğinde bölge gericiliği, ABD güdümlü olarak bölgesel savaşa mı girişecektir? Burjuva liberalizminin ve küçük-burjuva demokratlığının ihanetiyle bölge gericiliği ve gerici birlik mi güçlenecektir? Yoksa Kürdistan üzerinde ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimine karşı "CENTO"lar mı tezgahlanacaktır? vb?

Görüldüğü gibi , gericiliğin insiyatifinde gelişmeler ne tür olursa olsun, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi için bunların tümü ciddi tehlikeler oluşturmaktadır. Ve tehlikenin en büyüğü ise böylesi gelişmeleri Kürdistan halkının güçlü bir kurtuluş hareketiyle karşılayamaması olacaktır. Ulusal kurtuluş hareketinin tüm bu gelişmeleri yanıtlayacak güce ulaştırılması mutlak bir zorunluluktur. Günümüz koşulları devrimci savaşı geliştirmek açısından sadece elverişli olmakla değil, aynı zamanda bu elverişliliğin devrimci gelişmeye dönüştürülmesi için açık bir zorunluluk taşımasıyla da anlaşılmalı, kavranmalıdır.

Ortadoğu'daki durumun bir benzeri de Türkiye'de yaşanmaktadır. Cuntanın bütün çabalarına rağmen faşist-askeri rejimin güçlü örgütlenmesi başarılamamıştır. Burjuva egemenlik kendi içinde yoğun çelişkilerle doludur. Hiç bir temel soruna ciddi bir çözüm getirilememiştir. Yaşanan ekonomik ve toplumsal bunalım hafifletilemediği gibi, bunalımın daha da büyümesi bile önlenememiştir. Hem ekonomik ve hem de politik alanda çeşitli burjuva gruplar arasındaki çelişkiler artmış, bu durum belli bir siyasal mücadele biçiminde ortaya çıkmıştır. Bir avuç tekelin ve emperyalist mali kuruluşların çıkarına bir ekonomi-politika izleyip işsizliği, pahalılığı ve yoksulluğu daha çok arttırarak, içte baskı ve zorbalığı ve dışa yönelik saldırganlığı daha çok geliştirerek, yoksul halk kitlelerini açlıkla yüzyüze getirerek, "Özalcılık" daha şimdiden iflas etmiştir. Gerçekte iflas eden sadece "Özalcılık" değil, onun şahsında cuntanın ve askeri yönetimin üzerine geçirmeye çalıştığı maskenin, sivil "yönetime geçiş" sahtekarlığının tümüdür. "Takke düşmüş, kel görünmüştür"; bilinçli kesimler daha şimdiden "sivil yönetime geçiş" yaygaralarının nasıl bir sahtekarlık ve aldatmaca olduğunu ve sözde "sivillerin" gerçekte nasıl birer paravan durumunda bulunduğunu anlamışlardır ve mevcut uygulamalarla en geniş kitlelerin bu durumu görmesi kolaylaşmıştır. Bütün bunlar açıkça göstermektedir ki, bu paravanlar şahsında burjuva düzene güçlü darbeler vurulabilir ve vurulmalıdır.

Faşist-askeri yönetim altında emekçi halk kitleleri hem nicelik olarak genişlemiş ve hem de yaşam koşulları akılalmaz düzeyde ağırlaşmıştır. İşçiler, köylüler tüm emekçi kitleler üzerinde uygulanan yogun baskı ve sömürü altında dizginsiz artan pahalılık, işsizlik, yokluk ve yoksulluk ortamında halk kitleleri yaşayamaz duruma, açlıkla yüzyüze getirilmiştir. Bu gelişmeler içinde emekçi kitlelerin burjuva düzene ve askeri-faşist yönetime karşı muhalefet eğilimleri daha çok artmış, güçlü bir devrimci kitle potansiyeli oluşmuştur. Bu gelişmeyi çok iyi gören faşist-askeri yönetim, uyguladığı en vahşi siyasal ve askeri baskı ve zorbalıkla, geliştirdiği yozluk ve ahlaksızlıkla bu potansiyelin harekete geçmesini önlemeye, muhalefeti zayıflatmaya, bilinçli ileri kesimleri etkisizleştirmeye ve böylece devrimci kitle potansiyelini çürütmeye çalışmıştır. Bir yandan ekonomik zorlama ve öte yandan politik-askeri zorbalık kıskacı arasında insanları güçten düşürmeyi, kendi çıkarlarını göremez ve bunun için savaşamaz hale getirmeyi, kısaca bu biçimde en sinsi bir kitle katliamını gerçekleştirmeyi planlamıştır. Bugün Kürdistan'da (ve Türkiye'de) halk kitlelerinin içinde bulunduğu gerçek durum, karşıkarşıya bulundukları tehlike budur. Halk kitleleri, insanlar korkunç bir cendere içine alınmışlardır ve deprenemez bir halde tutulmak istenmektedirler. Bundan kurtulmak, düzene karşı muhalefet etmek isteyen kitleler, böyle bir eylemlilik içine bir türlü girememektedirler. Sağlam ve öncü bir devrimci çalışmayla kitlelerin eylemliliği önündeki engeller yokedilip muazzam devrimci kitle potansiyeli harekete geçirilebilir ve geçirilmelidir.

1960-70'li yıllarda belli bir gelişme gösteren küçük-burjuva siyasetçiliği, faşist-askeri yönetimin yarattığı ağır baskı koşullarında, devrimci ve reformist kanatlarıyla birlikte ağır darbeler yemiş, yenilmiş, dağılmış ve çökmüştür. Devrim ve demokrasi davasına alçakça ihanet ederek geniş küçük-burjuva "yığınlarının" çıkarlarını temsil edemez ve onları harekete geçiremez hale gelmiştir. Bu güçlerin, yılgınlık, korkaklık ve ihanet içinde burjuva ajanlığı yüzleri, burjuvazinin karşı-devrimci politikasının kuyrukçusu olma karakterleri iyice açığa çıkmıştır. Burjuvaziden yana geçerek devrimin gelişimini engellemeye çalışan, devrime karşı savaşan, kendileriyle birlikte devrimi ve devrimciliği öldürmek isteyen güçler haline gelmişlerdir. Bu durumlarıyla iyice güçten düşmüş dağılmış parçalanmış kararsızlık ve çürüme içine düşmüşlerdir. Küçük-burjuva siyasetçiliğinin bu ihanetine karşı, kararsız ve zayıf durumlarından yararlanılarak ve ihanete karşı savaşılarak küçük-burjuva kitleler harekete geçirilebilir, gerçek devrimcilik geliştirilebilir ve geliştirilmelidir.

Faşist-askeri yönetim döneminde, faşizme ve sömürgeciliğe karşı devrimci direniş mücadelesi kesilmemiş, kapsamı geniş olmasa da içerik olarak çok zengin ve anlamlı bir mücadele, direniş eylemleri pratikte kesintisiz sürdürülmüştür. Bunun içinde zindanlarda sürdürülen yiğit direniş mücadelesinin önem ve yerini özellikle belirtmek gerekir. Diyarbakır'dan Metris'e kadar zindanlara doldurulmuş olan devrimci ve yurtseverler, faşizmin en vahşi işkence, zulüm, teslim alma ve yoketme uygulamalarına karşı kitleler halinde yiğitçe direnmişler, sürekli bir eylemlilik içinde faşizmin devrime karşı tezgahladığı en alçakça komploları bozguna uğratmışlar, sürekli bir eyleme çekme merkezi olmuşlardır. Bu, devrim için etkisi sürekli olan bir kazanımdır. Bu etki, en erkenden tutuklu yakınlarına ulaşmış, yine Diyarbakır'dan İstanbul'a kadar tutuklu yakınlarının defalarca kitlesel eylemi, faşist baskıları protestosu ortaya çıkmıştır. Bu çağrılara cevap oluşturan devrimci çalışmalar halk kitlelerinden aktif ve güçlü destek bulmaktadır. Bu desteğin hakkını vermek, onu gerçek anlamına kavuşturmak, cezaevlerinden yükselen direniş çağrılarını yanıtlamak gereklidir; buna devrimin ve devrimcilerin gücü vardır, bu görev yerine getirilebilir ve getirilmelidir.

Bütün bunlar, –yaşanan derin ekonomik ve toplumsal bunalım, burjuva siyasal yapının kendi içindeki çelişkili ve mücadeleli durumu, güçlü devrimci potansiyel oluşturan kitlelerin düzene karşı mücadele etmek istemeleri, çürüyen küçük-burjuva siyasetçiliğinin bu potansiyeli yanlış yollara kanalize edemiyecek kadar zayıf ve kararsız olması, bütün baskı ve işkencelere rağmen pratikte kesintisiz süren devrimci-direniş, devrimci-savaşı geliştirmek için iç koşulların elverişli olduğunu, koşulların olgunlaşmış bulunduğunu gösterir.

Savaşı geliştirmek açısından iç koşullar da elverişlidir; ancak bugün böyle bir görevi yerine getirmek, sadece koşulların elverişliliğinden değil, aynı zamanda koşulların zorunluluk oluşturmasından da gereklidir.

Burjuvazi ve onun faşist-askeri yönetimi, bütün yolları deneyerek ve bütün gücünü harcayarak devrimi siyasal yenilgiye uğratmak, onu öldürmek istemektedir. Bu doğrultuda, elinde önemli mevzilere sahip olduğu da açık bir gerçektir. 12 Eylül faşist-askeri darbesi devrimci-demokratik harekete ciddi pratik-örgütsel darbeler vurmuş, onu geriletmiştir. Fakat devrimciler, koşullara uygun doğru devrimci taktik izleyerek devrimin siyasal yenilgisini önlemişler ve sürekli bir devrimci siyasal gelişme sağlamayı başarmışlardır. Şimdi bu gelişmenin güçlü pratik-örgütsel çalışmayla, devrimci savaşla sürdürülmesi gerekmektedir. Başka hiç bir yol, hiç bir çalışma faşist-sömürgeciliğe darbe vuracak bir devrimci siyasal gelişme ortaya çıkaramamaktadır ve çıkaramayacaktır. Bu açıdan, içinde yaşadığımız dönem ciddi bir dönemeçtir; geleceği belirleyecek kritik bir evrede bulunulmaktadır: Ya güçlü pratik-örgütsel çalışmayla, devrimci savaşla ulusal kurtuluş hareketi güçlendirilecek ve devrim siyasal bir atılım yapacak, ya da devrim siyasal dıştalanmaya uğratılacak, yenilgiye gidecektir; bunların ortası ve üçüncü bir yol yoktur. Bu açıdan, devrimi ve devrimci savaşı geliştirmek, ulusal kurtuluş hareketini güçlendirmek tarihi bir olay, devrimciler için mutlak bir zorunluluktur.

Bugün devrimciyim diyen herkesin görmesi gereken açık bir gerçek vardır. Faşist-askeri diktatörlük, azgın baskı, sömürü ve zorbalık uygulayarak, burjuva siyasetçiliğini birleştirmeye ve kitleleri aldatacağı sahte umutlar yaratmaya çalışarak, dışa, başka ülkelere yönelik saldırganlık eğilimini güçlendirerek, cendere içine hapsetmiş olduğu kitlelerin maddi ve ruhi çöküşünü sağlayıp, kitleleri böyle bir katliamdan geçirip onları muhalefet edemez ya da mücadele yürütemez hale getirerek, devrimcilerin halkla bütünleşmesini önleyip, onları katledip, işkence altında çürütüp, devrimci örgütleri dağıtıp bütün devrimci direniş odaklarını yok ederek, bütün bunlarda küçük-burjuva siyasetçiliğinin ihanetinden ve kararsızlığından yararlanıp ajanlığı güçlendirerek, bunları ve benzeri bir yığın yolu kullanarak devrimi siyasal yenilgiye uğratmak istemektedir.

Faşist-askeri diktatörlüğün bu karşı-devrimci plan ve çabalarını bozguna uğratmada ve devrimci siyasal gelişme sağlamada küçük-burjuva siyasetçiliği, küçük-burjuva demokratlığı yetersiz ve yeteneksizdir. O, 12 Eylül öncesi, teorik ve taktik yanılgıları ile, yetersiz pratik-örgütsel çalışmalarıyla devrimi güçsüz ve kararsız bırakmış, ciddi zararlar vermiştir. Ansızın yakalandığı 12 Eylül darbesi karşısında ağır darbeler yemiş, panik içinde yurtdışına, emperyalist metropollere taşınmış, faşist-askeri yönetimin ağır baskı koşullarına dayanamayarak faşizme ve emperyalizme teslim olmuştur; yılgınlık, korkaklık, kaçkınlık, parçalanma ve çürüme içinde devrim ve halk kitlelerine alçakça ihanet etmiş, devrime karşı burjuva ajanlığı haline gelmiştir. Bunu, cezaevlerinde devrime ve devrimci direnişe faşizmin saflarında saldırarak açıkça göstermektedir; dışarda devrimci proletarya hareketini dağıtmak ve onun şahsında devrimi tasfiye etmek için burjuvaziyle birlikte yürüttüğü alçakça saldırıları ve bin bir türlü yönteme başvurarak tezgahladığı komploları ile herkese göstermektedir. Küçük-burjuva siyasetçiliği devrime ihanet etmiştir; onun bütün çabaları devrimi geliştirmeye yönelik değil tasfiye etmeye yöneliktir; o, geniş küçük-burjuva kitlelerinin çıkar ve istemlerini temsil etmemekte, cezaevlerinden yükselen devrimci direnişe sahip çıkmamaktadır. Bugün Kürdistan'da (ve Türkiye'de) devrimi temsil eden, devrimci değerlere sahip çıkan ve faşist-askeri yönetimin karşı-devrimci komplolarını boşa çıkarmaya yetenekli olan tek güç devrimci proletarya hareketidir. Devrim onun şahsında yaşamakta, proletarya devrimciliği tüm halk kitlelerinin gerçek umudu haline gelmiş bulunmaktadır.

Devrimciler ve devrimci proletarya hareketi, faşist-askeri diktatörlüğe karşı devrimci direnişi geliştirmelidir; güçlü ve etkin pratik-örgütsel çalışma yaparak, devrimci savaş yürüterek kitlelerin istemlerini karşılamalı ve zindanlardan yükselen direniş çağrılarını yanıtlamalıdır; ne pahasına olursa olsun devrime siyasal atılım yaptırarak tüm karşı-devrimci komploları, provakasyonları boşa çıkartmayı başarmalıdır. Hem de bunu, içinde yaşadığımız günlerde, aylarda, dönemde yapmalıdır. Devrimin ve halkın kurtuluş davasının geleceği buna bağlıdır. Eğer bunu bu dönemde yapmazsa geç kalmış olabilecek, elverişli koşullardan yararlanamamış olacaktır. Eğer buna girişmez ve başarmazsa yenilgiye uğrayabilecek, kitlelerin istem ve desteklerini karşılamamış olacak, o tutumunu devam ettirirse devrime ihanet etmiş olacaktır.

Eğer böyle bir duruma düşerlerse bugünün devrimcilerini tarih affetmeyecek, yargılayacak ve suçlayacaktır. Eğer devrimci çalışmayı ve devrimci savaşı geliştirmezlerse, devrimcileri, işçiler, köylüler, emekçi kitleler yargılayacak, suçlayacaklardır. Halk kitleleri şöyle diyeceklerdir: 12 Eylül öncesi bizi mücadeleye çağırdığınız da gelip katılmadık mı, desteklemedik mi, bizi ileri götürün diyerek sizden yana olduğumuzu göstermedik mi? 12 Eylül sonrası o denli vahşi baskı ve sömürüye uğramamıza rağmen bizden istendiğinde destek vermedik mi, zindanlarda direnen devrimcilere yardım ve eylemlerimizle destek olup sahip çıkmadık mı, devrimci çalışma için geldiğinizde size sahip çıkıp "savaşın, sizinle beraberiz" demedik mi, bütün bunlarla sizden yana olduğumuzu açıkça göstermedik mi? Ama bunlara karşılık siz ne yaptınız? Ciddi hiç bir şeye girişemediniz ve olanakları değerlendiremediniz! Sizde de iş yokmuş, bu işi yürütecek güç ve insanlar değilmişsiniz! Eğer devrimci direnişi geliştirmez ve kahramanca eylemlerine yanıt vermezlerse, devrimcileri, cezaevi eylemcileri yargılayacak ve suçlayacak lardır. Şöyle diyeceklerdir: Dört yıldan beri barbar Türk faşistlerinin sözle ifade etmenin mümkün olmadığı biçim ve düzeydeki baskı, işkence ve vahşetine karşı direndik, kesintiye uğratmadan direniş mücadelemizi sürdürdük, bununla Partimizin direnişçi ruh ve geleneğini, halkımızın onurunu yaşattık ve yükseklerde tuttuk! Mücadele özgürlüğüne ve hiç bir araca sahip olmaksızın sadece inancımıza dayanarak faşist-sömürgeciliğe karşı sayısız direniş eylemi gerçekleştirdik, politik ve ideolojik olarak sömürgeciliği yargılayıp yenilgisini belirledik, gerektiğinde şerefimizle ölmesini bilerek faşist-sömürgeciliğin komplolarını bozguna uğratmayı, Partimizin varlığı ile halkımızın kurtuluş davasını ölümsüzleştirmeyi başardık! Bütün bunlarla, üzerinde çok büyük zaferler kazanılacak güçlü bir devrimci miras yarattık! Peki ya sizler ne yaptınız? Bu miras üzerinde ne kadar örgüt inşa ettiniz ve ne kadar zafer kazandınız? Partimizin çizgisini ne kadar uyguladınız ve devrimi ne kadar geliştirdiniz? Bu kadar araca ve mücadele özgürlüğüne sahip olarak faşist-sömürgecilere karşı ne kadar eylem koydunuz, ne kadar savaşa girdiniz ve zafer kazandınız, olanakları devrim yararına ne oranda kullandınız? Peki ya yoldaşlık böyle mi olur? Şimdi biz size nasıl yoldaş diyeceğiz?

Evet, açıkça böyle diyeceklerdir!

Eğer devrimciler, içinde bulunduğumuz dönemde devrimci çalışmayı ve savaşı geliştirmezlerse, Partimizin devrimci teorik ve taktik ilkelerinden tamamen uzaklaşmış olacaklardır.

Dersim'in Nazimiye İlçesinde Bombalı Pankart Asmak İsteyen 4 Kişiden 1'i Şehit Düştü!

Bombalı pankart asmak isteyen TİKKO militanlarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çatışmada bir kişi öldü, bir kişide ağır yaralı olarak yakalandı.

Olay, 8 Kasım 1984 günü Dersim'in Nazimiye ilçesinde meydana geldi TKP/ML- Partizan örgütüne mensup oldukları belirtilen 4 kişi, 8 Kasım günü hazırladıkları pankartı asarlarken, kendilerini gören jandarma devriyesinin teslim ol çağrısıyla karşılaştılar. Teslim ol çağrısına uymayararak çatışmaya giren 4 militandan biri, Haydar Aslan, olay yerinde ölürken, diğeri de, Kemal Katan, ağır bir biçimde yaralandı. Eylemcilerden diğer ikisi ise kaçmayı başardı. Olayla ilgili bir açıklama yapan 8. Kolordu ve Sıkıyönetim komutanlığı kaçan iki kişinin aranmasına devam edildiğini ve tabi ki operasyonların sürdürüldüğünü belirtti.

Gazetemize ulaşan bilgilerden, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin, yoğun bir biçimde gelişen eylemler karşısında şaşkına döndükleri ve azgın şiddet uygulamalarına daha da hız vererek kitleler üzerinde yoğun bir terör estirdikleri öğrenilmiştir. 15 Ağustos eylemlerinin devrimci direniş eylemlerini körüklemesi ardından, Kürdistan'ın hemen her yöresinde eylemlerin hızla yükseldiği ve hatta bir çok yörede halkın büyük bir öfke ve kinle dolu olduğu ajan ve muhbirleri bizzat cezlandırıldığı söylenmektedir. Halkın devrimci öfkesinin kendisini bu tarzda açığa koyuşunun, şiddet uygulamalarının hiç bir sonuç vermediği gibi tam tersine sonuç yarattığı da gözlenen en belirgin durumdur.

THKP/C-EYLEM BİRLİĞİ DAVASINDA 10 İDAM

17 Nisan 1980 tarihinde, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığ 1 No'lu Askeri Mahkemesi'nde başlayan 39'u tutuklu 197 kişilik THKP/C-Eylem Birliği davası sonuçlandı. Mahkeme sonucunda, 10 devrimci idam, 25 devrimci ise müebbet hapis cezasına çarptırıldı. 64 kişinin beraat ettiği davada ayrıca 71 kişiye 3 ay ile 23 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. 27 kişi için ise, görevsizlik, ayırma, davanın reddi gibi kararlar alındı.

İdama çarptırılan devrimciler şunlar: Mustafa Hilmi Begümcan, Ali Bülent Sarıtaç, Tevfik Safran, Mahir Özduran, Ali Çakıroğlu, Lütfü Kılıç, Tuncay Beştay, Hikmet Uygur, Abidin Çabuk ve Şükrü Binici.

Faşist Kolluk Kuvvetlerindeki Korku ve Paniğin Bazı Sonuçları

Eruh eylemi büyük bir başarıyla sonuçlandırılmış; bu esnada şehir 3 saat gerillaların denetiminde kalmış, asker depoları boşaltılmış, hoparlör ile halka hitaben konuşulmuştur. Şemdinli'de de benzer taktikle gerçekleştirilen eylem hiçbir kayıp verilmeden sonuçlandırılmıştır.

Fazla çaba sarfedilmeden elde edilen bu başarı ve kazanımlar aynı zamanda Türk ordu birliklerinin ve subaylarının korkaklığını, panik içerisine düşen ruh hallerini ve adeta pamuk ipliğiyle bağlanan ilişkilerini koparmanın ne kadar kolay olduğunu açığa koymuştur.

Eylemlerin yarattığı siyasal etkiyi ve kendi zayıatlarını örtbas edebilmek ve çürüyen temellerini yeniden onarabilmek için sömürgeciler Kürdistan'ı yeniden bir işgale tabi tutmuştur. Ordu birliklerinin büyük bir bölümünü alarma geçirerek Diyarbakır, Mardin ve Siirt'in bir bölümü olmak üzere Hakkari ve Van'ın tümünü kapsayan operasyonları başlatmıştır. Hernekadar ilk dönemlerde "*teröristlerin bir bölümünü İran'a sürükledik, bir bölümünü Herekol'a, Cilo'ya, Reşko'ya sıkıştırdık, kuşatmamız altındadırlar, yüzlercesini yakaladık*" (İlkin dörtyüz, daha sonra yetmiş kişi) demişlerse de bunların tümü yalan olup, HRK güçlerine en ufak bir darbe bile vuramayarak adeta kudurmuşa dönmüşlerdir. Bunun üzerine faşist ordu birlikleri tüm hınçlarını halktan çıkarmaya yönelmişlerdir.

Helikopter desteğindeki büyük askeri güçlerle, şafakla beraber kuşatmalı bir şekilde bastıkları köylerde tam bir terör havasını estirerek, "*Apocular yeniden baş kaldırdılar. Eruh ve Şemdinli'yi bastılar, ülkeyi bölmek istiyorlar. Onlar vatan hainleridir. Size gelip gittiklerini, barındırdığınızı, yemek verip, refakatçılık yaptığınızı biliyoruz*" diyerek ihtiyarıyla, genciyle, kadın ve çocuğuyla tüm halkı köy meydanlarına toplamışlardır. İşkence, baskı ve hertürlü hakareti yaparak, Partiye taraftar olduğundan şüphelendikleri şahısların bir kısmını, "ibret" olsun diye köy meydanında halkın gözleri önünde idam ederek, yine bir daha dönmemek üzere alıp götürerek gözdağı vererek, tehdit ederek sindirmeye çalışmışlardır.

Partiye taraftar olduğu, devrimcileri barındırdığı iddiasıyla Avyan köyünde (Şırnak'a bağlı) Hacı Ali isminde yaşlı bir yurtseveri meydanda halkın gözü önünde asarak idam etmişlerdir. Yine işkenceye götürdüklerinin sayısı da oldukça kabarıktır. Halktan yeniden zorla silah toplatılmakta, silahları olmayanlara da satın aldırtılarak teslim etmesi istenmektedir. Eskiden mahkum olanlar ya da asker kaçakları için kadınları tutuklayıp haftalarca asker içinde bekletmektedirler. Halk kitlelerine tüm bunları yaparlarken, kuytu bir yeri, karanlık bir ahırı yoklamaya da cesaret edemediklerinden köylülerden bir kaç kişiyi önlerine katarak gitmektedirler.

Yine biraz sık ve kuytu görünen ormanlara girmeyip, biraz haşin görünen dağlara çıkmayıp, karadan ve havadan A-6'larla, uçaksavarlarla, toplarla, helikopterlerle ve hatta jetlerle (Koto'yu jetlerle bombaladılar) taramakta, dövmekte ve bombalamaktadırlar. Dağda gördükleri her deliğe, devrimciler olabilir kaygısıyla el bombaları atıp, otomatik silahlarla taramaktadırlar. Tüm bunlar gündüz yapılmakta, gece ise en ufak bir harekette bulunmamakta, sabahı beklemektedirler.

Sömürgeci askeri-faşist güçler büyük bir korku ve panik içinde hareket etmektedirler. Askerinden subayına, yüzbaşısından daha üst kademelisine kadar hepsi de korkuyu iliklerine kadar hissetmektedirler. Daha şimdiden karakolların büyük bir kesimi ve bazı bölüklerin kaldırıldığı görülmektedir. Faşist cuntanın genelde içine girdiği tedirginlik ve korku boşuna değildir. Çünkü o, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının fiiliyatta başladığını ve bu savaşın kendisinin nihaî sonunu getireceğini çok iyi bilmektedir.

81 Yaşındaki Kürt Şairi Cegerxwîn İsveç'te Öldü!

Büyük Kürt şairi Cegerxwîn 22 Ekim 1984 günü Isveç'in Stockholm kentinde uzun süreden beri çektiği hastalığından kurtarılamayarak öldü. Hayatı boyunca birçok ülkeyi gören Cegerxwîn, yaşamının önemli bir bölümünü yurtdışında geçirmesine rağmen, ömrünün yettiği 81 yıl boyunca ülkesine duyduğu özlemlerini yaşatmıştı.

1903 yılında Mardin'in Hesarê köyünde, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Cegerxwîn, daha küçük yaşta anne ve babasını kaybetmiş ve çocukluğundan itibaren çileli **bir yaşam sürdürmeye başlamıştır.**

Feodal zulmün karanlık ortamında bile yaşama ve geleceğe olan umudunu yitirmeyen Cegerxwîn o dönemlerde Kürdistan'da çok az görülen okuma imkanına kavuşabilmiş, yazıldığı medreseyi bitirdikten sonra da diğer Ortadoğu ülkelerine gidip daha üst düzeyde okuma olanaklarını araştırmıştır.

Daha, çok genç yaşta döneminin aydın özelliklerine kavuşan Cegerxwîn, çevresini kuşatan koyu feodal ilişkiler ve dini taassuba rağmen, amacına ulaşabilmek için yoğun bir çaba içerisine girmiştir. Dönem dönem tek başına da olsa haksızlıkların ve bir bütün olarak baskı ve zulmün karşısına dikilerek bu savaşımını özel**likle de şiirleriyle sürdürmüştür. Güçlü** yurtsever özelliklere sahip olmasının yanısıra kurtuluşun tek yolu olarak bağımsız-birleşik bir Kürdistan'ı gören Cegerxwîn tüm şiirlerinde bu temayı işlemiştir. Yine, dünya halklarının gerçekleştirdikleri devrimci mücadeleleri de kendi üslubuyla işleyerek, bu halkların da davasına ortak olabilmiştir.

O, salt bir sanatçı olmaktan ziyade, ülkesini ve halkını seven, kendisini yaşamı boyunca bu halkın davasını dile getirmeye adayan ve bu niteliğiyle de Kürdistan halkının saygı **ve sevgisini kazanan bir şair olarak** mucadelemizde hak ettiği yere sahip olacaktır. Onun anlatmaya çalıştığı, şiirlerine temel olarak aldığı gerçeklik, günümüz koşullarında, PKK'nin önderliğinde geliştirilen Ulusal Kurtuluş Savaşımızda pratiğe geçirilmektedir. Bunun için de biz Cegerxwîn'e sahip çıkmaktan ve ona saygı göstermekten esas olarak, Bağımsızlık Mücadelemizi hızla geliştirmeyi anlıyoruz. Ulusal dil ve kültürün asıl anlamına sahip çıkılması ve bu yönlü güçlü değerlerin yaratılması da ancak mücadelenin sıcağı içerisinde ve her atılan adım kültürel yönüyle de beslenerek olabilir. Bu iki olgu sıkı sıkıya birbirine bağlı olduğundan ulusal sanatçı olmanın kıstası da yaratılan güçlü değerleri siyasal içeriğiyle tamam**layabilmektir.**

Günümüz Kürdistan'ında objektif gerçekliklere bağlı olarak ortaya çıkarılan kültürel değerler ve bu değerlerin yaratıcıları, ulusal sıfatına kavuşabilmek için tüm kişisel çıkar ve meziyetlerini devrim davasına katık etmeyi bilmek zorundadırlar. Sanatta ilkeli olmak yine bu sıfatın gereklerindendir. Duygusallığın ve subjektifliğin asla kabul edilemeyeceği amansız mücadele koşullarında; tüm halk, ozanıyla, şairiyle, sanatçısıyla ve de militanıyla özverili bir savaşım yaratmak zorundadır. Şunu peşinen kabullenmekteyiz ki, ülkemizde bugüne kadarki zaman sürecinde, her tarihsel aşamada döneme damgasını vuran ulusal şahsiyetler çıkmıştır ve bundan

Devamı 23. Sayfada

Cegerxwîn, Serxwebûn sempatizanlarının İsveç'te yaptıkları bir açlık grevini ziyaret ederken. . .

CUNTANIN BAŞBAKANI ÖZAL DİYOR Kİ:

"Paran yoksa çek kullan!"

Sömürgeci-faşist cuntanın başbakanı Turgut Özal, halkla dalga geçmeye devam ediyor! Geçtiğimiz günlerde gazetelerde yer alan bir haber, soyguncu çetenin halkla nasıl alay ettiğini gösteren yeni bir örnek oldu.

13 Kasım 1984'te Ankara'nın ilçelerine yaptığı bir gezisi sırasında cunta hükümetinin başı, parasızlıktan yakınan bir kişiye, "Paran yoksa çek kullan" cevabını veriyor.

Gerçekte bu, çok eski bir hikayenin yeniden okunmasıdır. Bir zamanlar halkı açlıktan kırılan, çöp tenekelerinden ekmek toplayan Peron'da, halka "ekmek bulamıyorsanız pasta yiyin" diye seslenmişti. Öyle ya, "halk aç ise karnını doyurmalı", "parası yoksa kazanmalı", "çıplaklık ve yırtık giyinmek ayıp olduğuna göre mutlaka giyinmeli" halka verilen öğütler bunlar. Ama, halk karnını nasıl doyuracak, üstünü nasıl giydirecek, hastasına ilacı nasıl alacak, kısaca bu cehennemi düzende yaşamayı nasıl başaracaktır. Özal'ın tavsiyesi belli. O, "paran yoksa çek kullan" demektedir.

Bu, tam bir alçaklık örneğidir. Bu soyguncu çetesi, yoksul halkla düpe düz alay etmektedir.

İşçi, köylü, memur, esnaf, öğrenci vs. toplumun tüm kesimlerinin yaşamı ortada. Her türlü sendikal ve grev hakları kısıtlanmış olan işçiler, köleler gibi çalışmakta, ama açlık ve sefalet içinde yaşamaktadırlar. Memurların durumu da daha iyi değildir. Artık, yiyecek bir tas çorbayı bile zor bulmaktadırlar. Esnaf iflas etmektedir. Öğrenciler, kitapsız, deftersiz ve barınacak bir yere bile sahip olmadıkları gibi, geleceklerinden hiç bir şey beklememektedirler.

Sermayedarlar, ağalar ve uşak takımı için piyasada her şey vardır. Günlük gazeteler bile izlendiğinde, sınıflar arasındaki kutuplaşmanın nasıl en uç noktalara ulaştığı hemen görülecektir. Bir yanda milyarlar içki masalarında su gibi harcanmakta, özel uçak ve vapur seferleri düzenlenmekte, halkın kanı içki sofralarında içilmektedir. Öte yanda ise, sürekli yoksullaşan, bir kaşık çorbaya bile hasret kalan halk yığınları vardır. Bu hem Türkiye ve hem de Kürdistan'da yaşanan bir durumdur. İki halkın yoksul emekçi kitlelerinin kanı bu vampirler tarafından sürekli emiliyor. Kürdistan'da açlıktan ölmekle karşı karşıya olanlar hala bir ekmek bulmak umuduyla İstanbul, Ankara gibi Türkiye metropollerine ve Avrupa'ya akın ediyorlar. Ama, oralarda karşılaştıkları durumda daha farklı değil. Ekmek ve iş umuduyla topraklarından kopup buralara gelen on binlerce insan gayri meşru yollara sürüklenmiş durumda Burjuvazinin sahtekar yazarları, "Arabalı Canan"ların çoğaldığından bahsediyor ve halka namus dersi vermeye kalkışıyorlar. Özal'ın, evinde aç oturan çocuklarına ekmek almak için para bulamadığını söyleyen dertli bir babaya, öyleyse "sende çek kullan" nasihatına benzemiyor mu?

Bir yandan boyalı basın ahlaksızlığı teşvik ediyor, tekeller oluşturan kadın tüccarları daha çocuk yaştaki kızları pazarlıyor ve hem de bunu devlet himayesinde yapıyor; yüzbinlerce insan yiyecek ekmek bile bulamayacak bir duruma itiliyor, kimisi böbreğini, kimisini gözünü vb. satarak ve işte kimisi de vücudunu pazarlayarak çocuklarını doyurmak zorunda bırakılıyor; ama öte yandan da tüm bu durumların sorumluları halka ahlak dersi veriyorlar.

Açık ki, sefalet ve işsizliğin içine itilen toplumda, ulusal, toplumsal, ahlaki değerler ayaklar altında çiğneniyor. Ama, öte yandan da, cuntanın başı Kenan Evren, halka din dersi veriyor, iş, ekmek ve özgürlük isteyen yığınlara "dua edin" diyor. Faşizm , bütün karanlığı ve kanlı pençeleriyle halklarımızı boğmaya, onların kanını emerek kendisini ayakta tutmaya çalışıyor. Komşusuna ikram edecek tek bir bardak çayı bile olmayan yoksul halk, misafir geleceği korkusuyla elektriklerini daha erkenden söndürüp mum ışığında oturmayı tercih ediyor. Sağlıksız yaşam ve gıdasızlık nedeniyle verem hastalığı yeniden bir salgın halini almış, ölü ve sakat doğan çocukların sayısı sürekli artıyor.

Burjuvazinin utanmaz yazarları ise, sütunlarında süslü laflar yazarak, ağıtlar dizerek halkın gözünü boyayacaklarını zannediyorlar. Kışın dondurucu soğuğunda odun ve kömür yakmak lüks sayılıyor. Doktora gitmek ise boşuna masraf. Çünkü arkasından ilaç almak gerekiyor. Odun alacak, ekmek alacak,ilaç alacak para yok. Ve cuntanın başbakanı Özal, "para yoksa çek kullanın" diyor. Açıkça halkla alay ediyor.

Kürdistan'da halkın yediği lokmalar bile sayılıyor, iki torba unu varsa birisine cunta el koyuyor. Halkımız, aç, yoksul, işsiz, ama, halklarımızın düşmanı bu cani çete, halkın iki torba unundan birisine de el koyuyor. Gerekçe; çünkü halk aç da, çıplak da, yoksul da olsa, bir lokma ekmeğini bile kurtuluşunun tek umudu devrimcilerle paylaşmaya kararlı. Cunta bunu biliyor. Halkın kendisine nasıl bir kin ve öfkeyle dolu olduğunu, isyan duygusunun bütün bir halkı sardığını o da görüyor. Ve bundan, korkunç ölçüde korkuyor. Bu nedenle, halkın son bir parça ekmeğini bile elinden alıyor.

Halk arasında, "aç insan midesini düşünür" diye bir söz vardır. Cunta bu söze çok sarılmışa benziyor. Ama, aç, işsiz, hasta ve evsiz bırakılmış insanların nasıl bir öfke seli haline geleceğini de unutuyor. Artık, Türkiye'de de, Kürdistan'da da yoksul halk kitleleri, son lokma ekmeklerini bu çapulculara kaptırmak istemeyecektir. Yaşamak için buna zorunludurlar. Cuntanın başbakanı Özal, halkla alçakça alay ederek "para yoksa çek kullanın" diyor. Fakat, halklarımız bu öğüde başka bir biçimde yanıt verecekler, cuntanın sofralarına kadar uzanan kirli elini kırmak için, artık silahları daha çok kullanacaklar. Kürdistan'da PKK önderliğindeki HRK'nin çağrısına halkın verdiği cevap bunun en açık örneği durumunda. Kürdistan'da halk, köleliğe, faşizme, açlık ve zulme hayır diyor! Bağımsızlık, özgürlük, iş ve ekmek istiyor! Ayaklar altına alınan namus ve onuru için silahlarına sarılıyor.

"Paramız yoksa çek kullanalım, öyle mi sayın Özal. Bekleyin öyleyse, çek değil, ama giderek, daha çok kullanacağımız silahlarla, biz ihtiyacımız olan her şeyi, bize verecek olan bağımsızlık ve demokrasiyi kazanmasını bilecek ve sizlere halkla alay etmenin, zulum ve zorbalığın evde ekmek diye ağlayan çocukların karşısında her gün bin defa ölmenin intikamını sizlerden katbekat alacağız.Cunta şefleri, halkın onur ve haysiyetiyle oynamanın acı sonuçlarına kendilerini şimdiden hazırlamalıdırlar.

KURTULUŞUMUZUN TEK YOLU SÖMÜRGECİ-FAŞİST DÜŞMANA KARŞI SİLAHLANMAKTIR!

Başımdan geçen bir olayı anlatacağım. Faşist Türk devleti 12 Eylül darbesiyle birlikte Kürdistan genelinde başlattığı, sorgusuz, sualsiz işkence ve katliamlarla halkımıza 1925-40'lar döneminin aynısını dayatmak istemiştir. Başvurdukları tüm yol ve yöntemlere rağmen bastıramadıkları ulusal kurtuluş **mücadelemizi yoğun tutuklama** ve katliamlarla bastırmak istediler.

1981'de hiç bir suçum olmadığı halde hakkımda tutuklama kararı **almışlardı. Metropole çalışmaya gitmiş olduğumdan dolayı hakkımda** alınan tutuklama kararın**dan haberim yoktu. Metropolden** köyüme döndüğümde, beni bulamadıkları için babamı, kız kardeşimi ve bir de erkek kardeşimi tutuklamışlardı. Tabi haberi duyar duymaz köyden uzaklaştım. Aradan bir ay dahi geçmemişti ki, babam ile kardeşlerimi serbest bıraktılar. Daha sonra öğrendiğime göre serbest bırakılmaları karşılığında babamdan 50 bin lira almışlardı. Ve "*oğlunu 20 gün içerisinde getirip teslim etmezsen hepinizi tekrar tutuklarız*" tehdidinde bulunmuşlardı. Bunun üzerine babam, "*oğlum, sen de biliyorsun ki, hiçbir suçun yok, teslim olmazsan ne seni, **ne de bizi rahat bırakmazlar. Suçun** olmadığından dolayı sana hiç bir şey yapmazlar, bizi rahat bırakmalarını istiyorsan git teslim ol, teslim olmadığın taktirde, beni, kız kardeşlerini, hepimizi toplayıp götürecekler*" dedi. Kürt olmanın dahi suç sayıldığı bir ülkede, bile bile faşistlere teslim olmayı kabul etmedim elbette. Ellerine geçirdikleri en suçsuz insanlara dahi yaptıkları insanlık dışı işkenceleri düşündükçe, teslim olmanın ölüm demek olduğunu söyledim babama ve isteğini reddederek köyden uzaklaştım. Aradan 8-9 gün geçtikten sonra babam tekrar beni buldu. Sömürgeciler tanıdıkları sürenin dolmasını dahi bekleyememişlerdi. Ve köydeki ajanları tarafından babamı sıkıştırmaya başlamışlardı. Babam, O... ismindeki köylünün polisleri çok iyi tanıdığını, O'nın kendisinden 500 bin lira istediğini, benim karşılığımda bu parayı polise vererek, tutuklarlarsa dahi iki günde bıraktırabileceğini söyledi. Tabi ki babamın bu kadar parayı verecek gücü yoktu. "*Baba, bu kadar parayı nereden getireceğiz*" dediğimde, babam; "*oğlum bir evimiz var, onu da satarız. Sağdan soldan biraz da borç edindik mi parayı tamamlarız*" dedi. Tüm ailenin barındığı bir evin benim yüzümden satılmasına karşı çıktım ve babama, "*evi satarsan o kadar çocukla nerede, nasıl barınırsınız* "dedim. Babam, "*orası kolay tüm evsizler gibi biz de memleketi terk ederiz. Adana'ya gider orada bir çadır açar öyle yaşarız*" dedi. Sömürgecilerin babama tanıdıkları süre dolmadan babam evi sattı. Şurdan-burdan topladığı borç paralarla da 500 bin lirayı tamamlayıp O... ismindeki şahsa verdi.

O..., ismindeki şahıs beni, 500 bin lirayla birlikte ilçe karakoluna götürdü. Parayı teslim edip, beni **serbest bıraktıracaktı. İşlemlerin** erkenden bitmesi için babam, karakol komutanına da ayriyetten 35 bin lira verdi. Birgün nezarette kaldıktan sonra serbest bırakılacağımı sanıyordum. Fakat sabahleyin beni, Urfa merkez karakoluna işkence yapmaya götürdüler. Tutukluların ilçe karakolundan, Urfa merkez karakoluna ancak işkence için götürüldüklerini duymuştum. Fakat korkmuyordum. Çünkü babamın vermiş olduğu rüşvet ve O... ismindeki şahsa güveniyordum. Ve beni işkenceye almazlar diyordum. Çok geçmeden Urfa'ya varmıştık. Merkez karakola varır varmaz, polisler adeta şartlanmışlarcasına beni bir duvara doğru itmeye başladılar. Ellerimi havaya kaldırıp duvara dayamamı istediler. Üstümü iyice aradıktan sonra, üstümde buldukları 4000 lirayla ufak-tefek eşyalarıma kadar hepsini aldılar. Tabi eşya ve paramı sonra geri vereceklerini söylemeyi de unutmadılar. İşlemler bittikten sonra beni bodrum katına indirdiler. Burası işkence yeriydi. Yanımdaki görevli bana, kan, küf ve pislik kokusunun geldiği bir odayı göstererek oraya girmemi istedi. Kapıya henüz yanaşmıştım ki, birden inilti sesleri duymaya başladım. İçeri girdiğimde, bir gencin kapının arkasında kanlar içinde debelendiğini gördüm. İlk etapta gözlerime inanamadım, bir insan bu duruma nasıl düşürülürdü. Kandan giysileri dahi kıpkırmızı olmuştu, yüzü ise hiç tanınmayacak haldeydi. Bu manzarayı 5-10 dakika seyrettikten sonra, beni aşağıya indiren işkenceci gözlerimi bağlayarak gitti. Yukarda, bilerek gözlerimi bağlamamışlardı. Çünkü, aşağıdaki vahşet tablosunu göstermeyle beni korkutacaklarını sanmışlardı. Başıma gelecekler belliydi artık. Rüşvete ve O'ye olan umudumun hiçbir işe yaramadığını anlamıştım. Henüz bu düşünceler içindeydim ki, kapının açıldığını duydum. İçeri girenler, "*haydi aslanım sıra sende, sana da bir ziyafet çekelim*" diyerek başka bir odaya doğru sürüklemeye başladılar. İlk fasıl **jopla başladı, vücudumun her ye**rine rastgele jop darbeleri inmeye başlamıştı. Birlikte inen jop darbelerinin sayısından, çok kişi tarafından dövüldüğümü anlamıştım. İşkence faslı falakaya yatırılmamla devam etti. Tabanlarım davul gibi şişinceye kadar dövdüler, anlaşılan bu başlangıçtı. Çünkü, "*bugünkü ziyafet bu kadar, sonra devam ederiz*" diyerek kaldığım hücreye beni geri götürdüler.

Sabaha doğru akşam yediğim dayağın korkunç acıları içinde uyandım. Aslında yatmış sayılmazdım; baygın düşmüştüm. Çünkü insanın o kadar dayaktan sonra normal bir uyku çekmesi düşünülemez. Sabah kahvaltısı olarak bize ikişer kaşık tuzlu çorba getirdiler. Diyebilirim ki çorbanın içindeki tek madde tuzdu. Verdikleri yemekle dahi bir işkence metodu uyguluyorlardı. Su içmek tamamen yasak olduğundan dolayı yemeklerimizi bilerek tuzla dolduruyorlardı. Çok acıkmış olduğumdan dolayı, tuz çorbasını içmek zorunda kaldım. "Kahvaltı saati" bittikten sonra, işkenceciler kapıya dayandı. Ve "*H... kimse ayağa kalksın*" dediler. H... ismindeki arkadaşı alıp götürdüler. Çok geçmeden kulakları tırmalayan yükseklikte teyp sesi, ardından da kurt köpeklerinin sesi duyulmaya başladı. İşkencedeki arkadaşın çığlık sesleri hepsini bastırıyordu. İçiçe karışan bağırtı ve çığlık sesleri iliklerimize kadar işliyordu. Özellikle arkadaşların çığlıkları insanın kin ve öfkesini arttırdığı gibi, ne pahasına olursa olsun direnişe sevkediyordu. Çünkü korkunç işkence uygulamalarına rağmen kimsenin ağzından tek kelime çıkmıyordu. Çok geçmeden işkenceye alınan arkadaşı geri getirdiler, herkes sıra kimde diye bekleşirken benim ismim okundu. Ve beni alıp götürdüler. İlk etapta çırıl çıplak soyuldum ve iki kolumdan tavana asıldım, vücudumun her tarafına ceryan vermeye başladılar. Verdikleri korkunç ceryanın sersemletici etkisi altında kişileri çözmeyi hedefliyorlardı. Bana bir yandan ceryan verirken bir yandan da "*bak oğlum, suçsuz olduğunu biz de biliyoruz, boşuna buralarda ömür tüketeceksin, tanıdığın Apocuların isim ve yerlerini söyle. Seni hemen serbest bırakalım*" diyorlardı. Hiç kimseyi tanımıyorum, bir şey bilmiyorum, dediğimde ise kudurmuşcasına işkenceyi hızlandırıyor ve durmadan ceryan veriyorlardı. Tavanda asılı vaziyette ancak bir saat durabildim, daha sonra kendimi kaybetmişim.

Gözümü açtığımda kapkaranlık bir odada, bir karış suyun içinde boylu boyunca yatıyordum. Verdikleri tuzlu yemek ve ceryanın etkisiyle korkunç derecede susuz kalmıştım. Yerdeki sudan doya doya içtikten sonra beni bir titreme tuttu. Suyun içinden kalkmalıydım, ama nasıl, komalık olmuştum, hiçbir tarafımı oynatamıyordum. Cansız bir kütük gibi yığılmış kalmıştım. Fakat ne pahasına olursa olsun kalkmam şarttı. Aksi takdirde, buz gibi suyun **içinde zatürre olmam işten bile değildi. Duvara dayanarak yavaş yavaş ayağa kalkmayı başardım. Duvara dayalı vaziyette sabaha** kadar ayakta bekledim. Sabah kahvaltısına hazırladıkları birer kaşıklık tuzlu çorbayı bize vermeyi ihmal etmiyorlardı. Fakat bu sefer çorbayı içmedim, anlaşılmasın diye hücrenin dibindeki suyun içine döktüm. Takriben bir saat geçmemişti ki, beni tekrar alıp işkence odasına götürdüler. Bu seferki işkence faslı tehditle başladı. "*Eğer bize tüm bildiklerini anlatmazsan, seni şimdi öldüreceğiz*" dediler. Ben herzamanki gibi hiçbir şeyi bilmediğimi tekrarladığımda ise, beni tekrar falakaya yatırdılar. Falakayı diğer işkence yöntemleri izledi. Her tarafım kan revan içinde kalmıştı. "*Son sözü söyle seni öldüreceğiz*" diyorlardı." Bir-iki saatlik işkenceden sonra, öldürme tehdidiyle dahi konuşturamayacaklarını anladıklarında gözümü kapattılar ve zorla, hazırlamış oldukları bir kağıdı bana imzalattılar.

İşkenceli sorgu sürem tamamlanmıştı. 9 arkadaşla birlikte bizi Diyarbakır'a gönderdiler. Önce Adliye binasına, oradan da İstihkam bölüğüne götürdüler. Üstümüzü didik didik aradıktan sonra isimlerimizi, suçlarımızı yazdılar ve bizi 1 No'lu koğuşa gönderdiler. 1 No'lu koğuşta hergün dayak vardı. İlk günden bizi sıra dayağına çekmeye başlamışlardı bile. Zorla, bilmediğimiz marşlar söylememizi istiyorlardı. 1 No'lu koğuşta yirmi gün kaldıktan sonra beni mahkemeye çıkardılar. Savcı, duymadığım, görmediğim suçlamalarda bulundu. "*Bunların hiçbiriyle alakam yoktur*" diyerek reddettim. Mahkeme hakkımda tutuklama kararı verdi. Beş arkadaşla birlikte, beni 5 No'lu hücreye gönderdiler. Hücrenin kapısında gözlerimizi bağlayarak öyle aldılar içeri. Hücreye girer girmez kilot katı kalmak şartıyla soyunmamızı istediler. Çıkardığım elbiseleri paçavraya çevirerek bir kenara attıktan sonra, hepimizi tek tek falakaya yatırdılar. Falakadan sonra sıra ellerimize gelmişti, avuçlarımıza morartıncaya kadar jop ve kayışla vurmaya başladılar. Dayak sırasından geçenleri tek tek, ayaklarından tavana asıyorlardı. Çok geçmeden, hepimiz ayaklarımızdan tavana asılı vaziyette duruyorduk. İşkencecilerin kimi kalas, kimi de jopla rastgele her tarafımıza vurmaya başladılar. Her tarafımıza, kafa, göz, mide nereye rastgelirse indiriyorlardı. Kısacası tüm işkence yöntemlerini uyguladıktan sonra komalık vaziyette üst üste yığılmıştık. Bizi tekme, tokatla ayağa kaldırarak, "*kalkın ulan, şimdi de banyo yapacaksınız*" diyerek bizi başka bir hücrenin kapısına doğru zorla sürüklemeye başladılar. Hücrenin içi sidikli suyla doluydu. Hücrenin içinden etrafa yayılan koku dahi insanın baygınlık geçirmesine yetiyordu. Bizi teker teker sidikli suyun içinde yatırdıktan sonra (onların deyimiyle banyomuzu yaptıktan sonra), "*susamışsınızdır*" diyerek, birer bardak sidikli sudan içirmeyi de ihmal etmediler. Bize yaptıkları tüm bu "iyilik"lerden sonra, sıra sürünmeye gelmişti. Çırıl çıplak vaziyetle, upuzun bir koridorda sürünmeye başladık. Namussuz gardiyanlar, ayaklarındaki ağır Amerikan postallarıyla, rastgele ellerimize, ayaklarımıza, kafamıza vurmaya başladılar. Tekme darbeleri altında sürünme işlemi oldukça zorlaşmıştı. Tüm bu işkence yöntemlerinden sonra, bizi başka bir hücreye götürdüler, orada bilmediğimiz Kemalist marşları öğreteceklerdi bize. Marşları ezberlememekte direniyorduk. Zorla da olsa marş okutturamayacaklarını anladıklarında ise, üzerimize azgınlaşmış kurt köpekleri salıyorlardı. Sigara, yemek, su vb. ihtiyaçlarımız tamamen kesilmişti. İki günde bir beş kişiye yarım somun ekmek ve bir iki kaşık sulu çorba veriyorlardı. Yemek bile diyemiyeceğimiz o pis şeyin içine ayriyetten, her türden haşarat, aşırı tuz vb. maddeler katıp öyle veriyorlardı. Hergün, tek tek, buz gibi sidikli suyun içinde yıkana yıkana beynimiz durmuştu adeta. **Rastgele dayak yemek ise, bizim günlük yemeğimiz olmuştu. Bizimle aynı hücrede kalan bir arkadaşın** eli işkencede felç olmuştu. İşkenceciler "*dayak vaziyetini al*" dediklerinde, hepimiz ellerimizi hücrenin parmaklıklarından dışarı uzatıyorduk. Fakat arkadaşın eli felçli olduğu için açamıyor, hücrenin parmaklıklarından uzatamıyordu. Bunun üzerine işkenceciler, "*avuçlarını açamıyorsan, sırt üstü uzanarak ayaklarını parmaklıklardan uzat, jop darbelerinden kurtulacağını mı sanıyorsun*" diyerek elleri yerine her sabah, ayak tabanlarına yirmiye yakın jop darbeleri indiriyorlardı. İşkencecilerin, namussuzluğu, caniliği bu düzeye varmıştı. Yirmi gün de bu hücrede kaldıktan sonra dağıtım oldu. Her birimizi bir koğuşa verdiler, beni ise çocuk koğuşuna günderdiler. İşkenceciler beni, çocuk koğuşu gardiyanlarına teslim ettiklerinde "*eti senin, kemiği bizim, ne yaparsan yap*" dediler. Çocuk koğuşuna koydukları çoğu insanın yaşı 17 ile 19 civarındaydı, hatta 24 yaşında olanlar bile vardı. İşkenceciler tam iki gün koğuşumuza hiç uğramadılar. Bu iki gün içerisinde biraz kendime gelmiştim, fakat rahat bırakmayacaklarını biliyordum. Nitekim, üçüncü gün gardiyanlar kapıya dayandı, beni alıp başka bir hücreye götürdüler. İşkence yine falakayla başlamıştı. Falakadan sonra, meydan dayağı, kaş, göz, mide demeden indiriyorlardı, kim daha isabetli vurduysa. Çok geçmeden komalık olmuştum. Dayak faslı bitmemişti, ama ben hiçbir şey duymuyordum artık, baygınlık geçirmişim. Gözlerimi açtığımda hücrede arkadaşların yanındaydım. Koğuşta kalanların hepsi bizden değildi. Özgürlük Yolu ve Kawa örgütünden olanlar da vardı. Fakat hepsi teslim olmuştu. Yüzbaşı Esat, bunların aracılığıyla koğuşu kendi denetimine almayı başarmıştı. Koğuşla ilgili olan istihbarat, Özgürlük Yolu'nun eliyle cezaevi idaresine ulaşıyordu. Bunu hepimizin gözleri önünde alçakça sözlü olarak veriyorlardı. Tüm bunların yanısıra ayrıyeten de, Türk tarihi, islamlık ve Kemalizm'le ilgili dersler veriyorlardı bize, dinlemiyenleri ise, ağır işkenceler bekliyordu. Bu koğuşta bulunan arkadaşlar olarak hepimiz, PKK'nin sadece birer sempatizanıydık, kimileri içerde tanımıştı Partiyi, ama tüm bunlara rağmen direnişe dört elle sarılmıştık. PKK'nin sıradan birer sempatizanı dahi olsak, direnmemiz gerekiyordu. İçerden tanıdığımız kadro düzeyindeki arkadaşların talimatı buydu ve canımız pahasına da olsa bunu aynen uygulayacaktık.

Diğer yandan, tüm koğuşlarla ve dışarıyla irtibatımız kesilmişti. Ailelerimizin getirdiği tüm eşya ve paralara koğuş çavuşu tarafından el konuluyordu. Ailem tarafından bana, ayda 2000 lira gönderildiği halde, elime beş kuruş geçmiyordu. Benim olduğu gibi, koğuştaki diğer arkadaşların da paraları koğuş çavuşunun cebine iniyordu. Hapishane yönetimi tarafından yemek verilmediği için, yemek ihtiyacımızı kantinden temin etmek zorundaydık. Paralarımıza el koymayla bu hakkımızı almış oluyorlardı elimizden. Koğuş çavuşu bazen "insaflı" davranarak gelen paranın çok az

bir miktarını bize veriyordu. Fakat o da bir-iki günde bitiyordu. Çünkü, koğuşta bulunan dört-beş yönetim yanlısı tarafından, aldığımız yiyecek maddelerine el konuluyor ve kendileri beş kuruş ödemedikleri halde aldığımız tüm yiyecekleri midelerine indiriyorlardı. Bunların başını da, Cizreli A.S. ismindeki şahış çekiyordu. Elbette tüm bunları koğuş içerisinde örgütleyen yine Özgürlük Yolu oluyordu. Koğuşta kavga yaratmadıkları gün yoktu. Ailelerinden ve dışarıyla irtibattan tamamen tecrit edilmiş olan arkadaşlar vardı, bunlar direnen değerli arkadaşlardı. Çoğu zaman koğuş çavuşundan koparabildiğimiz birkaç kuruşla bu arkadaşlara yiyecek ve sigara alıyorduk, fakat gardiyan getirdiğinde bunlara, Özgürlük Yolu ve diğer gerici kişiler elkoyuyorlardı. Bu yetmiyormuş gibi, karşımıza geçerek sigaraları içiyor ve bizimle alay ediyorlardı. Bu tip adi oyunlara sırf provakasyon yaratmak için başvuruyorlardı. Bizim paramızla aldıkları televizyonu, koğuşumuzda bir hafta bile bırakmadan, alıp Yüzbaşı Esat'ın odasına götürdüler. Yüzbaşı Esat ve işkencecilerle birlikte, televizyon seyircileri arasında sürekli Kawa ve ÖY'den şahıslar da vardı. Bunlar koğuşa çok az uğruyorlardı. Sabahtan akşama kadar Yüzbaşı Esat'ın odasındaydılar. Kısacası çok soysuz bir biçimde teslim olmuşlardı. İşkencecilerin başı Esat, bunlardan kendisine bağlı özel vurucu timler oluşturmuştu. Hemen hemen tüm koğuşlara özel timler yerleştirilmişti. Çok geçmeden tüm tutuklular arasında Yüzbaşı Esat'ın muhafızları olarak adlandırıldılar. Oluşturulan bu timler arasında özellikle aktif rol oynayanlar, Siverek'ten A.Y., Ceylanpınar'dan H.E., Cizre'den A.S., Batman'dan M.Y. ve isimlerini unuttuğum birkaç kişi daha vardı. Bu şahısların, tutukluları dövmekten, üstlerini, başlarını soymaya kadar her türden şeyi yapmaya yetkileri vardı. Diyebilirim ki, işkencecilerin yapmadığı zulmü bunlar yapıyorlardı. Kendilerini hapishane yönetimine kabul ettirmek için, komünizme, devrimcilere olmadık küfürler savurarak bizden "devlet babaya", Kenan Evren'e dua okumamızı istiyorlardı. Tüm bunlara rağmen biz direnişimize devam ediyor, ve piyonlara hiçbir taviz vermeden provakasyonlarına gelmemeğe çalışıyorduk.

Bizimle aynı hücrede bulunan bir arkadaş, insanlıkdışı uygulamalara daha fazla dayanamamış ve akli dengesini kaybetmişti. Bu olay koğuşta bulunan 91 tutuklunun gözleri önünde cereyan etmişti. Koğuştaki tutukluların çoğunun istemi üzerine arkadaşı doktora götürdüler. Hapishane doktoru çoğu zaman, hastalara uzaktan bir göz atarak teşhis koyardı. Akli dengesini yitiren arkadaşımızı muayene etmeden *"yalan atıyor, sapasağlamdır, direnmek için başvurdukları bir yöntemdir, komünistleri tanımaz mıyım ben?"* diyerek arkadaşı muayene etmeden teşhisini koymuştu. Gardiyanlar akli dengesini yitiren arkadaşı tekme, tokat işkence odasına götürdüler. Arkadaşı yanımıza her tarafı kan revan içinde getirdiler. Namussuzlar tüm tırnaklarını teker teker çekmişlerdi. Bu olaydan sonra arkadaş hepimizin gözleri önünde felç oldu. Hasta arkadaşımızın bu durumu iliklerimize kadar direnişi aşılamıştı, hepimiz kinle dolup taşmıştık. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen ve duyulmayan bu barbarlık örnekleri, PKK direnişçilerine karşı neden uygulanıyordu. Açık ki PKK'nin içerdeki direnişi ve dışardaki mücadelesi sömürgecileri kudurtmuştu. Kudurmuş bir köpekten herşey beklendiğine göre, tüm bu insanlık dışı uygulamalar da sömürgecilerden beklenmeliydi. Tüm bunları bildiğimizden dolayı herşey bize normal geliyordu artık.

Hafızamda canlı kalan olaylardan biri de, okuma, yazması olmayan Ç. ve M. arkadaşlara uygulanan işkence yöntemleridir. Bu arkadaşlar, Partiyle içerde tanışan, güçlü direnişlerin etkisiyle, Partinin kararlı iki sempatizanı durumuna gelen kişilerdi. Bu arkadaşlar okuma, yazma bilmedikleri gibi, doğru dürüst Türkçe de konuşamıyorlardı. Bu açıdan, gerek koğuşta, gerek sorgulama sırasında Kürtçe konuşmak zorunda kalıyorlardı. Hapishanede Türkçe dışında herhangi bir dilin özellikle de Kürtçenin konuşulması yasaklanmış olduğundan dolayı, sömürgeciler onları birçok arkadaşla birlikte okuma, yazma kurslarına almışlardı. Okuma, yazma öğretme maskesi altında tamamen Kemalizmi aşılama politikası işlendiğinden dolayı, arkadaşlar derslere katılmamakta direniyordu. Bunun üzerine iki arkadaşımızı yanımızdan alarak tecrit koğuşuna götürdüler. T.crit hücresinde tam bir ay bekletildiler, bir ay içerisinde kendilerine uygulanmayan tek bir işkence yöntemi bırakılmamıştı. Konuldukları hücre bellerine kadar suyla doluydu. Kendilerine verilen günlük yemek bir çocuğu dahi doyurmayacak miktardaydı. Yemek olarak kastettiğim şey de, yarım somun ekmektir. Arkadaşlar, tecrit hücresinden tekrar yanımıza getirildiklerinde, M. arkadaşın yüzü tamamen tanınmaz haldeydi. Yüzü davul gibi şişmişti, sol yanağı yumruk darbelerinden simsiyah olmuştu, gözleri ise adeta kaybolmuştu. Ç. arkadaşın yüzündeki yara izleri zamanla kaybolduğu halde M. arkadaşın yaraları gittikçe ağırlaşmaya başladı. Yüzündeki şiş aynen olduğu gibi duruyordu. Şişkinlik giderek sertleşmiş arkadaşın yüzü taş gibi olmuştu. Arkadaşı kaybetmekten korkuyorduk. Çünkü yara patlamamış olduğundan dolayı derinin altında biriken kan, kangrene dönüşmüştü. Bu durum bizleri epey kaygılandırıyordu. Hapishane yönetiminden, hasta arkadaşımızın doktora götürülmesini talep ettik. Fakat durumu çok ağır olduğu halde arkadaşı ancak bir hafta sonra doktora götürdüler. Arkadaşı hemen ameliyata almışlardı ve M. arkadaş bu sefer de faşizmin kurbanı olmaktan kurtulmuştu.

Diğer yandan idareye boyun eğenler utanmazlıklarını sergilemekten çekinmiyorlardı. Açlıktan midelerimizin kuruduğu bir anda, onlar karşımıza geçerek, hepimizin yiyebileceği kadar yemek yiyiyorlardı. Özel çayları istedikleri anda hazırdı. İşkencecilere taş çıkarttıkları için, idare tüm isteklerini eksiksiz yerine getiriyordu, tabi onlar da bunun karşılığında idareye köpek gibi boyun eğiyor ve her dediklerini eksiksiz yerine getiriyorlardı. Yeni yeni Kemalist marşlar yazıp idareye sunuyorlardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla yazdıkları marşlardan birinin ismi şöyleydi: *"Asya'dan kılıçla, kanla geldik Anadolu'ya"*. Ayriyeten de *"Tarihi geri çevireceğiz"* isminde bir marş da yazmışlardı. Bu marşlarında tarihte Türk burjuvazisinin işlemiş olduğu insanlık dışı suçlar şovence dile getiriliyordu. *"Tarihte Abdulhamit, Fatih Sultan Mehmet ne yapmışsa, bizler de aynısını yapacağız"* diyorlardı. Anlaşılan bu ihanet takımı TC'ye aşırı bir güvenle bağlanmıştı. Fakat, onların işleri bittiğinde, hakettikleri yere tekmeyle atılacaklarından haberleri yoktu. TC'nin nezdinde, bugün ihanet edip ayaklarına kapanmak dahi suçtur. En iyi hizmeti kendilerine Şahin Dönmez haini yaptı, ama sonunda hak ettiği cezayı almaktan kurtulamadı. Bilinmelidir ki tarihte teslimiyetle ihanetin yeri yoktur. İhanet her zaman ölüme mahkum olmuş ve olacaktır. TC'ye karşı yapılması gereken tek şey varsa, o da direnmek, sonuna kadar direnmektir.

Özellikle bu aşamadan sonra, bilerek veya bilmeyerek TC'ye teslim olmak en büyük ihanet olacaktır. Ben tüm bunları bildiğim halde, babamın verdiği rüşvete ve TC'nin ajanlarına güvenerek ailemi baskılardan kurtarmak için teslim oldum. Fakat teslim olmam bile hiçbir şeyi değiştirmedi. Çünkü hem ben, hem de ailem aynı zulme ve baskıya maruz bırakıldık. Bu açıdan tüm Kürdistan yurtseverlerine diyeceğim şudur ki, ne pahasına olursa olsun TC'ye teslim olmayın, unutmayalım ki onlar tüm Kürdistan halkının düşmanlarıdır. Kürt olmamız işkence tezgahlarından geçmemize yetmektedir. Mutlaka devrimci olmak veya TC'ye karşı siyasi suç işlemek şart değil, TC'nin nezdinde yurdumuzu sevmek bile suçtur, bunu ben işkence tezgahlarında öğrendim. Bu açıdan özellikle Kürdistanlı yurtsever babalar, bir anlık duygusallığınıza dayanarak oğullarınızı işkenceci canilerin eline teslim etmeyin, böyle yapmakla oğullarınızı, kızlarınızı kurtaramazsınız, oğullarınızın, kızlarınızın gerçek kurtuluşunu istiyorsanız onları silahlandırarak TC'nin üzerine göndermelisiniz. Bu gerçek kurtuluşumuzun tek yolu olacaktır.

*** Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür!**

Kürdistan'dan
Bir PKK Sempatizanı

Halkımız Kürt Küçük-Burjuvalarından Hesap Soruyor!

Serxwebûn Yazı Kurulu'na

Geçmişten beri sürdürülen, K. Burkay adlı şahsın "Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK Üzerine" adlı kitabında da ortaya konulan ve son bir kaç ayda daha da boyutlanan, KUKH ve önderi PKK'ye yönelik açık iftira, ihbar ve provakatörce oyunları teşhir etmeyi bir görev bilerek, bu yazının birer örneğini KOMKAR ve RİYA AZADİ'ye gönderdim. Fakat uzun zamandır, yayınlarında yayınlamadıkları ve bahsetmedikleri için **SERXWEBÛN***'a da göndermeyi uygun gördüm. Hata ve eksikliklerini düzelterek, eğer uygun görürseniz,* **SERXWEBÛN***'da yayınlamanızı öneriyorum. Mücadelenizde başarılar dilerim.*

X.K.

Sayın KOMKAR yöneticilerine, TKSP ve Kemal Burkay'a;

İdeolojik aşamasından başlayarak günümüze kadar PKK'ye karşı takındığınız karşı-devrimci bazı tutumlara değinmek istiyorum.

İyi bilmeniz gerekir ki, KUKM'nin bir taraftarı ve komplocu, soysuz kişi ve örgütlere karşı yurtseverliğin bilincinde olarak, bir görev bilip bazı tutumlarınıza değinmek istiyorum.

Geçmişten bildiğim ve sizin bazı yazılarınızı okuduğum kadarıyla (anladım ki) bir Kürdistan yurtseveri ve sömürge bir ülkenin küçükburjuvazisi bile değilsiniz. Dünyada hiç bir sömürge ülkenin küçükburjuvazisi bu tutumlara düşmemiştir.

Neden, sömürge bir ülkenin küçük-burjuvazisi değilsiniz? Çünkü, geçmişte açtığınız o avukatlık, doktorluk bürolarının yanısıra sömürgecilerden daha yüksek bir mevki elde edebilmek niyetiyle Ecevit'le ittifak yolu arayıp, bir "Doğu Partisi"ni yaratarak sömürgeci ülkeden yüksek mevki elde etmeyi planlıyor ve bunun karşısında gelişen bağımsızlıkçı düşünceyi her ne pahasına olursa olsun kitleler arasında teşhir ve tecrit edip o planınızı yürürlüğe geçirmek istiyordunuz. Geçmişte, bağımsızlıkçı düşüncenin önderleri olan HAKİ, MAZLUM, HAYRİ, KEMAL vd'lerini kitleler arasında "ajan" diye nitelendiriyor ve sonuca varmak istiyordunuz. Bütün bunlar boşa gitti.

Daha sonra, o kutsal "ittifak"ınız olan "UDG"yi kurarak, sözlü ve yazılı propagandaya ek olarak PKK militanlarını, taraftarlarını katlettiğiniz gibi, düşmana bir kurşun bile sıkmayıp, "Apocu"ları katletmeyi kendiniz için belki de en büyük gurur kaynağı olarak görmüşsünüzdür. Açık ki, "UDG"nin bir ilkesi de "Anti-Apoculuk"tu.

Neyse, şimdi neler planlıyorsunuz. Size onu yazalım.

PKK tarafından geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesi, sizin geçmişte düşmanla olan ittifakınızı boşa çıkararak "Doğu'ya yol, su, elektrik" gibi reformist istemlerin Kürdistan halkına hiç bir şey getirmeyeceğini, tek kurtuluşun bağımsız bir Kürdistan'dan geçeceğini devrimci şiddet temelinde halka ispatladı ve siz de büyük bir hırçınlık temelinde PKK'ye karşı her türlü saldırıyı ihmal etmeyerek, PKK'yi "terörist, bir CİA, MİT oyunu", "karanlık ellerde bir güç" olarak veya "halkı katliama götüren bir örgüt" olarak halka lanse etmeye çalıştınız. Bu da boşa gitti.

Daha sonra cuntanın işbasına gelmesiyle birlikte, bundan PKK'yi sorumlu tuttunuz. Evet, diyorum ki bu doğrudur. Çünkü, cuntanın işbaşına gelmesinin sebepleri;

1) PKK'nin önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi;

2) Türkiye'de gelişen devrimci-demokratik mücadele;

3) Emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarmalık rolünü üstlenmesidir.

Hiç bir devrim olayında görülmemiştir ki şiddet kullanılmasın; gerek devrimci zor ve gerekse karşı-devrimci zor. "Şiddet şiddeti doğurur". Düşüneceksiniz ki, "bizim de payımız yok mu bunda?" Ve ben diyorum ki evet yok. Çünkü, düşmanı o zaman da dost biliyor ve ittifaklar arıyordunuz. Daha doğrusu, TC'den çıkarınız vardı. Elbette ki düşman sizi "korkulu rüya" olarak görmezdi.

Kürdistan halkına hiç bir şey vermediğiniz gibi, cuntadan biraz önce, fiziki yapınızı kurtarmak için panik içinde Avrupa'ya kaçtınız. Öyle değil mi Sayın BURKAY?

Sözde politik mücadele veriyormuş gibi, polisin ortaya çıkardığı TKSP'ye Avrupa'da sahip çıktınız. Programınızı Kürdistan halkına değil, sosyal-demokrasiye sundunuz. Bu sefer de Avrupa metropollerinde Kürdistan'ı satışa çıkarmaya çalıştınız. Bu da boşa gitti.

Bunun nedenleri:

1- PKK'nin Kürdistan halkından bağlarını koparmayarak gerek cezaevinde ve gerekse dışarda görkemli direnişler sergilemesi,

2- Taktiksel düzeyde geri çekilip örgütü toparlaması, kadrolarını eğitmesi, yeni döneme has örgütlenmeyi halkın içerisinde yaratıp mücadeleyi başlatmasıdır. 15 Ağustos eylemleri bize birer mesaj, size ise birer cevaptır. Ülkede gelişen mücadele sizi ve cuntayı rahatsız etmiştir. 208 sayfalık kitabınızı okuduktan sonra kimliğinizi iyice anladım. Kürdistan hakkında ve cuntaya karşı 5-6 sayfalık ciddi bir yazı bile yazıp, cuntayı teşhir etmediğiniz halde, PKK hakkında 208 sayfalık kitabi yanınladığınız için teşekkür ederim! Hiç olmazsa, açık kimliğinizi anladı her okuyan. Yine, Avrupa'da ortaya çıkan bir diğer tutum, PKK'yi ve ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlayan provakatörlere sahip çıkışınızdır. TC'nin, "Genç-Kemalistler"in ve geçmişte AYDINLIK'ın oynadığı rolü siz de oynadınız. Son kimliğinizi de, dağıttığınız o beş'li "KUTSAL İTTİFAK"ınızın bildirisi ve yazınızda ortaya çıkardınız. Kendi kendinizi Avrupa'daki tavrınızla, oyunlarınızla ve ayrıca ihbarlarınızla ele verdiniz. Üstelik, bir de davetiye çıkardınız bize; "Apocu safları terk ediniz" diye! Haydi, diyelim ki, terkettik; bizi, siz kime satacaksınız? Sosyal-demokrasiye mi? Kendi kişisel menfaatleriniz için mi, yoksa devrimi tasfiye etmek için mi? Öyle ya, bundan başka birşey olamaz. Besbelli; geçmişte ve şimdi halkın yurtsever duygularını hep kendi kişisel çıkarınız için kullandınız.

Son gelişmelerle birlikte sosyal-şovenler ve siz küçük-burjuva reformistleri yakayı ele verdiniz. Devrimci İşçi'de görüldüğü gibi, PKK şahsında Marksizm-Leninizme saldırılması, Bolşevik Partisinin önderleri olan Lenin ve Stalin'e saldırılması neyin ürünüdür? Açık ki, örgütsüzlüğün, tasfiyeciliğin, sosyal-demokrasinin ve soysuzluğun ürünüdür. Siz de aynı konumdasınız.

PKK'nin geliştirdiği Ulusal Kurtuluş Mücadelesine paralel olarak biz, Avrupa'daki taraftarlar ve yurtseverler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimini tasfiye etmeyi amaçlayan ve ülkemizi satışa çıkarmaya uğraşan bütün komploları boşa çıkaracağız. Tıpkı size hiç bir yaşama hakkı tanımayacağımız gibi. PKK önderliğinde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelesini Avrupa ve dünya kamuoyuna duyurup maddi ve manevi desteği de sağlayacağız. Okuduğumuz o devrim andı ve yurtseverliğimiz onu gerektirir.

Bir şey daha eklemek istiyorum: 208 sayfalık kitabınızda şöyle bir cümle geçiyor: *"Farzedelim bağımsızlığı aldınız. Size kim pasaport verir. Uçaklarınız mı var, denizleriniz mi var? Her taraf sarılıdır, nasıl dışarı çıkarsınız?... Sizi kim tanıyacak?"*. Siz onu hiç düşünmeyin. Bağımsızlığı aldıktan sonra pasaport kolay. Ve ülke dışına çıkış da kolay. Size pasaport veririz. Ama siz açıkça diyorsunuz ki, bir sömürgeci devletin veya bir emperyalist devletin uşağı olalım. Ne garip! Bağımsızlığa bile güvenmiyorsunuz ve diyorsunuz ki, illahi başka bir ülkenin sömürgesi olalım!

Ve ben diyorum ki;

● Kahrolsun Sömürgecilik, Hertürlü Uşakları ve Devrim Kaçkınları!

● Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz ve Önderi PKK!

● Yaşasın Kürdistan Halkının Önderi APO!

● Herşey Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi İçin!
HER ŞEY KÜRDİSTAN İÇİN!

KUKM Taraftarı Bir Yurtsever
18.9.1984

15 AĞUSTOS TARİHSEL ÇIKIŞININ PRATİK İKİ SONUCU

AMED

PKK Hareketine bağlı Kürdistan Kurtuluş Birliği tarafından 15 Ağustos'ta ülkemizin muhtelif alanlarında gerçekleştirilen eylemler, üzerinde düşünülmesi ve sonuçlar çıkarılması gereken, anlam ve önemi çok derin olan tarihsel eylemlerdir. Bu eylemlerin tarihsel önemini kavramak ve gücü oranında başkalarına kavratmak, her Kürdistanlı devrimci ve yurtseverin önemli bir görevidir. Çünkü bu eylemler bir halkın geleceğinin yönünü belirleyecek kadar derin etkileri olan, güçlü devrimci patlamalara yol açabilecek önemli sonuçlar doğuran büyük eylemlerdir.

Bu eylemlerin etkisiyle ortaya çıkacak gelişmeler, yalnız Kürdistan toplumunu değil bölge ve dünya siyasal arenasını yakından ilgilendirecektir. Türkiye devrimci-demokratik çevreleri üzerinde özel bir etki bırakacaktır. Bu nedenle eylemlere sahip çıkıp gereken desteği sunmak, Türkiyeli devrimci-demokratlar başta olmak üzere tüm dünya ilerici insanlığının, halkımızın haklı davasına karşı beslemeleri gereken sorumluluk duygusunun bir gereğidir.

Bu çıkışın önemini izah edebilmek için öncelikle sonuçlarını toplu olarak maddeler halinde sıralayıp, daha sonra açmak istediğimiz bölümlere geçelim.

Bu sonuçlar şöyle sıralanabilir:

15 Ağustos çıkışı;

a) Halkımız açısından bir zafer, ilan edilmemiş bir bayram olmuştur. Büyük bir coşku ve sevincin yanısıra, halkımızın ufkunu aydınlatmış, geleceğe ve kurtuluşa ilişkin, üstü küllenmiş ne kadar umudu varsa hepsini dimdik ayağa kaldırmıştır.

b) Faşist Türk sömürgeciliğine sersemleştirici bir darbe indirmiş ve onun gerçek niteliğini ortaya çıkarmıştır. Devlet mekanizmasındaki tüm kişi ve kuruluşlarda olduğu gibi, onun iç ve dış dayanaklarının da tümünde bir panik havası yaratmış ve bu güçleri geleceğinden kuşku duyar hale getirmiştir.

c) Türkiye halkının yaşamsal çıkarlarına sırt çeviren sosyal-şovenizmin ihanet politikasına önemli bir darbe vurmuştur. PKK'nin Türkiye emekçilerinin demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinin yanında yer aldığını, bu anlamda onların da en sadık ve güvenilir müttefiği olduğunu göstermiştir. Bu çıkışıyla PKK Hareketi, faşist cuntanın yıkılabileceğini, ona karşı mücadele etmek için gerekli tüm koşulların olgunlaştığını ve bu doğrultuda cesaretli devrimci çıkışların iki halkın kurtuluş mücadelesinin ilk adımları olduğunu, bu adımlar üzerinde arzulanan yapının yükselebileceğini Türkiyeli kardeşlerine müjdelemiştir.

d) İlkel ve küçük-burjuva önderliğe ölümcül bir darbe vurarak, onun tüm kirli ve çirkef oyunlarını gözler önüne sererek, uzlaşıcı ve mücadele kaçkını karakterinin en geniş halk kesimlerinin nezdinde açıklık kazanmasına da katkıda bulunmuştur. Bu sefil yaratıkların bundan böyle halk kitlelerini aldatamayacakları bir yana, varlıklarını sürdürme olanağını bile tümden ortadan kaldırmıştır.

e) Kürdistan halkıyla dünya halkları arasında kurulan köprüden ilk adımları attırmış, Kürdistan Ulusal Hareketinin, dünya devrimci ve sosyalist hareketinin ayrılmaz bir parçası olduğunu, emperyalizmin en azgın karakolu Türk faşist cuntasına vurduğu darbe ile pratikte ispatlamıştır. Şimdiden söylenebilir ki oluşan bu zemin üzerinde meydana gelecek gelişmeler, bölgemiz üzerinde sosyalizm güçlerinin etkinliğini artıracak, emperyalizm ve bölge gericiliğinin kalbinde onarılmaz yaralar açacaktır.

f) KUKM'sine bir sıçrama yaptırarak ona yeni bir seviye kazandırmıştır. Uzun süreden beri yapılan hazırlık çalışmalarını nitel bir patlamayla ete-kemiğe büründürüp, mücadelemizi yeni bir aşamaya getirmiştir. Kazanılan bu yeni seviye ile Hareketimizin itibarı artacak, olanakları fazlalaşacak, dostlarından daha aktif destek görerek mücadelesini hızla ilerletecektir.

g) Marksizm-Leninizmin Kürdistan somutuyla mükemmel bir birleştirilmesi olan PKK çizgisinin ne kadar doğru bir çizgi olduğunu, bu çizgiden kaynaklanan taktiğin ne kadar doğru ve isabetli bir taktik olduğunu, itiraz kabul etmeyecek bir tarzda ortaya koymuştur. Bu, aynı zamanda PKK Hareketinin Kürdistan halkını kurtuluşa götürebilme yeteneğinde olan tek güç olduğunu, en geri beyinlere bile hissettirmiştir. Bu gerçekliğin farkına varan Kürt emekçileri PKK Hareketine olan bağlılıklarını belirtmede gecikmemişlerdir.

h) Görünüşte PKK taktiğini, özünde parti birliğini parçalamayı hedef alan, daha sonra iğrenç emelleri açığa çıkarılan, bozguncu, yıkıcı ajan-provakatör takımının niteliklerini daha da belirginleştirerek, halk düşmanı karakterlerine bir daha işaret etmiş, bozgunculuğa son ve ölümcül darbeyi indirmiştir.

i) İki yıldan beridir yürütülen siyasal ve örgütsel faaliyetlerin önü 15 Ağustos çıkışı ile bütünüyle açılmış, bu eylemler olumsuzlukları tuzla buz ederek siyasal ve örgütsel faaliyetler için muazzam bir zemin oluşturmuştur. Böylece kitleler içerisinde dal budak salmış, kitleselleşmiş bir PKK; tüm halk güçlerini saflarında birleştirebilecek bir UKC ve ülkeyi düşmandan temizleyerek, ulusal egemenliğimizi garantileyecek olan Kürdistan halk ordusu, bu büyük eylemin yarattığı zemin ve başlattığı mücadele temeli üzerinde gelişip yükseleceklerdir.

a) 15 AĞUSTOS EYLEMİNİN HALK ÜZERİNDE BIRAKTIĞI ETKİ

Bilindiği gibi Kürdistan halkı sömürge tarihi boyunca görülmemiş cesaret örnekleri ortaya koyarak eşsiz fedakârlıklar yapmasına karşılık, tüm arzularına rağmen düşmana böylesine kahredici bir darbe indirememişti. Düşmana vurduğu her darbe sırasında katbekat ağır kayıplar vererek sevinci kursağında kalmıştır. Hiçbir zaman zafer sevincini yaşayamamış, her başkaldırış kendisi için bir yenilgi, unutulması mümkün olmayan hüzün dolu bir yas haline gelmiştir. Böylece kendi gücüne karşı korkunç bir güvensizlik duymaya başlamıştır. Kurtuluş yolu gözlerinin önünde kararmış, geleceğe olan umutlarının üstü küllenmiştir.

12 Eylül öncesi gelişen PKK Hareketi bu olumsuzlukları önemli oranda giderip, kitlelere güven vererek büyük umutlar vaadeder hale gelmişti. 12 Eylül'den sonra gerçekleştirilen geri çekilme, toplumun büyük bir kesimi tarafından bir yenilgi olarak yorumlanmıştır. Bu nedenle 15 Ağustos eylemi hem halk tarihimizdeki bu olumsuzluğu etkisizleştirmesi ve hem de PKK Hareketinin başlattığı mücadelenin kesintisiz olarak devam ettiğini müjdelemesi açısından, boyutlarını ölçmede zorluk çekilecek kadar tarihi önem arzetmektedir. 1978'de açılan ama solmuş bir şekilde bekleyen çiçekler, köklerine dökülen soğuk su ve rüzgarın serinletici esintisiyle başlarını dimdik kaldırmışlardır.

Bu anlamda 15 Ağustos, tarihimizde açılmış yeni bir sayfadır. Kendi gücüne güven duyarak, kurtuluş yolunda, emin adımlarla, zafer inancıyla özgürlük aşkıyla sonuna kadar yürümenin sayfasıdır. Bağımsızlığa doğru açılan yolda, düşmanı kahrederek, yeni bir yaşama geçmenin altın harflerle yazılıp belgelendiği sayfadır. Kürt yiğitliğini, mertliğini; halk kahramanlığını, proleter yurtseverliği ve yaratıcılığını, devrimci özveri ve fedakârlığı not etmek için açık halde bekleyen işlenmemiş bir sayfadır. Bu sayfa mutlaka açılmalıydı. Bu gerçeklik sadece devrimciler tarafından değil, halk kesimleri tarafından da anlaşılmıştı. İnsanlarımız bu günü özlemişlerdi. Herkes bir beklenti içerisindeydi. Uzun süren beklenti içerisinde sabırları tükenen kitleler duygu ve istemlerini açığa vurarak, devrimcileri eleştirmeye başlamışlardı.

Bu konuda bir köylü düşüncelerini şöyle dile getiriyordu. "*Eskiden hepiniz eylemciydiniz. Şimdi çok değişmişsiniz. Halkı bilinçlendirmek siyasi çalışma yapmak iyidir. Yalnız Kürdistan'da eylemsiz fazla bir gelişme olmayacağını bilmelisiniz.*" Bu yurtsever kendi yaşam tecrübesine dayanarak mücadele taktiğine işaret ediyordu. Başka biri "*Kürdistan'da yiğit kalmadı, Eski Apocular yok artık, düşman son derece rahattır. Suçlular cezasız bırakılıyor*" diyerek öncülerini ikaz ediyordu. Genelde tüm yurtseverlerin düşüncesi şu noktada birleşiyordu. "*Ajanlar, işkenceciler ve şehitlerin katilleri ortalıkta cirit atıyorlar. Eğer varlığımızdan bahsediyorsanız pratiğinizde bunu görebilmeliyiz. Ancak bu şekilde güven duyabiliriz.*" Tıpkı önderimizin "*döğüşmeyeceklerse silahlarını bırakmalıdırlar*" sözü gibi. Bu iki söz aynı dönemde söylenen, ortak düşüncelerin, bir bütünlük arzeden farklı iki parçasıydı.

İşte 15 Ağustos böylesine, tahammüllerin son sınırına kadar vardığı, isyan duygularının kabardığı bir dönemde, büyük arzu ve isteme verilmiş bir cevaptır. O, mücadele ve intikam duygularını okşayarak tüm toplumu sevince boğan, yurtseverlere üstün bir moral kazandırarak acı ve ızdıraplarını unutturan, derinden bir gürültüyle tüm toplumu uyandırıp, bilinçlenmeye, birleşmeye ve örgütlenmeye sevk eden şiddetli bir patlamadır. Bir Kürt kadını bu sevinci ve hareketliliği şöyle dile getiriyordu: "*Eylemi duyar duymaz başımdaki leçeği* (baş örtüsü) *çıkarıp elime alarak sallaya sallaya, köy içinden koşup zılgıt ve slogan atmak geldi içimden.*" Bu sözler toplumu saran sevincin boyutlarını ortaya koymaktadır.

Denilebilir ki 15 Ağustos yeni dönemde Kürdistan ufuklarında doğan güneşin ilk ışınlarıdır. Bu ışınlar tüm doğamızı ve insanlarımızın beyinlerini aydınlatarak, kalplerde hayranlık duygusu uyandırmıştır. Karanlık ve kuytu köşeleri aydınlatarak, bu ortamdan yararlanıp çirkef oyunlar tezgâhlayan sömürgeci hainleri suçüstü yakalamış, toplumumuzu duyarlı hale getirmeyi teşvik ederek, çürütülmek istenen yüce değerlere sahip çıkıp korumuştur.

15 Ağustos, güvensizliği, inançsızlığı, korku ve umutsuzluğu besleyip büyüten karanlık ortamı kılıç darbesiyle parçalayıp tüm bu özellikleri karşıtına dönüştürerek, özgür geleceğe doğru atılmış bir bent olmuştur. Halkın irili ufaklı tüm umutlarını birleştirerek, geleceğe güvenle bakmasını sağlamıştır. Kurtuluşa ve zafere olan inancını geliştirip, pekiştirmiştir. Halk, mücadelenin ciddiyetini ve parti gücünü görerek güven duymaya başlamıştır. Düşmana her türlü darbeyi indirmenin mümkün olduğunu, düşman güçlerinin kofluğu, korkaklığı hantallığı; Kurtuluş Birliği savaşçılarının bilinçliliği, hareketliliği, üstün cesaret, fedakârlık ve moral gücünden etkilenerek harekete geçmiş ve bu temelde kendi öz gücünü görüp, inanarak mücadeleye olan bağlılığını artırmıştır. Böylece yiğit ve fedakârca çıkışlar yapmanın zamanının geldiğine inanarak, daha tutarlı ve cesaretli davranmaya çalışmıştır. Yurt sevgisi siyasal özgürlük, insan hakları, baskısız, sömürüsüz bir düzen vb. gibi konularda ne kadar özlem ve istemi varsa hepsi canlanarak hızla gelişip sivrilmeye başlamıştır. Bu etkiyi yurtsever köylülerin dilinden dinleyelim: "*Arkadaşlar, uzun bir süredir yanımıza gelip gidiyorsunuz. Bize epey iyi ve yararlı bilgiler verdiniz. Söylediklerinizin doğru olduğuna inanıyorduk. Ama samimi olarak itiraf edeyim mücadelenin ciddiyetine bir türlü kendimizi inandıramıyorduk. Bugüne kadar anlattıklarınızı ve bizimle kurduğunuz ilişkilerin anlamını şimdi kavrıyoruz. Artık bundan sonra ciddi bir şekilde hazırlanmamız gerekiyor.*" Bir başka köylü de "*tamam her şeyi anladık. Yurtsever olduğumuzu iddia ediyorsak, bunu pratiğimizle kanıtlamalıyız. Tedirginlik, çekinkenlik, korku olmamalıdır artık. Korkuyu bitirdiler, kaldırdılar. Biz de üstümüzden atmalıyız.*" Her yurtseverin konuşmasında rastlanılan bu tür sözler bile eylemin önemini ve halk üzerinde bıraktığı etkiyi dile getirmektedir.

15 Ağustos eylemi aynı zamanda Kürdistan halkına içten ve samimice bir çağrı olmuş ve bu çağrı bedenin en küçük hücrelerine kadar etki yapmıştır. Faşist cuntanın kendi sosyal temelini genişletmek için, kişiliksizleştirerek, serseriler, avareler, pezevenkler takımına katmak istediği Kürt insanına seslenmiştir. Onu ikaz ederek, debelendiği bataklıktan çıkıp kurtuluş yoluna girmeye çağırmıştır. Milli ve insani duygularına hitab ederek, kendi halk gerçekliğine ve soyuna yaraşır bir yaşam tarzı seçmesini ve bunun için gerekli insanî özveriyi göstermesini istemiştir. 15 Ağustos eylemi, Kürdistanlı devrimciye, yurtsevere, demokrata, ilericiye bu sıfatların gereğini yerine getirmek için bir hatırlatma, bir uyarı olmuştur. Kürdistanlı emekçiyi yurt ve emek değerlerini korumaya, alın terine uzanan elleri kırmaya, yaşamı cehenneme çevirerek anlamsızlaştıran sömürgeci düzene baş kaldırmaya çağırmıştır. Tüm namuslu dürüst Kürdistanlılara seslenerek, bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm gibi yüce amaçlar bir yana, insanlık onurunu korumak için olsa bile isyan ederek ayağa kalkmalarını istemiştir.

Kısacası 15 Ağustos PKK'nin yıllardan beri yürüttüğü mücadelenin kazanımlarına sahip çıkmış, bu zemin üzerinde iki yıldan beri yürütülen hazırlık çalışmalarını derleyip toparlayarak nitel bir yapıya kavuşturmuştur. Böylece kitlelerin yoğun sevgi sempati ve aktif katılımıyla mücadelemize yeni bir nitelik kazandırarak, üst bir aşamaya tırmandırmıştır.

b) 15 AĞUSTOS EYLEMİNDEN SONRA "MEHMETCİK"TE GÖRÜLEN PANİK

Aslında gelişmeye başlayan korku ve panik, Türk egemen sınıfları ve bu sınıflara şu yada bu şekilde hizmet eden ekonomik, siyasi ve askeri kuruluşlar ve bu kuruluşlara mensup tüm fertler üzerinde ürkütücü bir etki bırakmıştır. Suç ortaklarının tümü, birlikte kaygılanmaya başlamışlardır. Fakat kendisini dayanaklarına siper ederek, saldırının baş hedefi durumuna gelen mehmetcik, haklı olarak bu panikten en büyük payı kendisi almaktadır. Onun şahsında eylemin diğer kuruluşlar üzerindeki etkisini anlamak daha da kolaylaşmış olacaktır. Eylemin Türk silahlı kuvvetleri üzerinde bıraktığı korku ve paniğin dozajı olayın yakın çevrelerinde tam olarak ölçülebilmiştir.

Sömürgeciler eylem sahasının yakın çevrelerindeki tüm köy jandarma karakollarının da Kürdistan Kurtuluş Birliği tarafından ele geçirildiğini sanmışlardı. Böyle düşünmekte haklıydılar. Çünkü kazaları geceboyu ellerinde bulunduran güçler, dağ başındaki karakollara kolaylıkla el koyabilirlerdi. Bunun için generaller, helikopterleri ilk iş olarak köy jandarma karakollarını keşfedip kendilerine bilgi sunmaları için harekete geçirmişlerdi. Tan ağarmasıyla birlikte helikopterler birer birer köy jandarma karakollarına iniş yaparak, durumları hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Helikopterdeki subay her halde eylemin etkisinde kalarak şok geçirmiş olacak ki, jandarmalara ilk olarak "*oğlum hâlâ sağ mısınız?*" biçiminde sorular yöneltiyordu. Jandarmalar bir subayın ağzından bu tür kelimelerin çıktığına ilk defa tanık oluyorlardı. Ayrıca subayı tepeden tırnağa saran ve her hareketinde kendisini açığa vuran tedirginliği de gözden kaçırmıyorlardı. Böylece daha eylem haberini duymadan, subayın tedirgin yapısından etkilenerek, ilk sersemleştirici darbeyi onun kişiliğinden yiyiyorlardı.

Jandarmaların bunda haklılık payları büyüktü. Çünkü bugüne kadar Türk ordusunun yenilmezliğini, Türk askerinin kahramanlığını anlata anlata bitiremeyenler bu subayların kendileriydi. Acaba ne olmuştu? Türk subayını bu kadar tedirgin edebilecek olaylar, gelişmeler neler olabilirdi? Meydana gelen olayın çapı ne kadar büyük olursa olsun "kahraman Türk subayını" bir gecede bu kadar yıkabilir miydi? Ama subayın durumu gizlenemeyecek kadar açıktı. O halde bu kadar sersemleştirici etkiler yaratan ne gibi gelişmeler olmuştu? İşte, "*oğlum hâlâ sağ mısınız?*" sorusuyla birlikte her askerin kafasında bu sorular belirmişti. Bu soruların cevabını almak için de büyük bir dikkatle subayı izliyor ve sabırsızlıkla açıklama yapmasını bekliyorlardı.

Subay ilk sorusundan sonra konuşmasını şöyle sürdürüyordu: "*Sizden umudumuzu kesmiştik. Saldırıya uğramamanız, hâlâ hayatta olmanız bir şans eseridir. Bu gece teröristler Eruh'u bastılar. Kazayı gece boyu denetimleri altında tuttular. Bazı subay ve askerlerimizi öldürerek, depodaki tüm silahları ve bankadaki paraları alıp gitmişler. Şemdinli, Şırnak, Şirvan gibi birkaç kazamızı daha bastıkları söyleniliyor. Olaydan sonra dağlara çekilmişler; her an köy karakollarımıza saldırabilirler. Bu açıdan çok dikkatli olmanız ve kendinizi iyi korumanız gerekiyor. Saldırıya uğrarsanız teslim olmayın, iyi savaşın. Apocuları bilirsiniz; teslim olursanız hepinizi keserler. Korkmayın, devletin elinden kurtulamazlar, hesabını ödettireceğiz.*" Birçok köy karakolunda bu yönlü konuşmalar yapılmıştır. Bazı-

larında köylüler de hazır bulunmuştur. Belirtmeye gerek yok ki, bu sözler mehmetciği zangır zangır titretmiştir. Adamlarımıza güven ve cesaret verelim derken en büyük korkuyu kendi elleriyle aşılamışlardır. Öyle ki helikopter kalkar kalkmaz başçavuş ve askerler ilk paniğin etkisinde gündüz bile karakolda durmayarak, köyün içine kaçmışlardır. Karakolu nasıl koruyacaklarına dair köylülerden bilgi almaya çalışmışlardır. Bugüne kadar kendilerini insan yerine koymayan jandarmaların, başçavuşların bu kadar zavallılaşmaları, köylülerin kendilerine yol-yöntem göstermelerini istemeleri anlaşılamaz bir şey değildi. Tabii ki köylülere yalvararak ayaklarına kapanacaklardı. Çünkü, köy meydanında yoksul, çaresiz köylülere hava atarak, küfretmek kadar basit değildir Kurtuluş Savaşçılarını karşılamak. Artık tilkinin aslan kılığında sahneye çıkmasının koşulları kalmamıştı.

Mehmetcik kamufle olduğu postundan soyunarak tüm benliği ve gerçek kişiliği ile ortaya çıkmıştı. Saldırıyı göğüsleyerek karakolu korumaları bir yana, kendilerini bile köylülerin insafına terk etmişlerdi. Daha karanlık olmadan ya muhtara ya da köyün ortasındaki bir eve giderek geceleri orda kalıyorlardı. Silahlarını köylülere vererek kaldıkları ev ve köy çevresinde köylülere nöbet tutturuyorlardı. Her gece çevre köylerden nöbet tutmaları için gruplarla köylü çağırtıyorlardı. Köylüler nöbet tutarken kendileri kaldıkları odanın kapısına arkadan koca koca ağaçlar dayayarak, yorganı kafalarına çekiyorlardı. Bu durumda bile uyku gözlerine girmez, genellikle gündüz yatarlardı. Gece boyu defalarca nöbetçilere seslenerek, *"bir durum var mı? Apocular köyü basarlarsa, bizim kaldığımız evi göstermeyin emi! Eğer sadece silahları isteyeceklerse, tek kurşun sıkmadan silahlarımızı teslim etmeye hazırız. Kendilerine söyleyin onlarla hiçbir düşmanlığımız yoktur. Biz de onlar gibi halk çocuklarıyız"* biçiminde yalvarıp sızlanarak, zavallılıklarını dile getiriyorlardı.

Ayrıca nöbet tutan köylülere şu öğütleri veriyorlardı: *"Gelirlerse savaşmayın! Savaşırsanız biz suçlu duruma düşeriz. O zaman kimse bizi kurtaramaz. Biliyoruz, savaşmadan isteklerini kabul edersek bizi öldürmezler. Kazada sadece rütbelileri sormuşlar. Teslim olan askerlerden hiçbirine dokunmamışlar. Sadece onlarla konuşmuşlar. O halde biz neden savaşalım?! Eşek beyinli miyiz? Ne ... yaptığımın subayı! Ne ... yaptığımın devleti bizi ateşe atmak istiyorlar. Neden kocaman kaza, yığınla silaha sahip kocaman bölük tek kurşun sıkmadan teslim oluyor da, biz bu dağ başında korkmadan 'yiğitçe' savaşacakmışız? İnsanları soyar, asar, keserler de sonunun böyle olacağını bilmezler mi? Şimdi kendi suçlarına bizi de ortak etmeye çalışıyorlar."* Askerler söyledikleri her sözün devrimcilerin kulağına gideceğini bildikleri için, maksatlı olarak böyle konuşuyorlardı. Ama hangi amaçla söylenirse söylensin, bu sözler onların ruh hallerini çok iyi bir şekilde yansıtmaktadır.

Türk ordusu ve bu orduya mensup jandarma karakollarının tedirginliğini açıklamak zor olduğu gibi, bireysel düzeyde de askerlerin sonu gelmez ve her harfi pişmanlığın bir biçimini açığa vuran sızlanmalarını tümden yazıya dökebilmek hiçbir şekilde mümkün değildir. Tek kelimeyle bünyeyi baştan aşağı saran bir korku, bir panik, bir heyecan, tedirginlik ve hepsinin temelinde can kaygısı ve tüm bu özelliklerin biçimlendirdiği ödlek bir tip. İşte daha önce halkın başına bela kesilen, silahsız, savunmasız insanları dipçik altında ezmekle kahramanlık ünvanına kavuştuklarını zanneden bu yüreksizler takımı, bir olayla basitliklerini tüm yönleriyle açığa vurmuşlardır. Daha önce jandarma karakolundan baskı, işkence görüp, bu tedirginliklerini farkeden her köylü karakola koşarak onları makaraya sarmıştır. Bir yandan onların bu hallerine gülüp alay ederken, öte yandan korkularını artırmak için ne gerekiyorsa onu yapmışlardır. Köylülerin mehmetciğin başına ördükleri çoraplar, günlük yaşamın gırgır köşesi haline gelmiştir. Hangi köye gidersen mehmetciğin bu ruh hali anlatılır da bitirilemez.

Bunun dışında mehmetciğin başka özellikleri de açığa çıkmış bulunmaktadır. O, mensup olduğu ideoloji ve bu ideolojiden kaynaklanan egemen sınıf ahlâkının da sınırlarını çizmiştir. Kendi varlığına, komuta merkezine yöneltttiği saldırılar ve yaptığı hakaretlerle inançsızlığını, saygısızlığını ve örgütsel yapısını açığa vurmuştur. Cumhurbaşkanından, Başbakandan tutalım da Genel Kurmaydan en alt düzeydeki görev arakadaşına kadar, tüm devlet ve ordu şeflerine yönelttiği küfürlerin haddi, hesabı yoktur. Bu küfürleri buraya alırsak, yazıya küfürname başlığını koymamız gerekir. Türk ordusunun yapısını yansıtan bu yönlü davranışları yazıya aktarmanın gereği yoksa da, bu tavırlardan bazı sonuçlar çıkarmak oldukça gereklidir. Bu sonuçlar şöyle sıralanabilir:

1- Türk silahlı kuvvetleri emperyalizmin en örgütlü ve en disiplinli ordularından biri olarak kabul ediliyorsa da, o yine de bir burjuva ordusudur, her burjuva ordusunda görülen zaaflar onun da bünyesinde fazlasıyla mevcuttur. Öyle ki altın üste en küçük bir saygı ve bağlılığı yoktur. Ne yaptığının bilincinde olmayan veya haksız bir savaş yürüttüğünü fark eden asker, oldukça kararsız, ürkek ve savaşma azminden yoksundur. Disiplin kuralları askerin bilinçli ve gönüllü katılımıyla olmayıp, zor ve şiddet yöntemleriyle uygulatıldığı için, oldukça göstermelik olmakla birlikte, askerin kin ve nefretini kazanmanın ötesinde bir işe yaramamaktadır. Biraz üstü kazıldığında görülmemiş disiplinsizlik, laçkalık giderek ahlâksızlık örnekleri boy vermektedir. Belirlenen bu hususların tümü bir tek eylemle gözler önüne serilmiştir. Öyle ki asker ne olduğunu unutarak sadece canını kurtarma uğraşısı içerisine girmiştir. Anında devlete ve orduya karşı beslediği düşmanlık duygularını açığa vurmakta tereddüt etmemiştir.

2- Türk ordusu Türk ve Kürt halklarının çıkarlarına ters düşen, bu çıkarları emperyalizme peşkeş çeken, bu amaçla da sözkonusu halklara karşı faşist bir savaş başlatan, dolayısıyla da tümüyle halktan soyutlanmış halk düşmanı bir güçtür. Hernekadar halk çocuklarını bünyesinde toplamışsa da, bunu kaba kuvvetle yapmaktadır. Gerçeklikte ise halk güçlerine dayanma, halkın tükenmez kaynaklarından güç alma bir yana, o, halk güçlerinin balyozu altında ezilmeye, onun kahredici dev muhalefeti karşısında küçülüp dağılmaya mahkûm, temelleri çökmüş, ayakları havada kof bir güçtür. Binlerce askeri daracık bir alanda topladığı halde devrimcilerin faaliyetlerini engellemesi bir yana, bu faaliyetlerden haberdar bile olamaması, ajan ve muhbir bulmakta zorluk çekmesi, kendilerine yardım etmesi için halka yalvarması bunun çok açık örnekleridir. Halk muhalefetinin sınırlı bir yönelimi karşısında bu ordunun sorunları katbekat artacak, çatlaklıklar büyüyerek, kendisini yutacak boyutlara ulaşacaktır.

3- Türk ordusu bu yapısıyla halklarımıza karşı uzun süreli bir savaş yürütemeyecektir. Bir eylemle bu kadar sarsılan, kendisini güçsüz ve yalnız hissederek halktan yardım dileyen, bu zayıflığını tehdit ve demogoji ile gizlemeye çalışan, kendi içerisinde görülmemiş bir paniğe kapılarak tam bir karmaşaya kapılıp, dağılmanın eşiğine sürüklenen bu gücün, halk güçlerinin sürekli planlı ve örgütlü saldırıları karşısında ne kadar zayıf bir konuma düşeceği kanıtlarıyla birlikte ortadadır.

Mehmetciğin özelliklerini yakından bilen bir kişinin, Türk ordusunun bu yapısını kavrayamaması mümkün değildir. O halde yazımıza son vermeden önce mehmetciğin bu özelliklerinin kaynağı üzerinde de durmak gerekecek. Bilinmektedirki, Türk egemen çevreleri mehmetciği emsali olmayan asker olarak tanıtırlar. O halde sormak gerekir: acaba kahramanlığıyla, cesaretiyle, dövüşme yeteneği ile, gözüpekliğiyle nam yapmış mehmetcik, yukarıda adından bahsettiğimiz tipin kendisi midir? Ne yazık ki evet! Ta kendisidir. Demekki geçici de olsa tarih yanılabiliyor, gerçekler tersyüz edilebiliyormuş. Peki soruna nasıl yaklaşılmalı? Bu biribirine zıt iki tip arasında nasıl bir bağlantı kurulmalı? Türk egemen sınıfları kahramanlığın kendilerine atalarından, ırklarından geldiğini, Türklerin dünyanın en kahraman halkı, mehmetciğin de dünyanın en kahraman askeri olduğunu iddia ederler. Bu düşüncenin ırkçı ve şoven mantığın bir ürünü olduğunu belirtmeye gerek yoktur. Bazı Kürt milliyetçileri de Türklerin ödlek olduğunu, Türk askerlerinin de bisküvi çocuğu olduğunu, Kürt kökenli askerlerden olmazsa Türk ordusunu silip süpüreceklerini ileri sürerler. Bu da doğru bir yaklaşım değildir. Hernekadar rahat koşullarda yaşamak bir etkense de, bu cesareti ve korkaklığı belirleyecek temel bir etken olarak ele alınamaz.

Bir örnekle sorunu açıklamaya çalışalım. Nazi işgali döneminde Fransa halkının eşsiz direnişi ve bu direnişin ortaya çıkardığı halk kahramanlığı, belgelerle tarihe mal edildiği gibi, henüz hafızalarda tüm görkemliliği ile canlı olarak yaşatılmaktadır. Bu direnişiyle Fransız ulusunun emsalsiz bir kahramanlık örneği sergilediğinden kimse kuşku duyamaz. Ama aynı Fransa milyonluk orduları ve katbekat üstün donanmasıyla önce Vietnam daha sonra Cezayir gibi küçük ve zayıf uluslar karşısında diz çökmek zorunda kalmıştır. O halde Fransızları neyle itham etmek gerekir. Vietnam ve Cezayir'e yenildiği için Fransız halkına korkak demek mi gerekir? Tarihin tanıdığı en ihtilalci sınıflardan birisi olan Fransız proletaryasını, kendi ordularının yenilgisi için çaba gösterdiğinden dolayı, ihanetle suçlamak mı gerekir? Soruna bu şekilde yaklaşılamayacağı açıktır. Devrimcilerin mantığı böyle işlemez. Herkes çok iyi bilir ki, faşist işgali püskürten tüm Fransa'ydı. Hegemonyacı siyasetinden dolayı yenilgi üstüne yenilgi alan sadece ama sadece bir avuç Fransız burjuvazisiydi. Yine bilinmektedir ki, Fransız proletaryası kendi sınıf çıkarları uğruna burjuvazisine karşı, her zaman mucizeler yaratabilecek bir sınıftır. Ama Fransız emekçileri kendi burjuvazilerinin sömürgeci emelleri uğruna başka ulustan emekçileri boğazlamakta kahramanca davranamazlar. Aksine kendi yaşamsal çıkarları uğruna onlarla elele vererek zorbaların, sömürücülerin pençelerini kırma savaşımı verirler.

Bu belirleme tüm halklar için geçerlidir. Bazı halklar kahraman bazıları ödlek olamazlar. Halkları, sınıfları kahraman yapan onların çıkarlarıdır. Ulusal ve toplumsal çıkarları sözkonusu olduğunda her halk eşsiz kahramanlık örnekleri sunabilir. Yine sınıfsal çıkarları uğruna her emekçi sınıf cesareti ve atılganlıkta sınır tanımayabilir. Halkımıza da ancak bu anlamda bu tür sıfatları yakıştırabiliyoruz. Tarihi gerçeklerden hareket ederek diyoruz ki, halkımız amaçları önündeki tüm engelleri kaldırarak, gericiliğin karnını deşme ünvanına kavuşacaktır.

Aynı şey Türk halkı için de geçerlidir. Türk halkının kahramanlığından kuşkumuz yoktur. Ancak bu kahramanlık Türk ulusuna yönelecek tehlikeler karşısında gündeme gelebilecektir. Yine Türkiye proletaryası Amerikan patentli işbirlikçisi burjuvaziye karşı mücadelede sınırı olmayan cesaret ve fedakârlık örneklerini ortaya koyabilecektir. Mahir'ler, Deniz'ler ve İbrahim'lerin abideleştirdikleri direniş ve bu uğurda yola devam eden şehitler kervanı Türk emekçilerinin bu durumunu izah etmeye yeterlidir. Yine Kürt halkına savaşmasını öğreten Haki KARER ve Kemal PİR gibi yüce enternasyonalistlerin de bu kesime mensup olduğunu unutmamak gerekir. Görüldüğü gibi genelde Türk emekçileri, özelde ise Türk proletaryası kahramanlık ünvanını ancak kendi ulusal ve sınıfsal düşmanlarına karşı mücadelede elde edebilecektir. Bu güçlerin bu ünvana layık olabilmeleri için de, Kürt emekçilerinin Türk egemen sınıflarıyla giriştikleri tarihi hesaplaşmada kayıtsız şartsız Kürt halkının yanında yer almaları, kendi kurtuluşlarını mazlum Kürdistan halkının kurtuluşuyla birleştirmeleri gerekir. Tarihin akışının bu doğrultuda olacağından kuşkumuz yoktur. Aksi takdirde Türk emekçileri hayati önemdeki çıkarlarını burjuvazilerine peşkeş çekmiş olurlar ki, bu durumda onların varlığından bahsetmek bile anlamsızlaşır. Şayet gelişmelerin yönü bu doğrultuda olsa bile, sınıf çıkarlarından soyutlanarak uzlaşmaz karşıtlarıyla birleşen Türk emekçileri, en yakın müttefiği olan Kürdistan halkına karşı kararlı bir mücadele yürütemeyeceklerdir. Gerçi biz böyle bir olasılık tanımıyoruz. Sınıfların kendilerini biçimlendiren koşullardan ve sınıf mücadelesi yasalarından bağımsız olarak hareket edemeyeceği; hele hiçbir şekilde kendi sınıf çıkarlarına sırt dönemeyeceği gerçeğinden hareket ederek, daha başlangıçtan Türk emekçileriyle elele yürüyeceğimize inanıyoruz.

Bu açıklamalardan sonra sanırız mehmetciğin durumunu anlamak biraz daha kolaylaşmış olacaktır. Bilinmektedir ki mehmetcik ne Türk ulusunun ve ne de bu ulusa mensup sınıfların çıkarlarını savunmak amacıyla silaha sarılmış değildir. Aksine bu kesimlere ve onların hayati çıkarlarına yönelik en büyük tehdit unsurudur. O Amerikan emperyalizmi ve onun Türkiye'deki türetmelerinin elinde bulunan, Türk ve Kürt emekçilerine karşı sistemli olarak işkence uygulayan zulüm makinasının basit bir parçasıdır. Demek ki o sadece Kürdistan halkına değil, kendi halkına da kan kusturan, ona yabancılaşmış, ne yaptığının bilincinde olmayan, tüm insanî özelliklerden uzaklaştırılıp robotlaştırılmak istenen, faşist generaller güruhunun hayvanî duygularını tatmin etmenin ötesinde hiçbir işe yaramayan basit bir araçtır. İşte günümüz koşullarının mehmetciği tam da böyle bir tiptir. Türkiye emekçilerinin bu tipe sahip çıkması onu desteklemesi hiçbir biçimde mümkün değildir. O halde o, kendi halkının da şimşekleriyle karşı karşıya kalan, yalnız başına ortalıkta dolanan, desteksiz, takatsız ve perişan bir konumdadır. Böyle bir tipten üstün bir cesaret, aşırı bir fedakârlık beklemek akıl kârı olmasa gerek.

Cumhuriyetin kuruluş yılları döneminde Anadolu toprakları işgale uğradığı sıralarda mehmetciğin üstün bir cesaretle savaşması doğaldı. Bu gerçek bizim yukarıdaki belirlememizle de doğru orantılıdır. Yine klasik Kürt ayaklanmaları sırasında, daha ileri bir sınıfa dayandığı ve daha modern bir örgütlenme ve üstün donanıma sahip olduğu için, Kürt aşiretçi güçlerine karşı başarılı olması da doğaldı. Ama günümüz koşullarında mehmetcikten aynı cesaret, aynı fedakârlık ve bunun doğuracağı aynı derecedeki başarıyı beklemek, tam bir saçmalık olur. Mehmetcik artık eskisi gibi halka dayanma ve davasını halka mal etme durumunda değildir. O tümüyle emperyalizmin ve gericiliğin hizmetine koşulmuş, temel işlevi halkları boğazlamak olan bir ihanet ve uşaklar birliğini oluşturmaktadır. Karşısındakiler ise emperyalist veya aşiretçi feodal güçler ve onların kof örgütlenmeleri değil, Türk ve Kürt emekçilerinin ihtilalci ruhu, bu ruhun somutlaştığı çağdaş örgüt ve mücadele yöntemleri ve bu araçların harekete geçireceği kitlevi bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük savaşçılarıdır.

Görüldüğü gibi bugünkü koşullarda tarihin devindirici gücü Türk ve Kürt emekçileridir. Türk ordusu ise varlığını, tarihi gelişimini, kaba zoruyla durdurmaya dayanmış bir güçtür. Bu nedenle o, insan iradesinin hükmedemeyeceği tarihin gelişim yasalarının haşmetli darbeleri altında giderek cüceleşecektir. Bu yasaların öngördüğü bir tarzda ayağa kalkmaya hazırlanan halklarımız, başlarına musallat olmuş bu katiller şebekesini dağıtmada güçlük çekmeyecektir. Bu gerçeklik ordunun elebaşları tarafından olduğu gibi askerler tarafından da kısmen kavranmış bulunmaktadır. Onlar iki halka karşı dizginsiz bir savaş yürüttüklerini herkesten iyi bilmektedirler. Yine toplumu sürükledikleri bataklık, yarattıkları dayanılamaz hayat koşulları, yasa haline getirdikleri akla hayale sığmaz ahlâksızlık ve düzenbazlıklar, vurdukları gasp ve işledikleri cinayetlerden ötürü suçlarını herkesten daha iyi bilmektedirler.

Demek ki cınayet şebekesi faşist generaller ve emir kullarının bu kadar korkmaları, bu kadar erken paniğe kapılmaları boşuna değildir. Onlar ne kadar korksalar azdır. Toplumda boğazlamadıkları, onuruyla oynamadıkları bir tek namuslu dürüst insan bırakmayan bu zorbalar, kendilerini çepe çevre kuşatan kara bulutları görmek durumundadırlar. Onlar karnı aç milyonların ve yüreğinden hançer yemiş yaralıların günden güne, dalga dalga büyüyen kinlerinin başlarına neler getireceğini görmemezlikten gelemezler.

O halde mehmetciğin bunca telaşı boşuna değildir. O böylesine maddi temellere dayanan çok haklı ve yerinde bir telaştır. O halde eylemleri duyar duymaz karakolunu bırakıp kayıplara karışan karakol komutanları bu ordunun en ileri görüşlü insanlarıdır. O halde eylemden hemen sonra bir çok köy karakolunu kaldıran, geriye kalanları ise takviye eden, kazalardaki gücünü katbekat artıran sömürgeci faşist cunta, bu tavrıyla kendisini bekleyen sonu itiraf etmekte haklıdır.

Onlar tir tir titremelidirler tabi. Korkudan ölüm döşeğine yatmalıdırlar. Çünkü onlar yapabildiklerini haddinden fazlasıyla yaptılar. Bu kez yaptıklarının hesaplarını teker teker ödemek zorunda olduklarını hatırlarında tutmalıdırlar.

***Her kavganın sonucunu ınutlaka, ama mutlaka emek değerlerinin sahipleri belirleyecektir!**
***Yaşasın tarihi anın büyük çıkışı, şanlı 15 Ağustos eylemi!**

28.8.1984

SOYUT KAFALAR VE SOMUT GERÇEKLER

Bundan yaklaşık bir yıl kadar önce Avrupa zemininde "kafalar ve ayaklar" üzerine bir tartışma başlatılmıştı. Tartışmayı başlatan, daha doğrusu başlatmak isteyen gücün savunduğu esas şey, "Türkiye ve Kürdistan'da bulunan kafaları Avrupa'daki ayakların yanına çekmek" idi. Açıkçası şu söyleniyordu: *"Avrupa'da yaşıyoruz, ama kafalarımız hâlâ Türkiye ve Kürdistan için düşünüyor. Bu çelişki giderilmeli, yaşadığımız yer için ve nasıl yaşıyabileceğimiz düşünülüp, tartışılmalı..."* Yani pratik yaşam ve faaliyetler, Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleden, gerçeklikten kopuş düşünce alanında da tamamıyla gerçekleşmeli, Avrupa'da daha iyi bir mülteci yaşam nasıl sağlanır - bunlar tartışılmalıdır. Bu görüşler üstelik, Türkiye ve Kürdistan'daki mücadele ve devrim sorunlarının yoğun olarak tartışıldığı, tartışılması da gerektiği ve sorumlu devrimcilerin pratik bazı çözümlere varmak için bunu zorladığı bir dönemde ileri sürülüyordu.

O dönemde de devrimcilerin önünde çözüm bekleyen yığınla sorun vardı. Mevcut güçler sorunlarını hızla çözüp, Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleyi yeniden yükseltme uğraşına girmek zorundaydılar. Bu hem halklarımızın bir istemi, hem somut koşulların gerekli kıldığı bir zorlama ve hem de Türkiye ve Kürdistan devrimleri üzerine oynanmak istenen oyunların boşa çıkarılması için gerekli olan bir durumdu. Ayrıca temelde bu amaçlarla bir de cephe (FKBDC) oluşturulmuştu. Ama cephe programının öngördüğü pratik mücadelenin geliştirilmesi, bunun gerekli kıldığı örgütlenmelerin oluşturulması gerekiyordu. Bunun için de her şeyden önce cepheyi oluşturan örgütler kendi sorunlarını çözmek, dağılan örgüt yapılarını yeniden oluşturmak, ülkeye taşınmak vb. durumundaydılar. Tartışılması gereken sorunlar da esas olarak bunlardı. İşte bu koşullarda cepheyi oluşturan güçlerden biri tarafından devrimden ve mücadeleden kaçışı öngören söz konusu tartışma geliştirilmek isteniyordu. Türkiye ve Kürdistan devrimleri üzerinde oynanmak istenen oyunlar boşa çıkarılacağına, bu güç hızla oyunun önemli bir piyonu oluyor, devrimcilerin ve halkın gündemine mücadeleden kaçışın örgütlemesini koyuyordu. Elbette sorunun arkasında yatan gerçeklik küçük-burjuva kaypaklığı, ruh hali, devrime güç getirememesi ve bunların yarattığı "Türkiyeli olmaktan utanma" duygusuydu. Bir sınıf karakteri ve eğilimi, siyasal olarak daha önceleri de çokça görülen konum ve tavrını yeni bir biçimde bir kez daha ortaya koyuyordu.

Durum, haberdar olan ve mücadeleye karşı sorumluluk duyan tüm güçler gibi hızla devrimci mücadeleye yürüyen bir partinin sıradan neferleri olan bizleri de düşündürüyordu. Görülen "kafaları ayakların yanına taşımak" isteyen gücün hızla devrimden uzaklaşacağı ve bu durumunu başkalarına da bulaştırmaya çalışacağıydı. Çünkü aynı güç bir de Leninizmin ve sosyalizmin inkârı temeline dayanan bir "yeni..."cilik akımını geliştirmek istiyordu.

O günden bugüne aradan hemen hemen bir yıl geçti. Geçen bu bir yıl içinde çok önemli gelişmeler ve değişmeler oldu. Akla-kara daha da netçe ayrıldı. Sonuçta yukarda bahsettiğimiz tartışma sahibi gücün yüzündeki ak peçe düştü; kara yüzü tüm çirkinliği ile açığa çıktı. Ve gidip Avrupa emperyalistlerinin kucağına yosmavarice oturdu. Şimdi ise duyduğumuz kadarıyla devrim kaçkınlarının, provakatörlerin, komplocuların, burjuvazinin ve sömürgeciliğin toplumsal döküntülerinin sığınağı, tekkesi olmuş. Beklemediğimiz şey değildi. Sadece olması gereken oldu, o kadar!

Bu bir yıl içinde Türkiye'deki faşist yönetim kendisini sivil görüntülerle kurumlaştırmak istedi ve bunda bir hayli mesafeler de katetti. Bunun bir ürünü olarak pahallılık, yokluk hadsafhaya vardı. Ara sınıflardaki iflaslar birbirini kovaladı. Burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkiler giderek derinleşti. Emekçi kesimlerle faşist yönetim arasındaki çelişkiler patlamalar eşiğine geldi. Kürdistan'da ulusal baskının ağırlaşmasına paralel olarak ulusal çelişki ve ulusal muhalefet kabardı. Öfke ve kin kabına sığmaz oldu. Kısaca herşey devrimci öncülüğün faaliyetlerinde düğümlenir hale geldi. Devrimci mücadele için koşullar, bir yıl önceki ile kıyaslanmayacak kadar gelişip olgunlaştı.

Devrimci mücadele için koşullar sadece iç gelişmelerle olgunlaşmadı, bölge çapındaki gelişme ve değişmeler ülkemizde devrimci mücadeleyi yükseltmek için elverişli koşullar yarattı. Bütün bu gelişmeler karşı-devrim cephesini derinden endişelendiriyordu. O, durumu birçok "devrimci" geçinenden daha iyi görüyor, kendince tedbirler alıyordu. Bu cephenin şefi (ABD) işlerin şiddetle halledilmesi ve organizasyonu rolünü üstlenir, bu doğrultuda TC'yi sürekli finanse ederken, Avrupa sosyal-demokrat kanadı halk muhalefetini "sol" adına burjuva potasında eritme; bunun için bazı güçleri denetimine alıp sosyal-demokrat bir emniyet sübabı hazırlama görevini üstlenmiş, tüm bunların desteğindeki TC faşizmi ise şiddet, baskı, ajanlaştırma ve komplolar geliştirme işini almış ve herkes görevi doğrultusunda yoğun bir faaliyete girmiştir.

Devrimci Güçler Ne Yaptı?

PKK'yi dışta tutarsak verilecek yanıt belli; esas olarak hiç birşey! Tabi olumlu anlamda hiç birşey, olumsuz yönde çok şey oldu. Mevcut güçler önlerindeki sorunların hemen hiç birine çözüm getiremediler. Bir yıl öncesinin sorunları daha da ağırlaşarak süregeldi. Kaçkınlık, sağa kayış gelişti. Reformizm, teslimiyet nerdeyse doğal olgu olarak görüldü. Bazıları ise, bunu teori düzeyine çıkarmaya, büyük gürültülerle durumlarını meşru göstermeye ve buna "teorik" kılıflar uydurmaya çalıştılar. "*Türkiye ve Kürdistan'da mücadele etmenin koşulları yok, halk hazır değil, cunta kendisini sağlama aldı, Halk burjuva partileri destekliyor*" vb. vb. denildi. Çözüm: *"Beklemek gerekir..."* Ve bekleyişlerin ardında bazı umutlar vardı. Ecevit umuduna bir de Demirel umudu eklenmişti. Yani, "Ecevit olmazsa bile belki de Demirel tutturur, yeniden 80 öncesi ortama dönülür ve biz de mücadele ederiz" hayaliyle yaşanmaya devam edildi. Evet o çok bayat aş yeniden ısıtılıp kitlelerin önüne sürüldü. Hem de mide bulandırıcı bir tarzda.

Kürdistan'ın reformist küçükburjuvaları dışarda kalmaya kararlıydılar ve nasıl kalacaklarının hesaplarını yapmaya devam ettiler. Bu arada da parçalandılar, dağıldılar. Ortada bazı isimler kaldı sadece. Ve bir de bunlara yenileri, "yol ayrımında zorunlu açıklama"cılar katıldı. Çok şey değişti. Değişmeyen, ama giderek büyüyen tek şey ise PKK düşmanlığı ve mücadeleye veryansın etmek oldu.

Türkiye sol'unda da aynı keza. Sağcılık tünelin ucundaki ışık haline geldi. Yine dağılmalar, parçalanmalar, sorunlara çözüm getirmekten kaçmalar sürdü. Ve bu, bir çoğunda devrim ve mücadele kaçkınlığına dönüştü. Bunun önderliğini yapan güç ise, duruma "teorik" kılıflar uydurmak için bazı "yeni..."lerle ortaya çıkıp, işi Leninizme düşmanlığa vardırdı. Ama herkes çok iyi biliyordu ki, onun "yeni" diye ortaya sürdüğü şeyler o çok kokuşmuş eski reformizmden, Bersteincilikten başka bir şey değildi. Yani sonuçta, "kafalar ve ayaklar" tartışmasını yapmak isteyen güç, "yeni..."cilikle gerçek niyetini açığa vurdu; devrim kaçkınlığı ve Leninizm düşmanlığı yüzünü gösterdi. Böyle olunca FKBDC'nden de ayrıldı.

Yine başkaları da bu cepheden ayrıldı. Bu, özünde mücadele etmekten ayrılış, ondan kaçıştır elbette. Onun da "gerekçesi" "cephenin adı değişmeli, sınırları genişletilip esnetilmeli"vb.. Söylenmek istenip de söylenmeye cesaret edilemeyen şey; "cepheye Ecevit de, Demirel de girebilmeli. Herkes girebilmeli. Bu nedenle de cephe ve programı onların hoşuna gidecek hale getirilmeli"dir. Açık bir ilkesizlik ve şekilsizlikten başka hiç bir şey olmayan bu görüş de, burjuva kuyrukçuluğuyla mücadele kaçkınlığının diğer bir görüntüsü oldu. Kısaca yaşananların egemen yönü devrimi ve devrimci değerleri likide etme-likidasyon olayıydı.

Geçen bir yıl içinde de devrimci mücadeleyi temsil eden tek güç PKK oldu. (Bunu teslim etmek için PKK'li olmak koşul değil, biraz dürüst ve objektif olunsun yeter.) Herkesin tersine PKK, hazırlıklarını tamamlayıp esas mücadele alanlarına taşındı. Buralarda mücadeleyi yükseltmenin yoğun ve onurlu uğraşını verdi. Ve PKK'nin bu pratiği attığı adımın ne kadar isabetli olduğunu ortaya çıkardığı gelişmelerle gösterdi. Hepimiz çok rahat gördük ki, ortam devrimci gelişmeler için son derece uygun; somut gerçeklikler mücadele kaçkınlıklarının tüm safsatalarını yerle bir ediyor, çalışanı, mücadele edeni utandırmıyordu.

Fakat, PKK'nin bu çıkışı öyle kolay da olmadı. Bir kez herkesin kaçma yolları aradığı, çoğunun da kaçtığı koşullarda örgüt olarak bir başına mücadeleye yürüdü. Bu açıdan dostun da, düşmanın da tüm dikkatlerini üzerine çekti. Düşman, PKK pratiğini boşa çıkarmak için tüm gücüyle harekete geçti. İçerde ve dışarda denebilir ki mevcut tüm kozlarını kullandı. Diğer hareketlerin yaşadığı durumun bir benzeri ve hatta daha da kötüsü PKK'ye yaşatılmak istendi. Parti, kundaklanmaya, tasfiye edilmeye, doğal dostlarından soyutlanarak devrime müttefiksiz yürütülmeye çalışıldı. Yeni dönemin bu en nazik evresinde Parti içi provokatörlerden Pentagon'a kadar karşı-devrimin tüm güçleri Partiye karşı saldırıya geçtiler. Birçok unsur provake edildi. Parti, devrim ve ülke sorunları yanında bir de iç sorunlarla uğraşır hale geldi. Öyle ki bir çok Partili oynanması gereken rolü oynayamaz oldu. Daha çok güç ve enerjisinin tümünü devrime sunamama, kapasitenin altında iş yapma vb. biçimde somutlaşan sağcılık belirtileri görüldü. Tam da bu ortamda sağda-solda birçok güç PKK'yi attığı adımdan vazgeçirmeye çalıştı. Oysa böyle bir durum Partinin kendi çizgisiyle çelişmesi, ona tavır alması olurdu. PKK gerçekliğini bilenler çok iyi bilirler ki, bu tür koşullarda zorlukları aşmanın en emin yolu çizgiye sıkıca sarılmak ve mücadeleyi daha da yükseltmek olurdu ki nitekim öyle oldu.

Parti üst yönetimi bu koşullarda sürekli doğru yolu gösterdi. Yönetimin doğru, etkin ve kararlı tavrı yansısını Partimizin ezici çoğunluğu içinde de buldu. Parti ezici çoğunluğu büyük bir kararlılıkla kaçkınlığı, provokasyonu, oportünizmi lanetleyerek azimle mücadeleye yürüdü. Bu tavır genelde ve Parti özelinde kaçkınlığı, devrim düşmanlığını yerle bir etti. Parti içindeki tasfiyecilik tasfiye edildi, komplocular ve provakatörler tarihin kendilerine vereceği mutlaka uygulanacak olan hükmün sefil suçluları durumuna düşürüldüler. Bugün ise, kendini arındıran ve Lenincileşmede önemli mesafeler kateden Partimiz, ülke sathında mücadeleye yeni ivmeler kazandırmanın, atılım yaptırmanın eşiğindedir. Ülkenin en ücra köşeleri bile PKK'nin devrimci mücadelesinin yürütüldüğü alanlar durumuna gelmiş, halk oldukça coşkulu bir tarzda mücadeleye omuz vermiştir. Bu, direniş mücadelemizin hamle yapmanın eşiğinde olduğu, görkemli bir mücadelenin yükseleceği anlamına gelir.

Görmemekte ısrarlı olanlar dışında herkesin rahatlıkla göreceği ve bildiği bu gerçekleri bir daha neden yazma gereği duyduğumuz düşünülebilir. Ülke zemininde ve halkın içinde faaliyet yürüten bir devrimci olarak, mücadele kaçkınlarının ortalığı bulandırmasına engel olur anlayışıyla somut gerçekleri açıklamak istiyoruz sadece. Amaç bazılarının iddia ettiği gibi kötü olanın "halk, ortam, koşullar ve Leninizm" değil de iddia sahipleri olduğunu; yetmez olanın küçükburjuva ruh, kafa ve düşünce yapısı olduğunu, salt somut durumu izah ederek de olsa (ki bu yeterlidir) göstermek. Çünkü, ("olmaz" denilen yer ve koşullarda PKK onca soylu gelişme yaratmışken) bugün bile, duyduğumuz kadarıyla hâlâ o eski tartışmalar geliştirilmek isteniyormuş. Avrupa'nın o kötülüğüyle meşhur zeminlerinde "yeni..."ci güç, Leninizmi tartışmaya açma uğraşındayken, bizim teslimiyetçiler de "koşullar yok, halk istemiyor" diyerek buna katılmakta böylece özünde halka, devrime ve Leninizme saldırmaktadırlar.

Bugün de bazı çatlak sesler duymaktayız. Kaçkınlık, ihanet sürece egemen kılınmaya çalışılıyormuş. Herşey yeniden inkâra tabi tutulmak isteniyor imiş. Gerçi Avrupa'nın çukurlarından ülkemiz dağlarının yüceliklerine "çatlak sesler" zor ulaşır. O da belli belirsiz ve onu da devrim fırtınası kovar götürür. Ama insan yine de kendisini tutamıyor, kaçkınlığın ihanetin bu kadar iğrençliğine öfkesini haykırmadan edemiyor.

Bilinir, kaçkınlık, her ülkede yaşanan anın ve ülkenin koşullarına uygun olarak farklı biçimler alır. Bu kiminde "tanrı arayıcılık", kiminde "solculuk", kiminde liberal-burjuvaziye yamanma anlamındaki "en geniş cephe"cilik, kiminde Leninizmin ihtilalci özünü sulandırma vb. biçimlerde kendisini gösterir. Bizde ise bu durum, "yeni"cilik, "koşullar yok"culuk, vb. "kafaları, ayakların yanına taşıma"cılık, komploculuk vb. biçimlerde kendisini gösteriyor. Ama biçim ne olursa olsun hepsinin özü; devrime, Leninizme, halkın gücüne inançsızlık, bu olguların inkarı ve devrimin tasfiye edilmesi olayıdır. Bu açıdan zaman ve mekan farklılıkları olsa da, birbirine benzer koşullarda tezahür ederler. Örneğin devrimin zor yıllarında görülür. Diğer ülkelerde görülenler, o ülkelerın devrimci mücadeleleri tarafından mezara sokulmuşlardır. Bunlara değinme gereği yok. Bizdekilerinin de aynı sona uğrayacakları kuşkusuz. Hatta bizdekilerin bazıları ölü doğdular. Çünkü doğdukları koşullarda en azından cezaevlerinde çok yiğit direnişler var idi. Şu anda varolan biçimlerin tutamayacağı da açık.

"Yenicilik"in bilinen reformizm olduğunu belirttik. Bu, marksist-leninist bilim ve bu bilimin rehberliğinde gelişen yüzlerce devrimci pratik tarafından defalarca yenilgiye uğratılmış, mahkum edilmiştir. Yani, muhatap alınacak durum değil. Daha da özgül olan ve biraz daha Kürdistan ve Türkiye koşullarına göre biçimlenenlere değinmek gerekir. Ve bizim de amacımız buydu. Gerçi denecek ki, PKK gerçekliği PKK'nin şu andaki mücadelesini ve ortaya çıkan gelişmelerden bu özgül biçimleri mahkum etmiyor mu? Ediyor elbette. Biz de bu gerçekliğin bir parçası olarak içinde mücadele ettiğimiz koşulları çok kısa olarak açıklayıp buna değinmek istiyoruz.

Ülkemizdeki siyasal ve toplumsal atmosfer, devrimci mücadele için son derece uygun olanaklara sahiptir. Hızla çöküşe giden çağdışı bir rejimin uygulamaları söz konusudur. **Rejim, halkımız için çağdaş bir "procuste"* olmuştur**. Her gün toplumun bir kesimi bunun kurbanı olmaktadır. Öyle bir noktaya gelinmiş ki bir avuç egemen dışında hiç kimse bu haydudu kabul etmemekte, ona kurban olmak istememektedir. Halk artık "kuzu kurban" olmaktansa direnerek ölmeyi yeğlemekte, bunu onurlu görmektedir. Bu bağlamda, devrim çoktan vazgeçilmez bir arzu olmuştur. Halkın devrim arzusu, bu arzu için dövüşme istem ve azmi her geçen gün artıyor. Eskiden, bu veya şu düzeyde devlet, rejim taraftarı olan kesimler bugün ona karşı savaşmak istemekte, birçok eski muhbir vb. bile; *"onurumuz ve insanlığımızla oynandı, öcümüzü alacağız"* demektedirler. Yani ortada mücadeleye azmetmiş bir halk gerçekliği var. Devrimcilerin, mücadelesi ise bu azmi alevlendirmekte, bahsettiğimiz tarzda eskinin aldatılmış ihbarcısını bile saflara çekmektedir.

Halk artık eskisi gibi "niye birleşmiyorsunuz" veya "bir çok örgüt var" da demiyor. Gerçekleri bizzat somut pratik içinde görüp algılayabilmekte, sadece mücadele edene değer vermekte, sadece onu örgüt olarak kabullenmektedir. Arasıra; *"eskiden ne kadar da çok devrimci vardı, ne oldu bunlara acaba? Hani bizi kurtaracaklardı? Vazgeçtik ondan da, bari bir yüzlerini görelim. Çünkü bizim de onlara bir çift sözümüz var söylenecek. Bizi bırakıp kendilerini kurtarsınlar"* demekte. Bunu derken de yüzlerinde acı ama alaylı bir tebesüm dolaşmaktadır. Bunları belirtmekle halkımızın mücadele azmini, gerçekleri kavrama yeteneğini ve kaçkınlığa tepkisini anlatmak istiyoruz. Eğer inanmayan olursa buyurur gelir gözleriyle görür. Bunu halkta istiyor. Özellikle devrimin bayram günlerinde konuşunca mangalda kül bırakmayan bizim küçük-burjuvaların gelip görmesini biz de çok isteriz. Korkmasınlar, halkımız hoş görülüdür, bağışlayıcıdır. Bunlar da olmazsa en azından misafirperverdir.

Öte yandan toplumun, rejimden zarar gören tüm kesimleri arasında

15 AĞUSTOS EYLEMLERİ VE SU YÜZÜNE ÇIKAN SAVAŞ HALİ

Bir grup arkadaşla birlikte, gelişmeleri yakından izlemek için 15 Ağustos akşamı stratejik bir noktaya yerleştik.

16 Ağustos sabahı şafakla birlikte helikopterler leş kargaları gibi üzerimizde uçuşmaya başladı. Eruh'un yakın çevresindeki dağ, vadi ve ormanlıklar didik didik arandı. Eylemin başarıyla gerçekleştirildiği ve Kurtuluş Birliğinin kayıpsız geri çekilerek, izini kaybettirdiği belli oluyordu. Helikopterler bir dağdan diğerine, bir vadiden diğer birine ve köyler üzerinde gidip geliyorlardı. Eylemcilerden duydukları korku, yenilginin verdiği hırçınlık her hallerinden belliydi. Tedirginliklerini halka bulaştırmak ve kinlerini kusmak için sabırsızlanıyorlardı. Bir süre böyle dolaştıktan sonra, psikolojik etkiyi arttırmak için köylerin yakınına ses bombaları atmaya, bunun ardından birkaç helikopter birden bir köye inip asker bırakmaya başladılar. Orada operasyon bitince diğer bir köye taşıyorlardı. Bazıları sırf küfür ve hakaret için köylere inerken, bazıları da 7. Kolordudan malzeme ve cephane taşıyorlardı. Yine bir kısmı keşif yapıyor, bir kısmı çıkartmayı yöneten elebaşları gezdiriyor, bir kısmı da kaybolan birliklerini arıyorlardı.

Hava sahamızda helikopterler kara bulutlar gibi dolaşırken, topraklarımız üzerinde de katliam timleri, av köpekleri gibi dolaşıp pusular kuruyor, yolları kesip köyleri basıyorlardı. Uzaktan gördükleri her insanı terörist diye kurşun yağmuruna tutuyor, yakaladıkları herkesi sorguya çekip canlarının istediğini işkenceye alıyorlardı. Hernekadar yürütülen savaşın hedefi olarak devrimciler gösteriliyorduysa da, pratik uygulamalar savaşın boyutunu açıkça ortaya koyuyordu. Öyle ki Eruh ve giderek tüm Kürdistan acımasız bir saldırının hedefi haline getiriliyordu. Halkımız birden bire kendisini kızgın bir savaşın içerisinde buldu. Hem de sadece insanlara yöneltilen bir savaş değil, direnen tüm doğa varlıklarını kapsamına alan bir savaştı bu. Çok kısa bir süre içerisinde bu yaptıklarını geniş alanlara taşırarak, birkaç gün içerisinde Diyarbakır'dan Van'a, Mardin'den Kars'a kadar geniş bir alanı askeri güçlerle doldurup, sözümona "eşkiya avı" adı altında bugüne kadar tanık olunmamış en büyük barbarlığı ve eşkiyalığı kendileri sergilemeye başladılar.

Gittikleri her yerde tehditler savurma, halka gözdağı verme, her türden işkenceyi gündemleştirme ve küfürler yağdırmayla alçaklıklarını ve ahlâksızlıklarını ayyuka çıkarmışlardır. Yakalayamadığı devrimcilerin yerine sıradan insanları kurşunlamak isteyen faşist kolluk kuvvetleri, halkımızın sebze ve meyvalarını yağmalamakta, her gün keçi ve koyunlarını kestirip, kendilerine ziyafet çektirtmektedirler. Bunun yanısıra, en büyük tehdit olarak da "kadın ve kızlarınızı götürüp onlara el atacağız" biçimindeki namertçe sözleri kullanmaktadırlar. Bu boynuzlu eşkiyaların yaptıkları bununla da sınırlı değildir. Onlar, halk arasında korku ve tedirginlik ortamı yaratıp, insanlarımızı canından bezdirmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Partiye sempati duyan, yakınlık gösteren insanları terörist, militan olarak yargılamak istemektedirler.

Aslında faşist cunta, başta olayların kapsamını ayaklanma sanarak gücünü buna göre takviye etmişti. Durumun böyle olmadığını anlayınca da çok yönlü savaşım taktiklerine başvurdu.

Askerlerin söylediklerine göre general Kenan "paşa", "cumhurbaşkanı" olduğunu unutarak, hiçbir askeri yetkiliye danışmadan ilk başta hemen bastırın, vurun, kırın, ezin, dağıtın biçiminde direktifler vermiştir. Daha sonra durumu anlayınca da 18 generalini bölgeye göndererek, "en geç üç gün içerisinde sonuç alınmasını, tüm eylemcilerin yakalanarak, götürdükleri malzemenin geri getirilmesini" istemiştir. Sözkonusu heyetin başarısızlığının ardından da Genelkurmay Başkanını savaşı yönetmek için bizzat görevlendirmiştir.

Kenan "paşa" da dahil bu kuru kafalı generaller takımı, herşeyin faşist mantıkla halledilebileceğini sanmaktadırlar. Onlar, ordunun herşeye kadir olduğunu ve güç denilince de depolardaki silahları ve kukla birliklerini anlarlar. Koşulları değerlendirme gereği duymadan, silahlı güçlerin her zaman ve her şart altında aynı cesaret, kararlılık ve başarıyı gösterebileceklerini sanırlar. Böyle düşünmekte haklıdırlar, çünkü onlar çürümüş bir sınıfın, bilim düşmanı gerici ideolojisinden gıdasını alan emre amade hizmetçilerdir. Çünkü onlar, düşünme yetileri zayıf, haksız bir savaşı yürütmek için beyinleri yıkanarak şartlandırılmış düz bir mantığın temsilcileri asker kafalardır. Bu nedenle onlar, halkın muazzam gücünü görmezler. Halk düşmanı, halka yabancı, halktan hiçbir destek görmeyen işgalci bir ordunun; halkın bağrından çıkan ve onun tükenmez kaynaklarından gücünü alan devrimci güçlere istedikleri her darbeyi vurabileceklerini sanacak kadar düşünce fakiridirler. Onlar, bir ülkenin ve o ülke üzerinde yaşayan halk güçlerinin, zenginlik kaynakları ve olanakları harekete geçirildiğinde diz çöktürülemeyecek hiçbir işgalci-sömürgeci ordu olamayacağını anlamayacak kadar çılgındırlar.

"Devletimiz güçlüdür, vurur, kırar, asar, keser, döker..." Bu sözler, bir despotun kendi gücünden kuşkuya kapılmasının açık itirafıdır. Bu tip generallere ilk olarak Türk ordusunda mı rastlanıyor? Yoksa faşistlerin genel bir karakteri midir? Sanırız öyledir. Gereksizleşmiş, yaratıcılıktan uzak egemen sınıfların temsilcileri, dayandıkları sınıfların bitmişliği ve yeteneksizliğinden esinlenmek zorundadırlar. Onlar, halka ve gerçeklere açık olamazlar. İşlerini hile, yalan, demogoji, dolandırıcılık, sahtekârlık, iki yüzlülük vb. araçlarla yürütmeye mahkumdurlar.

Konuyu dağıtmak pahasına da olsa generallerin bu özelliklerine birkaç kelimeyle değinmek zorundaydık. Çünkü bu özellikler orduyu biçimlendiren özelliklerdir. Bunlar anlaşılmadan, faşist Türk ordusu tanınmadan, halkımıza karşı kullanılan kör şiddet ve varlığımıza yöneltilen faşist savaşın boyutlarını anlamak kolay olmayacaktır. Herkes bilmelidir ki biz, ipleri emperyalist şeflerin elinde olan, savaş planlarını hayata geçirme dışında bir işlevi bulunmayan, mükemmel bir kukla ve robotlar görevi gören Pentagon patentli generaller takımının mutlak denetimindeki faşist Türk ordusuyla karşı karşıyayız. Bu nitelikteki bir orduyla ölüm-kalım savaşına tutuşmuşuz. Yıllardan beridir tek taraflı olarak sürdürülen bu savaş, bundan böyle PKK önderliğindeki Kürdistan halk güçleri tarafından da yürütülecektir.

İşte 15 Ağustos eylemi ve bu eylem sonucunda hızlanan siyasi ve askeri faaliyetler bu anlayış çerçevesinde ele alınıp yorumlanmalıdır. Böyle bir savaşta, Türk egemen sınıflarının uzun vadeli amaçlarını yukarıda tek kelimeyle izah etmiştik. Zaten açık ve anlaşılır olan bu konunun derinleştirilmesinde pek yarar yoktur. Fakat 15 Ağustos eylemiyle birlikte canlılık kazanan savaş durumunun bir takım kısa vadeli amaçları bulunmaktadır. Bunlardan bazılarına dikkat çekmenin gerekli olduğu kanısındayız.

15 Ağustos eyleminden sonra Türk egemen sınıflarının ulaşmak istediği bir takım kısa süreli amaçlar şöyle sıralanabilir:

a) Yediği tarihi darbe ile itibarı zedelenerek otoritesi sarsılan faşist cunta, işkenceler, yaygın tutuklamalar, büyük çaplı gövde gösterileri, tehdit ve şantajları gündemleştirerek, bu alanda açılan yaralarını tedavi etmek istemiştir. Faşist cunta en küçük bir zayıflık belirtisi ve otorite yetersizliğinin fark edilmesi halinde, yoğun bir kitle saldırısıyla karşı karşıya kalacağını çok iyi bilmektedir. Zaten bu kadar dizginsiz davranması bundan ötürüdür. Konuşan her yetkilinin ağzından "güçlüyüz, vururuz, kırarız" kelimelerinin çıkması boşuna değildir. Bu sözler büyük bir korku ve paniğin toplumu yönetememe telaşının ürünüdür.

b) Yediği ölümcül darbenin açtığı onarılmaz yarayı birazcık küçültmek için, eylemin siyasi yönünü gölgeleyerek ufak çaplı bir askeri darbe yediği imajını yaratmak istemiştir. Bu nedenle eylemi ulusal kurtuluş güçlerinin yaptığını gizlemeye çalışmıştır. Eylemcileri basit bir çete olarak göstermesinin yanısıra, birlikleri ve MİT'in özel propaganda ekipleri gittikleri her yerde kendilerine saldıran çetenin adi mahkumlardan veya Irak Kürdistan'ındaki Barzanicilerden oluştuğunu ileri sürme utanmazlığını göstermişlerdir. Onlar eylemin gerçekleştiği tarihsel anı ve yaratacağı muazzam siyasal etkiyi hatırladıkça hırçınlaşmış, bu etkiyi kırmak için akla hayale sığmaz sahtekârlıklara başvurmuşlardır.

c) Eylemin yarattığı derin siyasal etkiyle, dalgalar halinde kitleleri kucaklayan büyük coşku ve heyecanı, bunun yarattığı etkinin ayağa kaldırdığı özlemleri ve yeşerttiği umutları, tüm bunların temelinde de Kürt insanının geleceğe ve öncü güçlerine karşı gelişen güveni ve artan bağlılığı, faşist cellatları çılgına çevirmiş, dırır hale getirmiştir. Onlar bu gelişmelerin önüne geçmek, etkinin en geri kesimlere uzanmasını engellemek için hemen harekete geçmiş, bir terör ortamı yaratarak halkı sindirip bu yönlü düşünce ve yönelimlerini köreltmek istemiştir.

d) Bu gelişmelere birlikte Parti ve Kürdistan Kurtuluş Kuvvetlerinin saflarına akın edecek olan yurtseverlere gözdağı vermek ve hareketin kabarmasının önüne geçmek istemiştir. Ayrıca halkın Partiye sunacağı maddi ve manevi yardımını durdurarak, devrimin olanaklarının artmasını önlemeyi de bu amaçlarının bir parçası olarak ele almayı ihmal etmemiştir.

e) Kısa süreli de olsa, ülkenin dörtbir tarafından PKK çalışanlarının, oluşan zemin üzerinde yoğun bir siyasal, eğitsel ve örgütsel faaliyet yürütmesini durdurmak, eylemin ürünlerini toplama ve etkisini yaygınlaştırıp, derinleştirmelerinin önüne geçmek istemişlerdir. Bu amaçla basılan bildirinin halka okunup açıklanmasına fırsat tanımayıp, eylemin anlam ve öneminin kitleler tarafından yeterince anlaşılmasına engel olmaya çalışmışlardır.

f) Eylemcilere darbe vurarak "çetenin dağıtıldığı, Türk devletine yönelen gücün cezasız bırakılmayacağını" üstüne basa basa açıklayarak, devletin gücü hakkında iç ve dış kamuoyunu yanıltmak ve bu temelde halk güçleri arasında güvensizlik ve inançsızlığı geliştirip derinleştirmeyi amaçlamıştır. Böylece Türkiye demokratik çevrelerinin harekete geçmeleri, ve diğer sol örgütlerin mücadele arenasına dönme eğilimlerini bastırmak istemiştir.

g) Dayanaklarına ve devlet aygıtı içerisindeki kişi ve kuruluşlara güven vererek korku ve tedirginliklerini azaltma, özellikle de halk safları arasındaki ajanlarının sözde can güvenliğini sağlama, bu temelde onları ayakta tutma ve bu ağı hızla geliştirme hevesine kapılmıştır.

Demekki akın akın saldırıya geçen helikopter ve uçaklar, binlerce arabayla alana sevk edilen askerler, araç ve gereçler, posta posta savaşı yönetmeye gelen generaller ve uzadıkça uzayan pasifikasyon ve savaş ortamının böylesine çok yönlü amaçları bulunmaktadır.

Peki bunca çabaya rağmen sömürgeci faşistler bu amaçlarından hangilerine ulaşabildiler? Başta Kürdistan halkı olmak üzere tüm iç ve dış komuoyunun tanık olduğu gibi sömürgeciler tam bir başarısızlık örneği sergilemişlerdir. Kürdistan kurtuluş güçlerinin o başarılı eyleminden sonra, devletin başlattığı saldırılarında böylesine başarısız olması, onun için ikinci bir darbe olmuştur. Aldığı yarayı tedavi etmek isterken, onu daha da büyüterek bünyesini yıpratacak kadar kan kaybeder hale getirmiştir. Gerçekten yürüttüğü kampanya ile bizim yapmak istediğimiz propa-

---

siyasal bir kaynaşma ve yakınlaşmanın her geçen gün daha da geliştiğini gözlemlemek zor değildir. Eğer bugün bu kaynaşma siyasal eyleme yeterince dönüşemiyorsa, bunu sistemde değil, siyasal organizasyonların olmayışında veya yetersizliğinde aramak gerekir. Halk güçleri arasındaki yakınlaşmanın somut siyasal-örgütsel biçimlere kavuşturulması zorunludur. Türkiye'de FKBDC'nin halk içinde vücut bulması, Kürdistan'da ise UKC'nin oluşturulması vazgeçilmez görevler haline gelmiştir. Hiç bir şey bu görevin gerçekleştirilmesi önünde engel olarak gösterilemez, gösterilmemelidir.

Ülkemiz, objektif olarak Ortadoğu'da devrimci mücadelenin en fazla yükseltilebileceği bir konuma sahiptir. Bölgesel gelişmeler, bu gelişmeler içinde karşılıklı güçlerin konumlanışı, rolleri ve kudretleri, bunun böyle olduğunu her geçen gün daha çok doğrulamaktadır.

Oldukça elverişli objektif duruma sahip ülke ve toplum koşullarında her şeyin gelip devrimci örgüt faaliyetlerinde düğümlendiği açıktır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da olan da tamı tamına budur. "Koşullar yok"çuluk biçimindeki anlayış bu açıdan devrimcilikten ve mücadeleden kaçış anlayışıdır. Biraz dürüst ve objektif olsalar, olayları, gelişmeleri niyet ve istemlerine göre olduğu gibi değerlendirseler, anlayış sahipleri de Türkiye ve Kürdistan'daki bu yapıyı rahatlıkla görürler. Ama o zaman da "yok" denilenin, olmayanın kendi yapılarındaki devrimcilik olduğunu anlarlar. Yani kendileri mevcut konum ve yapılarıyla devrimcilikten ne kadar uzak olduklarını anlarlar ki, bu da onların işine gelmez. Onlardan bu kadar cesaret beklemek doğrusu fazla iyimserlik olur. Biz yine de olmasını temenni edelim.

Sonuç olarak; mevcut somut gerçekliklerle uyum içinde geliştirilecek bir mücadele, kısa sürede muazzam boyutlara ulaşabilir. Pratikte bunun bir çok belirtisi görülmektedir. Böyle bir mücadele halkımızın da asıl istemi durumundadır. Hemen her yerde halkın bu istemiyle karşılaşmamak mümkün değil. Ayrıca halk, kendi istemine bizzat kendisi sahip çıkmakta, hergün artan sayıda pratik örnekle, mücadeleye hazırlandığını, savaşma azimli olduğunu kanıtlamaktadır. Belli ki bu gidişe bir "dur" demenin, onca acının, baskının hesabını sormanın zamanı gelmiştir, geçiyorda. Devrimcilerin görevi de budur. Halkın soylu istemlerine cevap vermeyip, faşist teröre karşı mücadele bayrağı yükseltilmelidir. Soyut tartışmalarla, lafazanlıkla "yeni dinler arama" ile bu görevler yerine getirilemez, devrimci, devrimci örgüt olunamaz, olsa olsa şarlatan olunur. Devrimciler ve devrimci örgütler bizzat savaşım içinde halkın öncüsü, savaş kurmayı, savaşım halindeki kuruluşlar olmak zorundadırlar. Bu zorunluluk gelinen noktada devrimciliğin en belirgin kıstası durumundadır.

PKK, bugün pratikte halkın istemlerine cevap veren tek güç, dolayısıyla da halkın tek umududur. Bu nedenle her geçen gün daha çok sayıda savaşmak isteyen insanı kendisine çekmekte, birleştirmektedir. PKK etrafındaki bu kümeleniş yarının devrim fırtınasının birikimidir. Çok kısa zamanda bunun belirtilerini göreceğiz. Halkımızın siyasi ve askeri zor'u, PKK önderliğinde çığ gibi gelişecek, faşist teröre hak ettiği cevabı verecektir. Bu, aynı zamanda kaçkınlığa, tasfiyeciliğe ve devrim düşmanlığına da vurulan bitirici şamar olacaktır. Bunda hiç mi hiç kuşku muz yok.

Belki bazıları (nasırlarına basıldığından) yazdıklarımız için "yüksekten atıyor, yine şiddet deyip kendisinden geçmiş" diyerek kendilerine teselli arayacak, çevrelerini avutmaya çalışacaklardır. Hiç de yüksekten atma değil, aksine somut durumun yetersiz bir izahıdır sadece. Gerçi bunları yazarken deniz seviyesinden en az 3000-3500 m. yüksekte bulunuyoruz, sağımızda-solumuzda yeni yeni erimeye başlayan büyük kar birikintileri ve gürül gürül akan buz gibi kar suları var. Karların eridiği yerlerde daha yeni otlar yeşermekte. Her taraf renga renk çiçeklerle dolu, adeta birkaç mevsim yaşanıyor. İnsanı mest eden bu güzellik içinde, soğuk dağ havası insanın içine işliyor. Fakat halkımız o kadar sıcak, o kadar mücadele dolu ki, insan o buz gibi havayı hissetmiyor bile. Bizi öyle kendinden emin konuşturan şey de ülkenin bu güzelliği, halkımızın bu sıcaklığı ve mücadele azmi ve herşeyden çokta, Partimiz PKK'ye duyduğumuz sonsuz güven ve inançtır.

10 Ağustos 1984

*Yunan efsanesinde bir haydut. Kurbanlarını küçük bir yatağa yatırır, kurban yatağa sığmayacak biçimde iri ise, kollarını yatağa göre keser, yatağa göre çok küçük kalırsa o zaman bacaklarını koparak yatak boyunca uzatırmış.

DÜNYA KÜRDİSTAN'I TARTIŞIYOR!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yeniden yükselme ve bu kez kesin zafere dek kesintisiz gelişme yolunu açan 15 Ağustos saldırı eylemleri, Kürdistan'da halk kitlelerini derinden sarsıp, uyandırarak, filizlenen umutlar temelinde hâlâ mücadele saflarına çeker ve adeta yeniden doğuşu gerçekleştirirken, tüm dünya kamuoyu üzerinde de bir şok etkisi yarattı. Bu şokun etkisiyle gözler Kürdistan'a ve PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelesine çevrildi. Basın ve yayın organları gelişmeleri yakından izleyerek, karakterlerine uygun yorumlarla birlikte yayınlamaya başladılar. Bu ilginin temelinde, unutturulmuş Kürdistan gerçeğinin bir kez daha ve güçlü bir tarzda kendini tüm güçlere dayatması ve PKK Hareketinin önderlik ettiği mücadelenin karakterinin çeşitli güçlerin çıkarlarını yakından etkiliyor olması kadar, aynı zamanda, dört yıldır devrimcilere karşı sınırları çizilmemiş bir barbarlıkla saldıran ve devrimci hareketi en küçük nüvelerine kadar dağıtmayı hedef alan sömürgeci-faşist cuntanın, "devrimcileri bitirdiğine" dair propagandalarının dış kamuoyunu da etkilemiş bulunması yatmaktadır. Sömürgeci-faşist cuntanın dış müttefiklerinde güven yaratmak ve icraatını başarılı gösterebilmek için, yoğun bir çabayla ileri sürdüğü bu yalan propagandalar çeşitli güçleri öylesine etkilemiş bulunmaktaydı ki, dört yıllık bir aradan sonra ve "artık bittiler, bir daha ayağa kalkamazlar" denildiği bir anda, devrimcilerin ilk kez böylesine güçlü ve başarılı eylemler gerçekleştirmeleri ve hiç bir kayıp vermemeleri, içte olduğu kadar dışta da tam bir sürpriz etkisi yarattı. Çeşitli ulusal kurtuluşçu ve devrimci-demokrat çevrelerde eylemlerin olumlu bir etkisi olurken; özellikle emperyalistler ve onların kukla basın-yayın organları eylemler karşısında büyük bir paniğe kapılarak, çeşitli karalama ve çarpıtmalarla, yarattığı etkiyi bertaraf etmeye, aynı zamanda da bazı pratik önlemlerle PKK Hareketine ve onun mücadelesine darbe vurmaya çalıştılar.

Kürdistan'da ilk silah seslerinin yankılanmasıyla birlikte, çeşitli Avrupa devletlerinin Haber ajansları, radyo, televizyon ve gazeteleri olayların kaynağını, boyutlarını ve kimler tarafından gerçekleştirildiğini araştırmaya başladılar. Her ne kadar faşist cunta, olayların yankısını bulmasını engellemek için basına sansür koyduysa da, kendi burjuva gazetelerinde de geniş yer alan bu haberlerin dış kamuoyuna yansımasını engelleyemedi. Avrupa emperyalist ülkelerinin basın-yayın organları böylelikle olayları, tüm boyutlarıyla olmasa da, günü gününe izleyerek çeşitli haber ve yorumlarla işlediler. Elbette ki bu organlar, emperyalistlerin borozanları olmaları itibariyle, olayları çeşitli çarpıtmalarla birlikte bulandırmaya da çalıştılar. Yorumlarında, emperyalistlerin Kürdistan'a bakış açısıyla hareket ederek olayları işlediler. Sömürgeci faşist cuntanın eylemleri çarpıtma doğrultusundaki yalan haber ve yorumlarına yer verdiler, bu bakış açısıyla olaylara yaklaştılar. Ancak, hemen hepsinin itiraf etmek zorunda kaldıkları bir gerçek vardı ki, o da dört yıldan beri Türkiye ve Kürdistan'da ilk kez gerçekleştirilen bu eylemlerin son derece başarılı ve planlı bir şekilde gerçekleştirildiği, sömürgeci devlet ve ordunun olaylar karşısında tam bir acz içine düştüğü, operasyonların başarısızlığa uğrayarak sivil halka yöneldiği ve eylemlerin Kürdistan İşçi Partisi (PKK) eylemcileri ya da gerillaları tarafından gerçekleştirildiğiydi.

Bu konuda, bağımsız olduğunu iddia eden, ancak tepeden tırnağa emperyalist çıkarların sözcüsü olan BBC radyosu, eylemlerin ilk günü olayların yarattığı şokun etkisiyle eylemleri geniş bir şekilde verip yorumlar yayınlarken, hemen ardından da misyonunu hatırlamışcasına ağız değiştirdi. Eylemler konusunda Türk sömürgecilerinin ve emperyalistlerin çarpıtmaları temelinde kafaları bulandırmaya çalıştı. Bu konudaki haberlerin hemen ardından *"Almanya'da işlenen bir cinayetle bağlantılı olarak, PKK ile ilgili önemli belgelerin Alman polisince ele geçirildiğini"* iddia aden bir haber yayınladı. PKK'nin bir Ulusal Kuruluş Hareketi değil, karanlık bir terör örgütü olduğu yolunda kamuoyunun kafasında soru işaretleri yaratmak istedi. Böylelikle 15 Ağustos eylemlerinin Kürdistan konusunda dünya kamoyunda yarattığı ilgi ve sempatiyi boşa çıkarmayı hedefledi. Ancak, hiç de yeni olmayan bu kokuşmuş emperyalist oyunlarla bir sonuca varılamayacağı, ulusal ve toplumsal kurtuluşu yolunda ayağa kalkmış bir halkın ve onun önder gücü PKK'nin mücadelesinin karartılamayacağı ortadadır. Bu tür oyunlar her dürüst ve aklı başında insanda, ancak emperyalistler ve uşaklarının iğrenç oyunlarına karşı nefret ve tiksintiyi arttırabilir, başka bir şey değil.

15 Ağustos eylemleri, Türk sömürgeciliğine karşı bağımsızlık ve özgürlük yolunda ayağa kalkmış Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşının içine girdiği yeni dönemde patlayan ilk silah seslerinin ifadesidir. Giderek adım adım gelişecek büyük ve onurlu bir savaşın ilk kıvılcımlarıdır. Hedefi Türk sömürgeciliği ve amacı halk savaşı yolunda Kürdistan halkını uyandırmak, birleştirmek ve ulusal kurtuluş mücadelesinde ayağa kaldırmaktır. Ve aynı zamanda da "faşist sömürgeciliğe karşı halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu sağlama, bağımsız ve özgür geleceğini yaratma mücadelesini silahlı yöntemle sürdürme amacıyla" kurulan Kürdistan Kurtuluş Birliği (Hezên Rizgarîya Kurdistan -HRK)'nin kuruluşunun tüm Kürdistan halkına ve dünya ilerici kamuoyuna ilanıdır. Ancak, emperyalist basın-yayın organları bu eylemlerin amacı ve niteliğini hiç de böyle ele almadılar. Bu şüphesiz ki, kendi konumları itibariyle hiç de şaşırtıcı değildir. Onlar, aslında bu eylemlerin hedefini ve sonuçlarını çok iyi bildikleri ve tam da bu nedenle paçaları tutuştuğu halde, haber ve yorumlarında eylemlerin hedef ve amaçlarını çarpıtmaya çalıştılar. Emperyalist çevreler, kapalı kapılar arkasında çeşitli oyunlar tezgahlayarak ve planlar yaparak, kendilerinin de gelişmesini çok açıkça ve endişeyle gördükleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engellemenin çabası içerisindedirler. Ancak, bugüne kadar uşakları Türk sömürgecileri ile birlikte adını koymaktan kaçındıkları Kürdistan Ulusal Mücadelesini bugün de anmaktan ısrarla kaçındılar. Eylemlerin soylu özünü gizlemek ve etkilerini sınırlamak için, "karanlık bir takım amaçlar ve daha çok da PKK'nin iç çelişkilerini bertaraf etmek amacıyla" gerçekleştirildiği imajını yaratmak istediler. Bu konuda vereceğimiz bir kaç örnek, bu propagandaların niteliğini daha iyi gözler önüne serecektir. 13 Eylül 1984 tarihli **Vorwärts** gazetesi (SPD'nin merkez yayın organı)'nda yeralan **Dieter Falk** imzalı bir haber-yorumda şunlar belirtiliyor:

"Bu olaylarla iligili resmi bir açıklama olmamasına rağmen, tüm gelişmeler, olayın 'Kürdistan İşçi Partisi-PKK' üyesi gerillalarla ilgili olduğunu ortaya koymaktadır. Türkiye'deki sol'un PKK gerillaları eylemleri üzerine olan tepkisi çelişkili ve ve çeşitlidir. Bir taraftan, faşist cuntanın tüm toplu tutuklama, işkence ve idamlarına rağmen militan direnişçiliğin tam olarak tasfiye edilemediği bu eylemlerle ispatlanırken ve bu böyle kabul edilirken, diğer taraftan saldırıların zaman bakımından, kitlelerin hazır hale getirilmediği bir döneme tekabül ettiği görüşü de savunulmaktadır. İkinci görüşü savunanlar eylemleri maceracı olarak göstermekte ve savunmasız sivil halkın devlet güçlerince yürütülecek karşı saldırılarda çok kurban vereceği iddia edilmektedir. Bunlar, yani PKK'nin rakipleri durumunda olan çevreler, PKK'nin karakterini 'Apocular' sözcüğü ile ortaya koymaya çalışmaktadırlar ve eylemlerin arkasında başka sebeplerin olduğu görüşündedirler. PKK, rüdimental marksist-leninist olmaktan ziyade, militan yapısıyla, özellikle kırsal alanlarda yarı-proletarya katmanlarından oluşan güçlü kitle temeline ulaşabilen bir Parti niteliğindedir. 12 Eylül darbesinden önce, en güçlü Kürt örgütü olmanın yanında, o dönemde bile Kürdistan'ın kurtuluşu uğruna ciddi şekilde silahlı mücadele veren tek Kürt örgütüdür. Bir taraftan yoğun eylemci niteliği, diğer taraftan diğer sol örgütlerle olan çelişkileri silah zoruyla çözme eğilimi, kısa zamanda onun MİT'in boy hedefi olmasını beraberinde getirdi. Bu gelişmeler sonucunda, hemen hemen Türkiye'deki tüm sol tarafından karşıya alındı. Darbeden sonra, şimdiye dek olan tutumu konusunda özeleştiri verdiği kabul edilerek, Türk sol'u tarafından geniş ittifaklar içine alınmıştı. Ancak, şimdi faşist cuntanın yıkılma sürecinde olduğunu ileri sürerek, eski hatalarına dönmüş durumdadır. Yaz aylarında kendisinin 'ajan' olarak nitelediği iki üyesini FAC ve İsveç'te öldürdü. Tüm Türkiye sol'u tarafından mahkum edilen bu tutumun, Parti içi krizi engellemeye yönelik olduğu tahmin edilmektedir. Bir taraftan, PKK taraftarlarını da kemirmeye çalışan ve Türk sol'u içerisinde hakim olan bir örgütten kaçış akını var, diğer taraftan, Kürtler'e özgü özel nedenler, bu iç çatışmalar için mevcuttur: Örneğin, PKK tüm diğer ulusal Kürt hareketlerinden önce, şüpheli olarak görünen Barzani'nin oğulları önderliğindeki 'Kürt Demokrat Partisi-Irak' ile ittifaka girmiştir. Bu Parti, geçmişte CİA ve Şah ile ilişki içinde idi, bugün de Humeyni rejimi saflarında İran-Kürt hareketine karşı savaşıyor. Hatta Suriye'de PKK'den ayrılmaların olduğu, tutukluların olduğu söylenmekte; ve bu nedenlerin etkisini kırmak için PKK'nin askeri tesislere karşı saldırıya geçtiği tahmin edilebilir. Yoksa, bu, Kürdistan Ulusal Direnişini geliştirme yolunda bir adım değildir, daha çok, kitleleri öncülerin etrafında yeniden toparlama hareketidir. Bundan dolayı da rekabet halindeki Kürt örgütleri icin, artık ülkede mücadeleyi geliştirmelerinin acil hale geldiği dönem başlamıştır denilebilir."

Yine aynı konuda, 29.8.1984 tarihinde Fransa'nın **Le Monde** gazetesinde **Artun Ünsal** imzası ile yeralan yazının bir bölümünde şöyle denilmektedir:

"İlk haberlere göre, bu sürpriz eylemler, Eylül 1980 askeri müdahalesinden sonra, komşu ülkelere sığınan ve Türkiye'de 'Apocular' olarak tanınan PKK (Kürt İşçi Partisi)'nin işidir. Türk-Suriye ve Türk-Irak sınırlarından içeri geçtikleri ve Türkiye içinden yardım aldıkları tahmin ediliyor.

Bir Sürpriz saldırıyı gerçekleştirerek, bölücüler, onlara karşı kurulan setlerin geçersiz olduğunu mu göstermek istediler? Tahran ordusu tarafından İran'da çembere alınmış dostlarının morallerini mi yükseltmek istediler? Eruh ve Şemdinli'ye karşı yapılan saldırılar esnasında, bölücü Kürtler, İran'da Zendes kasabasında da bir askeri karakolu bastılar. Yoksa, bu saldırılar bir Kürt fraksıyonunun karşı taraftaki başka bir Kürt fraksiyonuna karşı güçlülüğünü gösterme eylemi midir?"

Evet, sanırız yukarıdaki satırları okuyan her dürüst insan, şunu düşünmeden edemeyecektir: Bu soysuzca belirlemelerle biz ilk kez karşılaşmıyoruz. Kendilerine Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin önderleri sıfatını veren sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformist güçler aylardır PKK etrafında sürdürdükleri spekülasyonlara, 15 Ağustos eylemlerinden sonra hız vererek aynı görüşleri ileri sürmüşlerdir. Dikkatleri Türk sömürgecilerinin faşist uygulamalarından, halk kitlelerinin yükselen kin ve nefretinden, artan mücadele taleplerinden ve nihayet PKK önderliğinde faşist cuntaya karşı verilen soylu mücadeleden, dört yıldır sürdürülen baskı, işkence ve katliamların hesabının soruluşundan başka noktalara çekmek için utanç verici bir gayret göstermişlerdir. Şimdi, emperyalistlerin bu basın organlarında aynı görüşlerin tekrarlanması sadece kötü bir tesadüf müdür? Bu aynı ağızdan çıkmışcasına ifade edilenler ne anlama gelmektedir? Acaba, emperyalistler mi dönüşüme uğradı, yoksa bizim sözde devrimciler mi? Nasıl oldu da aynı noktada birleşiverdiler?

Elbette ki, bütün bunlar bir tesadüf değildir. Cunta sonrası dönemde Türkiye ve Kürdistan sol çevrelerini adeta bir salgın gibi saran ve günümüzde artık tedavi edilemez boyutlara ulaşan bir hastalığın doğal sonuçlarıdır. Devrimden utanç verici bir tarzda yüz çeviren ve sosyal-demokrasinin ağına düşen sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformistlerinin sosyal-demokrasi ile "kutsal ittifakının" ürünleridir. Devrime karşı olma temelinde birleşen yolların artık iyice netleşmesi, gözler önüne serilmesidir.

Kürt küçük-burjuva örgütleri ve sosyal-şovenler geçmişten bu yana Kürdistan'daki gelişmeler hakkındaki izlenimlerini kendi mantık silsilesine göre yorumlayarak uşaklığına soyundukları çeşitli güçlere raporlar halinde sunmuş ve böylelikle bu gelişmeleri önlemenin ortak planları içerisinde olmuşlardır. Geçmişte Ecevit hükümeti ile içerisine girdikleri bu ilişkiyi bugün de sosyal-demokrasi ile sürdürmektedirler. Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin gelişmesini durdurma noktasında birleşen bu güçler, özellikle son dönemlerde artan ve 15 Ağustos eylemleriyle de iyice belirginleşen bir tarzda, düşünce ve tavır birliği içerisine girmiş bulunmaktadırlar. Bu güçler, aynı şekilde, dünya ilerici kamuoyunu da Kürdistan halkının mücadelesi ve PKK Hareketi konularında yanıltmak için yoğun çaba yürütmektedirler. Geçmişte TKP'nin Komünist Enternasyonal'i Kürdistan'daki gelişmeler konusunda yanıltmak amacıyla sunduğu gerçek dışı raporlar gibi, günümüzde de daha çok sayıda gücün katılmasıyla bu çalışmalar hızlandırılmıştır. Geçmişte Ortadoğu'da yalan haberler ve çarpıtmalarla PKK önünde bir duvar yaratmak isteyen bu çevreler, PKK'nin soylu mücadelesi ve pratiğiyle bu duvar yerle bir etmesinden sonra, aynı şekilde Avrupa zemininde de PKK Hareketini tecrit etmek için yoğun bir çaba içerisinde bulunmaktadırlar. 15 Ağustos eylemleriyle birlikte bu faaliyetler daha da üst boyutlara çıkarılmış, bu eylemlerin yaratacağı etkiden duyulan korkuyla, eylemin hedef ve amaçları konusunda şaibeler yaratılmaya çalışılmıştır. Bu nedenle yukarıda verdiğimiz alıntılar ile bu çevrelerin kendi yayın organlarında ve sözlü propagandalarında işledikleri noktaların aynı olması bir tesadüf değildir. Sosyal-demokrasi ile elele dünya ilerici kamuoyunu yanıltma ve PKK Hareketinin mücadelesini etkisizleştirme çabalarının bir ürünüdür. Yazıları yazan bayların akıl hocaları bizim hiç de yabancısı olmadığımız bu çevreler ve "sosyalist adam"lardır.

Amacın hiç de Kürdistan'daki gelişmelerin gerçek özünü yansıtmak, bunu araştırmak olmadığı ortadadır. Yine, basın-yayın organlarında yeralan görüşlerin tesadüfi bir yanılgının ürünü olmadığı da gözler önündedir. Eğer soruna böyle yaklaşanlar varsa, o halde şunu sormak kaçınılmazdır: Neden bu güçler, eylemlerin amaç ve hedeflerini gerçek kaynağından öğrenme, bu eylemleri gerçekleştiren güçten sorma gereği duymamışlardır? Neden her zaman olduğu gibi, müdavimi oldukları kapıları çalmışlardır? Elbette ki, söz konusu olan, emperyalist emeller uğruna bir halkın en soylu taleplerini boğmak, her ne pahasına olursa olsun onu tarih sahnesinden silmek olduğunda, basın-ahlak kurallarının işletilmesini beklemek, bu organların objektif değerlendirmelerle kamuoyuna karşı sorumluluklarını yerine getirmelerini umudetmek bir hamhayalden öteye gidemeyecektir. Sözcüsü oldukları emperyalist çıkarlar uğruna bu güçler, daima gerçekleri çarpıtacak, kamuoyuna karşı suç işlemeye devam edeceklerdir. Yine yaşamlarını devrimin tasfiyesinde gören ve mücadeleyi geliştirecek en küçük bir adım karşısında çılgına dönerek efendilerini harekete geçirmeye çalışan Kürt küçük-burjuvaları ve sosyal-şovenler de her geçen gün batağa daha çok saplanarak, işi Kürdistan halkının öz mücadelesine küfretmeye, efendileriyle elele bu mücadeleye saldırmaya kadar götüreceklerdir. Ve bugün görülen tam da bu durumdur.

Avrupalı emperyalistler, 15 Ağustos eylemlerine karşı tepkilerini salt basın-yayın organları vasıtasıyla ortaya koymakla da yetinmediler, bizzat pratik saldırılara giriştiler. Olayların şokundan sıyrılır sıyrılmaz, hemen PKK Hareketine karşı çeşitli yöntemlerle gözdağı vermeye, attığı soylu adımın "hesabını" sormaya başladılar. Bu konuda ilk tepki İsveç hükümetinden geldi. Geçmişten beri çeşitli yöntemlerle PKK Hareketini direnişçi çizgisinden vazgeçirtmeye çalışan, bu konuda çeşitli oyunlar tezgahlayan İsveç sosyal-demokrasisi, 15 Ağustos eylemleriyle birlikte, artık bu çabalarının boşa çıktığını daha iyi görerek yüzündeki maskeyi bir yana attı ve saldırgan çehresiyle ortaya çıktı. PKK üyesi olmadığını açıkça ifade eden bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşçısının, bir haini cezalandırması eylemini bahane ederek saldırılarını yoğunlaştırdı. Sözde bu eylemle ilgili oldukları iddiası ile 12 PKK sempatizanını tutukladı. 15 Ağustos eylemlerinden önce başlatmış olduğu yoğun iftira ve karalama kampanyasını çılgınca boyutlara ulaştırarak, soysuzlaşmış Kürt uşaklarını harekete geçirdi. Onların ağzından "PKK'nin ne kadar tehlikeli ve karanlık bir terör

örgütü olduğu"nu "ispatlamaya" çalıştı. Bu uşakları vasıtasıyla televizyon ve gazetelerinde sürdürdüğü propagandalarla ' ve tutuklama eylemiyle, PKK Hareketine gözdağı vermeyi ve onu attığı soylu adımdan vazgeçerek geri çekilmeye zorlamayı hedefledi.

Upsala'da gerçekleştirilen eylemin üzerinden aylar geçtikten sonra ve hemen 15 Ağustos eylemlerinin ardından "akılları başlarına gelen" İsveç emperyalistlerinin amacı açık ki bir olayın faillerini yakalamak değildir. Olayın faili hemen eylem yerinde yakalanmış ve eylemi üstlenmiştir. PKK ile hiç bir ilişkisi olmadığını belirtmesine ve bu konuda hiç bir kanıt bulunmamasına rağmen, PKK etrafında sürdürülen spekülasyonlar bir tesadüf müdür? Hemen 15 Ağustos eylemlerinin ardından girişilen tutuklamalar neyi hedeflemektedir, vermeyi amaçladığı mesaj nedir? Bütün bu soruların cevabı her dürüst insanın kafasında açıktır. Emperyalizmin Kürdistan üzerindeki bilinen emellerinin bir ürünü olan bu uygulamalar, onları bir kez daha ve gözlerden gizlenemeyecek şekilde ele vermiştir. Onların Türk sömürgeciliği ve Kürt küçük-burjuva reformistleri ile işbirliği içinde halkımızın kanına bulanan ellerini açığa çıkarmıştır. Hiç bir demogoji ve çarpıtma bu kanlı elleri temizleyemeyecektir. PKK Hareketi önderliğindeki Kürdistan halkı hiçbir tehdit ve saldırıya boyun eğmeyerek, sömürgecilerle birlikte onun emperyalist akıl hocaları ve işbirlikçilerinden de er-geç hesap soracaktır. Bu tehditle, PKK'yi direnişçi çizgisinden alıkoymak bir yana, bu direnişi her geçen gün daha da alevlendirecek ve emperyalizmin kanlı emelleri kursağında bırakılacaktır.

15 Ağustos eylemleri ardından önemli bir diğer gelişme Batı Almanya'da yaşandı. Faşist cuntanın işbaşına gelişinden buyana Türkiye ve Kürdistan halklarına ve önderleri devrimcilere karşı giriştiği saldırı ve katliam politikasının en azgın destekçilerinden ve sunduğu maddi ve askeri destekle onun bir numaralı suç ortaklarından olan Alman emperyalistleri de, 15 Ağustos eylemleriyle birlikte büyük bir panik içerisine girdiler. Dört yıldır sömürgeciler tarafından sürdürülen saldırılarla devrimcilerin önemli oranda etkisiz kılındığını umudeden ve özellikle Kürdistan'daki gelişmelerin her ne pahasına olursa olsun bastırılması gerektiğine inanan Alman emperyalistleri için, 15 Ağustos eylemleri tam bir sürpriz ve şok etkisi yarattı. Geçmişten beri Kürdistan üzerinde emelleri olan ve bu alandaki gelişmelere müdahale çabası içinde bulunan Alman emperyalistleri, bu eylemler üzerine kendi Kürdistan politikalarını yeniden gözden geçirme gereği duydular. 26 Ekim 1984 günü Bonn Parlamentosunda "Kürtler'e karşı Türk askeri operasyonları ve FAC'ın NATO savunma yardımının rolü" konulu bir saatlik oturum yapıldı. "Yeşiller Grubu"nun önerisi üzerine yapılan tartışma oturumunda, Yeşiller ve SPD milletvekilleri, Türk ordusunun son Kürdistan operasyonlarına değinerek, Kürdistan'da bir savaş yürütülmekte olduğunu, Kürt halkının katliamdan geçirildiğini ve insan haklarının ayaklar altına alındığını belirterek, Türkiye'ye yapılması öngörülen 130 Milyon DM'lik askeri yardımın kaldırılmasını talep ettiler. İktidarda bulunan partilerin sözcüleri tarafından, bu söylenenler reddedildi. Bonn Parlamentosunda yeralan bu tartışmanın amaç ve anlamına geçmeden önce, oturum tutanaklarından bazı alıntılar aktarmak, sorunu daha da aydınlatacaktır.

Yeşiller adına söz alan Dirk Schneider, özetle şunları belirtti: "*Bu temelde Kürdistan'daki unutulmuş savaş vuku buluyor ve Almanya bu savaşı birlikte finanse ediyor.*

Köylerde insanlar bir araya toplatılıyor, korkutuluyor, kitle tutuklamaları ve birçok ölü var. Çok sayıda Jirki aşireti köyü 20 Eylül'de bombalandı. Almanya'dan NATO-Savunma Yardımı adıyla temin edilebilen nakliye uçakları, yük arabaları, silah ve cephane, ülkenin savunmasına değil, bilakis Kürtlerin yıldırılmasına ve ezilmesine hizmet ediyor.

Söz konusu olan, bölücülere, haydutlara veya teröristlere karşı savaş değil, bilakis Doğu'daki Kürt bölgelerini NATO üslerinin genişletilmesi bakımından emniyet altına almaktır.

...Biz, NATO-Savunma Yardımı çerçevesinde 130 milyon Mark'ı bulan Almanya'nın katkı kararının geri alınmasını talep ediyoruz, çünkü söz konusu olan savaş yürüten bir devlete askeri yardımdır.

...(Kürt sorunu) Kürtler'in baskı altına alınmasıyla çözülemeyecek bir sorun olup, ancak kendilerine eşitlik hakkı verilerek, insan hakları, kendi kendilerini gerçekleştirebilme, kültürel haklarına sahip çıkabilme hakkı tanınarak politik olarak çözülebilir.

...Bizim düşüncemiz, Alman hükümetinin kendini Türkiye'deki bir halk katliamının, insan haklarının çiğnenmesinin ortak sorumlusu yaptığıdır. Bu yüzden, bu, Türkiye'deki herhangi bir unutulmuş üç ülke kavşağına yüklenecek bir problem olmayıp tersine, doğrudan doğruya bu hükümetin ve Alman devletinin sorumluluğu ve ahlakında yatan bir sorundur."

SPD adına sözalan milletvekilleri ise şunları belirliyorlar:

Huber: "*...(Kürtler) üzerinde konuşmamızın sebebi, Ağustos ortalarından buyana Anadolu'nun bu parçasında huzursuzlukların tekrar yoğunluk kazanmasında, özellikle Eruh ve Şemdinli'de saldırıların gerçekleşmesinde yatar. Bu eylemler bize, bir bakıma yalnızca demokratik haklar için değil, aynı zamanda azınlık hakları için de savaşan Kürtlerin zulme uğramalarına karşı proteso olarak görünmektedir. Nitekim, kültürel örgütleri, gazeteleri yasaklandı ve kendi dillerini yalnızca kendi özel işlerinde kullanmalarına izin verildi. Saldırıların bir kısmı elbette ki, egemenliği altında Kürt aşiretlerini bulunduran ve bu eylemlerden istifade etmeye çalışan sınır devletlerinin uzak erimli düşüncelerinde belli bir yeri olan; Irak-İran çatışması yüzünden işi kolaylaşan bölücü harekete dayandırılmalıdır.*

...Burada Türk devletinin toprak bütünlüğüne saldırma niyetimiz de yoktur. Bize burada dürtü veren, üç ülke kavşağında sertleşen şartlarda tutuklamalarla, baskı ve takiplerle, aramalarla, dava açmalarla vb. yine, kabul edip etmediklerine bakılmadan dağ Türkleri olarak adlandırılan azınlığın artan sorunlarından dolayı yoğunluk kazanan, bizim burada daha Nisan'da davacısı olduğumuz insan haklarının çiğnenmesinin tekrar ortaya çıkması hususundaki endişelerdir. Biz silahlı saldırıları tasvip etmiyor ve alınan güvenlik önlemlerini de anlıyoruz. Fakat bunun bu türden güvenlik önlemlerini gerekli kılıp kılmadığından şüphe edilmelidir.

...Biz daha çok, tam da Güney Anadolu'nun sosyal geri kalmışlığıyla, bir bakışta belki de sebep ve sonuçla ilgili sorunun yeniden hesaba-kitaba vurulması gerektiğini düşünüyoruz..."

Jungmann: "*Bizi buna ek olarak ilgilendiren, Türkiye'nin sınırlarını aşarak Irak içlerine yayılan Kürt azınlığına karşı yürütülen düzenli savaştır. Kürt azınlık problemi ve kültürel kendini yönetim talebi silah zoruyla çözülmemeli ve çözülemez de...*"

Duve: "*Biz parlamento üyelerinin bir bağımsız kültürün diplomatik inkarını kabul etmeye hakkımız yoktur. Bununla biz bir ilgili devletin* **ulusal bütünlüğü** *sorununa her ne kadar dokunmazsak da, fakat kendi kültürel azınlıklarını böyle ele alan bu tip devletlerin ahlaki bütünlüğü konusunda sorularımızı tekrar tekrar şiddetle yöneltmekteyiz. Kendi ulusal azınlıklarını savaşla istila eden ve onlara kendi dilinde okuma, kendi türkülerini söyleme, kendi şiirlerini tanıma ve kendi tarihlerini öğrenme imkanı tanımayan devletler. Bunlardır esas sorunlar.*"

Yeşiller ve SPD tarafından savunulan görüşler ve taleplere karşı çıkan iktidardaki koalisyon hükümetine mensup partilerin milletvekilleri ise şu görüşleri savunuyorlar:

Dr. Pohlmeier (CDU-CSU): "*Kendi azınlıklarına uygun bir tarzda muamele etmeleri ve öğrenmeleri için üçüncü dünya ülkelerine olduğu gibi Türkiye'ye de talep iletilmelidir. Fakat, bunun başarıya ulaşması, ayaklanma haraketi sürekli etrafa yayıldıkça ve 'Neue Zürcher Zeitung'un daha Eylül başlarına belirttiği gibi, gerçekte Doğu Berlin'den faaliyet gösteren Türk Komünist Partisiyle ilişkileri varolduğu müddetçe, Türkiye'de isyancı Kürt bölgelerinde Sovyet yapısı silahlar bulundukça kesin olarak mümkün değildir...*"

Jäger (CDU-CSU): "*Kim ki Kürt halk grubuna yardım etmek istiyorsa –ve bu tartışmanın gösterdiği gibi, hepimiz Türkiye'deki bu halk grubuna yardım etmede (!) aynı fikirdeyiz– herşeyden önce, Türkiye'de söz sahibi olanlarla, Türk politikacılarıyla, milletvekilleriyle, hükümetle konuşmak zorundadır. Her kim ki, yalnızca ağzından köpükler akarak, Yeşiller'den arkadaşın yaptığı gibi, ideolojik ve sınıf savaşı parolalarıyla ortaya çıkarsa, Türklerle konuşamayacak, Kürt azınlığı için hiçbir şey elde etme durumunda olamayacaktır.*"

...Eğer, biz, Türkiye'de bir ulusal azınlığa ait olma yüzünden horlamayı vurguluyarak yasaklayan Avrupa insan hakları kararnamesinin 14. maddesini uygulayabilirsek –bu tabi ki yavaş yavaş gerçekleşebilir– Kürt halk grubuna etkili olarak yardım etme şansımız olur. Bu sebepten buradan Türk hükümetine ve parlamentosuna, Türkiye'nin de bu arada Avrupa Konseyi üyesi diğer tüm devletlerin yaptıkları gibi, Straßbourg'daki Avrupa İnsan Hakları Komisyonuna yapılan kişisel şikayetleri tanımak ve böylelikle tek tek kişilere bu insan hakları enstitüsüne başvurma hakkını sağlamak için yapılan müzakerekelere katılmaları çağrısını yapıyorum. Bu yolla, tek tek Kürtler şikayetlerini burada söyleyebilecek ve biraz önce sayın devlet Bakanı Möllemann'ın bahsettiği teröristlerin ellerine itilmiş olmayacaklardı..."

Schäfer (FDP): "*Siz yalnız basitçe Türkiye'ye saldırmamalı, bizzat, mesela geçmişte İran'da ne olduğu, İran ve Irak'ta hala nelerin olduğu sorusunu da ele almalısınız. Bütün bu devletler özgür bir Kürdistan yaratmaya hazır değiller. Bu konuda bütün bu devletler tam bir uyum içindedirler. Kürtlere belli bir dereceye kadar kültürel otonomi tanıma rızası, gözleyebildiğimiz kadarıyla tüm bu devletlerde mevcuttur. Fakat bölücülüğü ve saldırıları kabule yanaşma hazırlığı yoktur...*"

Son olarak, Dışişleri Dairesinde Devlet Bakanı Möllemann'ın konuşmasından bazı alıntılar yapalım. Möllemann, Kürdistan'daki durumu güllük-gülistanlık olarak gösterdiği ve bol bol faşist cuntanın iddialarına yer verdiği konuşmasında şunları belirtiyor:

"*Kürt sorunu, kendini yalnızca Türkiye'nin değil, fakat Irak, İran, Lübnan, Suriye ve Sovyetler Birliği'nin sınır bölgelerinde göstermektedir. Biz, bölgenin bir çok devleti açısından hatırı sayılır patlama gücünde olan, günümüzün en patlayıcı, çok katmanlı ve en zor bir sorunuyla karşı karşıyayız. Türkiye Türk topraklarında bir Kürt sorunu tanımamaktadır. Kürtler'in tüm politik taleplerini ve ayrılıkçı iddialarını ezmektedir.*

Şimdi de **Türkiye'nin** *Irak'a* **sınır bölgesinde** *meydana gelen* **yeni çatışmalara** *ilişkin. Elimizde olan informasyonlara göre –burada da söylemeliyim ki, dikkatli olmak şartıyla– aşağıdaki tablo açığa çıkıyor. Ağustos ortalarında yaklaşık dört yıllık sükünetten buyana ilk defa Türk askeri tesislerine Irak'a sınır bölgede silahlı kişilerce saldırıldı... Bilgilerimize göre bu saldırıların arkasında* **Kürdistan İşçi Partisi (PKK)** *durmaktadır. PKK'nin Ağustos 1981'deki Uluslararası Af Örgütü raporunda, marksist-leninist olarak nitelenen merkezinin Bağdat ve Şam'da olduğu tahmin edilmektedir... Türk devleti içinde zora dayalı Kürt ayrılıkçı eylemlerinin ateş alması, Türkiye'de doğal olarak üstüne geniş dikkatleri çekti. Saldırılara cevap olarak* **Ordu** *sınır bölgesindeki varlığına güç kattı. Herhangi diğer bir ülkede de bunun böyle olacağına inanıyorum...*"

"*...Bundan dolayı, Alman hükümetinin Türkiye'nin Kürtler'e karşı bir savaşından bahsetmesi için hiç bir gerekçe yoktur. Küçük militan gruplarını Türkiye'deki Kürtlerle eşdeğer saymaktan kaçınmalıyız. Sonuç olarak NATO-Savunma Yardımımız hakkında da bir söz, savunma gücü üzerine yapılan tüm anlaşmalarda, bizden gönderilen materyallerin yalnızca Kuzey Atlantik anlaşmasının 5. maddesi ile uyum içinde kullanılabileceği tesbiti yer almaktadır. Yardımımızın verildiği 20 yıl içerisinde bu tesbitlerin ihlal edildiğine dair tahminlerde bulunmanın hiç bir gerekçesi yoktur...*"

Yukarıda aktardığımız alıntılar, genelde Avrupa ve özelde de Alman emperyalizminin 15 Ağustos eylemlerini değerlendiriş biçimi ve Kürdistan politikası konusunda önemli ip uçları vermektedir. Açıkça ortaya koydukları gibi, Kürdistan sorunu, emperyalizmin uykularını kaçıran ve gerek Ortadoğu'daki ve gerekse geneldeki çıkarlarını tehdit eden "en patlayıcı, çok katmanlı ve en zor bir sorun" durumundadır. Bu nedenledir ki, Kürdistan'daki en küçük bir gelişme dahi onları çok yakından ilgilendirmektedir. Yine bu nedenledir ki, Kürdistan sorunu üzerinde ciddiyetle durmakta ve etkili politikalar üretmeye çalışmaktadırlar. 15 Ağustos eylemlerinin yolaçtığı ciddi gelişmeler üzerine de politikalarını yeniden gözden geçirme ve etkili yöntem arayışları içerisine girme gereği duymuşlardır. Parlamentoda yapılan tartışmanın amacı, belirtildiği gibi, salt güncel bir sorun olan operasyonlar, katliamlar ve insan haklarının korunması sorunu değil, daha da önemli olarak son gelişmelerle birlikte ortaya çıkan durumu iyice bilince çıkararak, kendi Kürdistan politikalarını yetkinleştirmektir. Böylece, gelişmeler daha da üst boyutlara çıkıp onları daha çok tehdit etmeden uygun yöntemlerle önünü almayı ve Kürdistan'daki çıkarlarını korumayı hedeflemektedirler.

Dikkat edilirse, hemen tüm konuşmacıların özellikle vurguladıkları bir nokta var: "*Türkiye'nin toprak bütünlüğüne karşı değiliz, terörist eylemleri tasvip etmiyoruz*" İşte sorunun özü budur. Orada tartışılan gerçekte Kürt halkının çıkarları değildir. Ve bu bizim açımızdan hiç de şarşırtıcı bir durum arzetmiyor. Çünkü, emperyalistler halkların çıkarlarının savunucusu olamazlar. Ve hele bu halk, emperyalizmin her türlü oyun ve komploları ile bugüne dek tarih sahnesinden silinmeye çalışılmış ve şimdi de emperyalizmin mezar kazıcısı rolünü oynamaya aday Kürdistan halkı ise, bu daha da açık bir gerçeklik halini alır.

O halde, üzerinde tartışılan sorun nedir? Adeta timsahın göz yaşlarını hatırlatan, Kürt halkı üzerindeki baskılardan, Kürtler'e yardımcı olmaktan sözeden duygusallığın altında ne gibi gerçekler yatmaktadır? Daha bir süre önce iktidardayken, Türk faşist cuntasına her türlü desteği vermekten çekinmeyen SPD, bugün nasıl oluyor da Türkiye'ye askeri yardımın kesilmesini öneriyor? Geçmişteki ve günümüzdeki suç ortaklıkları ortada iken, bu tutumla gerçekler gizlenebilir mi? Askeri, siyasi, maddi ve manevi, cuntaya her türlü destekleri ve akıl hocalıklarıyla halklarımız üzerindeki baskı ve katliamların ortak sorumlusu olan ve elleri halkımızın kanına bulaşan emperyalistler neyin peşindedirler? Bu sorunlara kısaca değinmekte yarar görüyoruz.

Alman parlamentosundaki tartışmalar özünde, Kürdistan sorunu üzerinde etkili olabilmek ve bu sorunu emperyalizmin genel çıkarlarına hizmet edecek bir çözüme kavuşturmak için başvurulacak yöntemi belirlemeyi hedeflemektedir. *Emperyalizmin sosyal-demokrat* ve tutucu kanatlarının hedefi ortaktır. O da, "*her ne pahasına olursa olsun Kürdistan'da yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini bastırmak, Türkiye'nin toprak bütünlüğünü, ve emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumasına destek olmak*" şeklinde formüle edilebilir. Ancak bu hedefe hangi yollardan, hangi yöntemlerden hareketle ulaşılacağı konusunda görüş ayrılıkları var.

Bu konuda, emperyalizmin sosyal-demokrat kanadı "dil-kültür özerkliği ya da otonomi" çözümü üzerinde durmakta ve geçmişten buyana bu doğrultuda çeşitli çabalar içinde bulunmaktadır.

Özellikle SPD'de somutlaşan ve "*kendi dilinde okuma, kendi türkülerini söyleme, kendi şiirlerini tanıma ve kendi tarihlerini öğrenme*" tarzında ifade edilen bu anlayış, bu tür kırıntılarla, mücadeleye atılan halk kitlelerinin gözünü boyama ve böylelikle kor haline gelen ateşi küllendirme amacını gütmektedir. Açık baskı politikalarının ateşi daha da körükleyerek daha geniş kesimleri mücadele içine çektiğini ve gelişmeleri giderek önü alınamaz boyutlara ulaştırdığını, bunun da kendi emperyalist çıkarlarını tehdit ettiğini gören sosyal-demokrasi, "şeker politikası" ile kaleyi içten ele geçirmeyi ve böylelikle tehlikeyi bertaraf etmeyi amaçlamaktadır. Sözde operasyonlara karşı çıkmanın, Kürt halkının "haklarını savunmanın" altında yatan neden budur. Ancak şunu hemen belirtelim ki, bu şekere bulanmış zehirli politika, ancak Kürt küçük-burjuvalarının gözünü boyamaya ve onları emperyalizmle bütünleştirmeye yaradı. Hiç bir zaman Kürdistan halkının çıkarlarını savunma gücünde ve çabasında olmayan bu çevreler, geçmişten beri ileri sürdükleri taleplerin bugün sosyal-demokrasi tarafından da savunulduğunu görerek hızla onunla bütünleştiler ve giderek Kürdistan halkının mücadelesine küfretme noktasına "yükseldiler." Onların bu yolda "ilerleyerek" geldikleri nokta, çeşitli yazılarımızda ele alınmış ve bizzat pratik gerçeklik tarafından sergilenmiştir. 15 Ağustos eylemleri bu konuda da son derece aydınlatıcı rol oynamış ve bu güçleri gerçek yüzleriyle ortaya çıkmaya zorlayarak, kafasında az-çok şüphe bulunanların da gözlerini açmıştır.

Devamı 16. sayfada

DEVRİMCİ ATILIM KARŞISINDA TASFİYECİLİK VE REFORMCULUĞUN YOĞUNLAŞAN SALDIRILARI VE TEKRAR BİRLİK SORUNU ÜZERİNE!

1- EVREN VE TASFİYECİ SOL'UN BEYANLARI ARASINDAKİ BENZERLİK BİR TESADÜF OLABİLİR Mİ?

Halkımızın gerçekten çağın çok gerisinde olan ve hiç bir gerekçeyle meşru kabul edilemeyecek statüsüne PKK tarafından bir müdahale yapılmıştır. Bu müdahale, sorumlu devrimciliğin tüm bilinci ve yeteneklerini zorlayarak geliştirmesi ve devrimin kesintisizliğini sağlamak için mutlaka yerine getirmesi gereken bir görevdi. Ama sorumlu devrimciler, omuzlamış oldukları bu tarihsel rollerini oynamaya çalışırken, düzenin dolaylı tasfiyeci ve reformist savunucularının boş durmayacakları da bir o kadar açıktır. Devrimci mücadelelerin geliştiği ülkelerde daima ortaya çıkan, zorlu adımlar atıldığında ve dolayısıyla dünyaları alt-üst olduğunda kendilerine zorla dayatılan sınıf intiharı karşısında şaşkına dönen bu kesimlerin, kah devrimden yana tutum içinde, kah karşı-devrimle aynı ağzı kullanarak, ama değişmeyecek özellikleri ürkeklik ve devrimden korku ile devrime saldırıya geçtikleri bilinmektedir. Yeni gelişmelerin kesinlikle rahatsız ettiği bu kesimler, daha eylemlerin nasıl bir rol oynayacağını bile beklemeden ve hatta kendi sınıf çıkarlarıyla bile ilişkilerini düşünmeden dillerine ne geliyorsa kusarken, bu nedenle şaşırmadık. Tarihin çeşitli dönemlerinde bir çok devrim hareketinin başına gelen gerçeklik, bugün daha somut ve net bir biçimde bir kez de Kürdistan'da ortaya çıkıyor. Ve biz bundan memnunuz.

Sömürgeci demogojinin betonlaştırmak için çaba harcadığı ve bunda epey mesafe de kaydettiği bir zeminde, sömürgecilerin karşısına açık bir devrim olayı dikilmiştir. Bu küçümsenemeyecek bir olaydır. Kürdistan, sömürgecilik ve onun politikalarıyla ister bilinçli ister bilinçsiz haşır-neşir olanların durumunu daha somut, dost düşman ayrımını daha net olarak görmek açısından da uluslararası bir konuma ulaşmış bulunmaktadır.

Devrimcilerin yüzlerce sayfalık kitaplarla dile getirmek, bağırırcasına haykırmak istedikleri gerçekler bilinmektedir. Bugün çıplak gözlerle seyredilebilen ve halkımızın milyonları tarafından da gerçek bir yargılamaya tabi tutulan devrimin yanında yer almayı sağlayabilecek gelişmelere, beynini ve yüreğini katanlar son derece rahattır. Ama bunun yanında, ister direkt ister dolaylı devrimcilere saldırmayı iş edinmiş olanların uykularının kaçması, korku ve tedirginliklerinin netleşmesi de kaçınılmazdır. İşte tüm bunlar, çok somut olarak yeniden ve daha anlamlı bir biçimde Kürdistan somutu içinde yaşanmaktadır.

Kürdistan, güçlerin bütün kimliklerini açığa çıkaran, yüzlerini yansıtan bir ayna durumundadır. Gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'da daha düne kadar devrimci-demokrat ve halkın dostları geçinenler artık gerçek yüzlerini hiç bir biçimde gizleyemez duruma gelmişlerse, nedeni budur. Devrimciler açısından kimlikleri çok önceden ortaya konulmuş olsa da, geniş halk kitleleri için tam netleşmemiş olan bu güçlerin ve tutumlarının izahı şimdi çok açık ve belirgindir.

Kürdistan'ın bağımsızlığı adına mücadelede ilk adımların atıldığı günden bu yana, devrimci hareketin çok yönlü saldırılara maruz kaldığı bilinen bir durumdur. Sömürgeci Türk burjuvazisi tarafından yok sayılan, ama daha doğru bir deyimle açık ve gizli şiddetle yok edilmeye çalışılan Kürdistan ve üzerinde yaşayan halk, Türkiye sosyalist hareketi açısından da daha farklı bir anlam taşımamış, bu yoketme politikasına en küçük bir müdahale gereği duyulmadığı gibi, tam tersine onay görmüştür. Dünya tarihinde örneklerine çok az rastlanan bu durum, Türkiye'de devrim ve demokrasi meselelerinin de en büyük çıkmazı olmuştur. Yanı başlarındaki bir halkın en şiddetli baskı ortamı içerisinde günden güne imha edilişine verilen bu onay, daha sonra bu ülke adına kurtuluş düşüncelerinin gelişmesi karşısında gösterilen tutumla da kanıtlanmış bir olgudur. İnsanlık tarihinin tanık olduğu en vahşi ve alçakça saldırılarla fiziki, kültürel, dil vb. tüm alanlarda imhanın eşiğine getirilen Kürdistan halkının kendi öz kurtuluş sorunlarıyla ilgilenmesi, başlangıçtaki böyle bir yönelim bile, en az sömürgeci burjuvazi kadar bu kesimlerin şimşekleriyle karşılaşmaktan kurtulamamıştır. Ruhlarına işlemiş olan sosyal-şoven düşüncelerle hareket etmişler, Kürdistan'ı hakim ulusun mantığı ile "vazgeçilmez vatan parçası" olarak ele almış ve bu da onları daha ilk günden sömürge Kürdistan halkının kurtuluş ideolojisi ve mücadelesi karşısında tavır almaya itmiştir. Temeli TKP'ye dayanan ve orada kökleşmiş olan bu inkar mantığı, tüm bir Türk sol'una da hakim olmuştur. 1970'li yıllarda biraz kırılma çabaları görüldüyse de, azgın şiddet ortamı içerisinde bu yıllardaki devrimci hareketin boğulmasıyla, bu, köklü bir gelişmeye dönüşememiştir. Türkiye'de devrim ve demokrasi sorunundaki tıkanıklıkların aşılıp bir türlü köklü devrimci dönüşümlere ulaşamamasının altında da yine bu olgu yatmaktadır. Kendi burjuvalarının sömürgeci hakimiyeti altında tutulan bir halka, devrimci bir yaklaşımı geliştiremeyenler, içteki sınıf mücadelesinde de burjuvaziyle sınır çizgilerini net olarak çizemezler, sömürgeci faşist Türk burjuvazisine karşı kısmi oranda bir mücadele geliştirilse bile, bu kesinlikle düzen sınırlarını aşamaz. Tüm bunların proletarya adına yapılması ise, proletarya hareketine vurulan en kötü darbe, onun sağlıklı gelişimi önüne dikilen bir engel olmanın ötesinde anlam taşımayacaktır. Lenin, sosyal-şovenizmin işçi sınıfı hareketi içinde tasfiyecilik olduğundan bahseder. Lenin, "Marksizm ve Sosyal-Şovenizm" adlı makalesinde şöyle yazıyor: *«Bizim tasfiyecilik hakkındaki değerlendirmemizin ve tasfiyecilerin ana grubunu partimizden atışımızın ne kadar haklı ve doğru olduğu böylece tam olarak bir kez daha ortaya çıkmıştır. Tasfiyecilerin gerçek programı ve eğilimlerinin gerçek içeriği, sadece genel olarak oportünizmi değil, egemen ulusun ayrıcalıklarını ve büyük Rus toprak sahipleriyle burjuvazisinin yararlarını savunmayı da kapsamına alıyor. Tasfiyecilik bir ulusal liberal işçi siyasetidir; radikal küçük-burjuvazinin bir kesimiyle ayrıcalık sahibi küçük bir işçi kesiminin "kendi" ulusal burjuvazisiyle, proletarya yığınlarına karşı kurduğu ittifaktır.»* (S: 393-Tasfiyecilik Üzerine)

Yine, ekonomizm ve tasfiyecilik arasında *"kişisel olduğu kadar ideolojik ilişki bulunduğunu"da* Lenin satırlarından okumaktayız. Türkiye'de işçi sınıfı hareketinin düzen sınırlarını ve reformizmi aşamaması ile, ulusal sorunda içinde bulunulan durumun doğrudan bir bağı vardır. Nitekim, Türkiye işçi sınıfı hareketi, reformizin sınırlarını zorladığında dahi bir çıkmazla karşılaşmakta ve var olan devrimci-militan potansiyel, oportünizmin bu iki biçimine batmış olan sözde "proleter önderlik"lerin çıkmazları içinde eritilmektedir. Şu veya bu gücün, Kürdistan olgusuna yaklaşımlarında görünüşteki farklılıkları da fazla bir anlam taşımamaktadır. Ortada olan bir gerçek vardır ki, o da, sosyal-şovenizm ve reformizmin ikiz bir kardeş gibi Türkiye devrimi önüne tehlikeli bir hastalık olarak dikilmesidir. Bu sadece ideolojik düzeyde değil, pratik olarak kanıtlanmış ve halen de yaşanmakta olan olgudur.

Sosyal-şovenizmin ideolojik ve pratik düzeydeki bağlantılarına birazdan değinmek üzere, durumun daha iyi anlaşılması açısından son gelişmeler karşısında aldıkları tutumdan bir kaç örnek vermekte yarar olacaktır.

PKK'nin yıllarca sürdürdüğü militan çabalar ve hazırlıklar sonucu, ulusal direniş hareketini yeniden ve daha güçlü olarak yükseltmesi, sömürgeci-faşist Türk hakim sınıflarını çılgına çevirirken, sosyal-şoven güçler de damarlarına basılmışcasına hep bir ağızdan feryadı yükselttiler. Bizzat sömürgeci-faşist cunta ve emperyalist güçler tarafından ülkelerimiz devrimci mücadelelerine dayatılan bozguncu ve yıkıcı saldırılara karşı, devrimi koruma doğrultusunda gösterilen çabalara küfretmeyi, dönemin en temel görevi olarak kabul edip, PKK'yi teşhir, tecrit ve giderek açıktan yoketme emellerini ortaya koydular. Özellikle, geçtiğimiz son bir yıl, tüm bu güçlerin PKK'ye karşı ortak tavır alma sorunlarının tartışıldığı toplantılarla geçirildi. Kamuoyuna bu toplantılarda nelerin konuşulup tartışıldığı, henüz açıklanmasa da, –ki mutlaka açıklamaları gerekiyor– ortaya koydukları eylemleriyle devrim karşısında nasıl bir gericileşme içerisinde olduklarını bizzat kendileri ele verdiler. PKK'yi yıkma mücadelesi, nasıl ki Türk burjuvazisinin en temel sorunu ise, küçük-burjuva örgütlerinin de yaşamlarının geçtiği tek yol olarak değerlendirildi. Gerçekte durum da bu idi.

Ancak, gerek bunlardan ve gerekse Kürt küçük-burjuva reformistlerinden çeşitli biçimlerde yönelen saldırılar, sadece kendilerini teşhir eden ve kitlelerden tecrite götüren çabalar olmanın ötesine gidemedi. PKK'ye karşı tavırda somutlaşan, ama bir bütün olarak devrime karşı alınan bu tavır, öyle bir düzeye vardı ki, bunların kalemlerinden ve ağızlarındn dökülenlerle sömürgeci-faşist cuntanın ağzından dökülenler bir birinden ayırdedilemez oldu. Cunta basınıyla, tüm bu kesimlerin yayın organlarını karşılaştırmalı okuyan herkes bu gerçeği açıkça görecektir ve bu karşılaştırma mutlaka yapılmalıdır.

Örneğin, sömürgeci-faşist cuntayı ve emperyalistleri çılgına çeviren, halk kitlelerini coşkuyla ayağa kaldıran son 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri ve ardından durmaksızın süren diğer eylemler, bu güçler tarafından nasıl ele alınmış, hangi anlam verilmiştir? Cuntanın "bir avuç eşkiya" diye lanse etmeye çalıştığı, "ama bu bir avuç eşkiya"ya karşı ordularını, savaş uçaklarını harekete geçirmekten de geri durmadığı, devrimci hareket ve onun önderliğindeki gelişmeler, hangi mantıkla karşılık bulmuştur? Ortalığı saran bu küfür ve karalama kampanyasının anlamı nedir? Bu güçler, neden sömürgeci-faşist bir ordunun kanlı çizmeleri altında ezilmeye çalışılan bir halka ve onun kurtuluş öncülerine küfür etmeyi vazgeçilmez bir görev kabul etmekte; gördükleri işkence ve baskılardan, uğradıkları saldırılardan dahi, saldırıları değil de saldırıya uğrayanları suçlamaktadırlar? Daha da çoğaltılabilecek olan bu sorular, artık mutlaka ve her an sorulmalı ve cevabı kendilerinden istenmelidir.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinin anlamı üzerinde düşünme ve yolaçacağı sonuçların ne olduğunu bekleme ve değerlendirme gereği bile duymadan başta TKP olmak üzere, hemen tümü radyo yayını, gazeteleri ve sözlü propagandalarıyla yoğun bir anti-propagandaya giriştiler. Bu konuda adeta bir yarış içinde olduklarını söylemek gerekecektir. Bu işgüzarlığını TKP, daha eylemin ardından radyo yayınında eylemi generaller yönetiminin bölgeye yönelik saldırılarına zemin hazırlamak ve "provakasyon"la suçlayacak kadar ileri götürdü. Daha sonra, bunu değişik biçimlerde örtmeye çalışsa da, değerlendirmesinin özü yine aynı kaldı. TKP merkez yayın organı ATILIM'ın 15 Eylül tarihli sayısında şöyle yazıyor; "*Bugün Türkiye Kürdistan'ında olanlar, ancak, gelecekte olabileceklerin, büyük yerel savaşların, nükleer serüvenlerin yanında 'küçük ve basit' kalabilir. Biz komünistler, o nedenle bütün yurtseverlere, 'ayrılıkçı Kürt teröristleri'ne karşı önlem alıyoruz sözlerine kanmamak, gelişmelerin ardındaki gerçek nedenleri görmek, bu bölgedeki askeri eylemlere, baskı ve işkencelere karşı çıkmak, Kürt halkı ile dayanışma içinde olmak gerektiğini söylüyoruz. Bu, bölge ve dünya barışının korunması için de zorunludur.*" Görünüşte, okuyucu için fazla yadırganacak yanı olmasa da, altı kazındığında, bu sözler kendilerince biraz daha açılmaya ihtiyaç göstermektedir. Kürdistan'daki yoğun askeri operasyonlar, işkenceler, askeri birliklerin sürekli bu alana kaydırılmasının gerçek nedeni acaba, Türk burjuvazisinin bölgenin diğer halklarına yönelik yayılmacı amaçları mıdır? Sorunu salt bu düzeyde koymanın anlamı nedir? Bu "askersel baskılara" karşı Kürt ulusuyla dayanışmadan ne anlaşılmaktadır. Demokratlığını, barıştan yana olmanın ölçütü olarak konulan Kürt ulusu ile dayanışma nasıl gerçekleştirilecektir? PKK önderliğindeki HRK birliklerinin gerçekleştirdiği 15 Ağustos eylemleri nasıl değerlendirilmektedir? Tabii ki, bunlardan tek bir söz yok! Kürdistan'da bugün her türlü şidette rağmen, halkın devrimci ulusal direnişinin yükseldiği, hiç kimsenin görmezlikten gelemeyeceği bir gerçektir. Ama, bu mücadelenin nasıl yükseldiği, buna önderlik eden gücün kim olduğu, bu yoğun baskı ve şiddetin nereye yöneltildiği de söylenmek zorundadır. Benzeri örnekler daha da çoğaltılabilir. Fakat, Atılım ve TKP'nin çizgisi doğrultusunda yayın yapan diğer bazı gazetelerin 15 Ağustos sonrasında sayfalarına aldıkları haber ve yorumlarda ortak ve sürekli işlenen bir nokta var. Kürdistan'daki son gelişmelerin zorla dayattığı, onları düşüncelerini adeta zorla açıklamaya ittiği bir gerçekten bahsediyoruz. Evet, ısrarla üzerinden atlanan ve bir türlü görülmek istenmediği için onlara bir çok çarpık düşüncenin batağında boğulmayı yeğ tutturan bu gerçek PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesidir. Hiç özellikle seçmeye gerek duymadan bu yayınlardan bir tanesi rastgele okunduğunda bile, bu durum hemen görülecektir. 2 Kasım tarihli "Türkiye Postası"ndaki iki makaleden örnek vermek istiyoruz. "Yorum" köşesinde Oya Baydar, Kürdistan'daki son gelişmelerle ilgili olarak adeta sözlerini karşısındakileri incitip-ürkütmemek için mercek altından geçirerek bir takım "aydın ve demokrat"lara seslenmektedir. Öyleki, Kürdistan sözünün bile yazılma cesaretinin gösterilmediği bu yazıda çağrı yapan yazarın bile hangi tereddütleri yaşadığını görmemek olası değil. Yine aynı gazetenin "Tırmık" köşesinde Aydın Engin de, "*Kürt gerillalarının gerçekleştirdiği eylemlerin değerlendirmesi bu yazının konusu değil*" diyor ama, üst paragraflarda ortaya koyduğu düşünceleri ve üslübuyla düşüncelerini açığa vermekten de kurtulamıyor; "*... ve baskın bitti, gerillalar kasabadan gitti*", "*ve Türk ordusu bölgeye, Kürt halkının üstüne çullandı*", "*önce üç erin, ardından sekiz er ve bir astsubayın, onun ardından bir jandarma subayının pusuya düşürülüp öldürülmesi 'Huzur Operasyonu'nun çapının çılgınca boyutlarda geliştirilmesi için* **mükemmel birer bahane** *oluşturdu ve bugüne gelindi.*" Yazar, olayların değerlendirmesini sonraya bıraktığını söylüyor, ama sayfalarımıza aldığımız şu satırlar bile, soruna nasıl çarpık yaklaşıldığının birer belgesi değil midir? Sömürgeci-faşist Türk ordusunun Kürdistan üzerindeki egemenlik ve imha savaşı yeni değildir. Yıllardır en sinsi biçimlerde sürdürülen bu yoketme savaşı, PKK'nin 7 yıllık silahlı direniş mücadelesiyle, açık bir vahşete dönüşmüş, Türk sömürgecileri karşılarında bu halk adına ve onu ayağa kaldırarak direnen bir güç gördükleri içindir ki, çılgıncasına saldırılara yönelmişlerdir. Elbette şu doğrudur; Türk sömürgecileri Kürt isyanlarının kan ve vahşetle bastırılması sonrasında ilk defa son yıllarda böylesine açık bir biçimde Kürdistan'a yönelmekte, tüm kin ve barbarlıklarını kusmaktadırlar. Ve bunun tek gerçek nedeninin PKK olduğunu inkar etmek de mümkün değildir. Çünkü PKK, sömürgeciliğin zırhını delmiş, sömürgeciliğin bin yıllık karanlığını Marksizm-Leninizmin yol gösteren ışığıyla parçalamış ve tarihe halkın iradesini dayatmıştır. Bugün olanlar ise, bu iradenin kendisini en sıcak biçimde konuşturmasından başka bir şey değildir. Yukarıda bahsettiğimiz şu iki satırın altı çizilerek bir kez daha okundu-

ğunda başta bu satırların yazarı neyin peşinde olduğunu anlamakta zorluk çekebilir mi? Gerillalar baskını yaptılar, sonra çekip gittiler ve olan da halka oldu. Çünkü ordu geldi halkın üzerine çullandı derken, ardından başka hangi kitabî "insanî", "sosyalist" sözcükler edilirse edilsin, söylenenlerin bir anlamı olamaz, bunlar halkımız açısından en küçük bir değer taşımaz. Şimdi okuyoruz ki, halkımız için her saniyenin ölümcül bir saniye demek olduğu, halkımızın "acı çığlıklarına" cevap vermek gerektiğinden bahsediliyor. Yüzyıllardır sömürgeci karanlık altında köreltilen ve TC'nin 60 yılı aşkın sömürgeci egemenliği altında varlığı yok olmayla karşı karşıya getirilen, halkımızın yükselen sesinin kulakları yırtarcasına haykırdığı gerçeğin ne olduğunu anlamamaktaki bu ısrar, hangi mantığın ürünüdür. Kürdistan'da bugün sömürgeci bir vahşet altında halkımızın bağımsızlık iradesi yeniden prangaya vurulmak, mücadelesi daha ilk adımlarında kanla-katliamla ezilmek istenirken teslim edilmek zorunda olan bir gerçek yok mudur? Belleklerde henüz tazeliğini koruyan Diyarbakır zindanlarında Mazlum'ların, Hayri, Kemal ve yüzlerce PKK önder ve militanlarının yükselen sesiyle, kulaklarınızda yeni yeni duymaya başladığınızı söylediğiniz halkımızın bu "acı sesi" aynı gerçeği haykırmıyor mu? Diyarbakır zindanlarında **"parça parça da olsak ideolojimizden taviz vermeyeceğiz"** diyen **"Yaşasın Bağımsızlık"** sloganlarını bir an bile dillerinden düşürmeyen yüzlerce bağımsızlık savaşçısının iradesi ve bedenleri üzerinde işkence yapan elle, şimdi tüm bir halkımıza yönelik olarak tetiklere basan, çoluk-çocuk demeden katleden el aynı iğrenç amacın güdümlendirdiği el değil mi? "Saniye geciktirilmeden" bu kanlı ele karşı halkımızın yükselen sesi ve çağrısına cevap vermek doğru bir karardır. Gecikmiş de olsa bir görevin yerine getirilmesidir. Ama nasıl? Irak Komünist Partisi ve Türkiye Komünist Partisi arasında "Kürdistan'daki askeri saldırıyla ilgili ortak açıklama"da olduğu gibi, "*Türk birliklerinin Irak topraklarından derhal çekilmesini, Kürt halkına karşı saldırının, Kürt köylerinin boşaltılmasının, ilerici yursever güçlere karşı operasyonun derhal durdurulmasını; Kürt halkına ve her iki ülkedeki yurtsever, ilerici güçlere karşı ahlak dışı anlaşmanın yırtılmasını talep ederler!*" tarzında talep ederek mi? Kimden talep ederek? İşkenceyi yapan, katliamı gerçekleştiren kanlı ellerden mi? Kürdistan halkının sesine kulak vermek ve bu vahşete karşı durmak ne anlama gelmektedir..? Ama besbeli ki, halkımızın o şimdilerde duyulduğu söylenen, "acı sesin"de neyi haykırdığı bile anlaşılmak istenmiyor. Ve ısrarla, bu çağrı çarpıtılmak isteniyor. Bir yandan bir kez daha hatırlatmaya gerek olmayacak görevler ortaya konuluyor, ama öte yandan tam bir körlük ve sağırlıkla bir halkın bağımsızlık için savaştığı ve bu savaşını haykırdığı görülmek ve duyulmak istenmiyor. Ama hayır! Bu kadarına artık müsade edilemez. Açık bir ikiyüzlülük olan, halkımıza dost görüntü altında sosyal-şovenizmde bu ısrarlı tutum terkedilmek zorundadır. Ve gelinen noktada bile sürdürülen bu tutumların hesabı verilmek zorundadır. Türkiye sol'u yarım asırdan fazla bir süredir boynunda taşıdığı ve kendisini de burjuvaziye köleleştiren sosyal-şovenizm zincirini atmalıdır. Bu zincirin ağır yükünden ucuz sözlerle kurtulunamayacağı, cilalarla örtülemeyeceği de yine bilinmek zorundadır. Şimdi, hep bir ağızdan "Kürdistan'da vahşet var" diye bağırılıyor. Bu vahşet gözler önündedir. Kendisine devrimci, sosyalist, öncü diyenlerin bunun ötesinde söylemeleri gerekenler yok mudur? Bizce vardır ve hem de verilmesi gereken 60-70 yıllık bir hesap vardır ve hâlâ ülkemiz üzerinde, halkımızın kaderi üzerinde yapılan hesapların ortaya dökülmesi zorunluluğu vardır. Okuduğumuz makalede şunlar yazılıyor; "*Türkiye işçi sınıfının politik öncüsünün aylardır, yıllardır bıkıp usanmadan tekrarladığı bir gerçek var: cunta, ülkemizi ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, Ortadoğu'da tehlikeli serüvenlere sürüklemeye hazırlıyor... İşte bu tutarlı öngörünün ete kemiğe büründüğü günler yaşıyoruz.*

Öncünün uyarısına kulak, çağrısına omuz verin..." Öncünün çağrısı ve uyarısı bu! "Çağrıda" anlatılmak istenenler çok açık, cunta Kürdistan'daki gelişmeleri bahane ederek bölge halklarına saldıracak ve fırsatlardan yararlanarak "sınırlarını" genişletmeye çalışacaktır denilmek istenmektedir. Şu sözlere dikkat edelim, "*Kürt gerillalarının gerçekleştirdiği eylemlerin değerlendirmesi bu yazının konusu değil. Kuşkusuz Türkiye Kürdistan'ında yürütülen savaşın, Türk ve Kürt halklarının savaş birliği gibi bir gereği yerine getirip getirmediği; Türk ve Kürt işçi sınıflarının öncülüğünü, bu olmazsa olmaz, ilkeyi gözardı edip etmediği gibi yaşamsal önem taşıyan sorular* **elbette** *olacaktır*". Evet, buna dikkat edilmeli, çünkü, yaptıkları çağrının anlamı da o zaman daha iyi anlaşılacaktır. Boğazına sömürgeciliğin hançeri dayatılmış olan bir halk bağımsızlık ve özgürlük diye haykırıyor ve bir yaşam mücadelesi veriyor. Ve kendilerine Türkiye işçi sınıfının "öncüsü" diyenlerse, bu halkın acı çığlıklarını duyduklarını söylerken tam da bu halk kendi özgür iradesini dayattığı, en az diğer halklar kadar hakkı olan bağımsız yaşama mücadelesini yükselttiği noktada, "durun" demektedirler. **"Ne yapıyorsunuz, sizin yaşama isteğiniz cuntayı çıldırtıyor, burada geliştireceğiniz mücadele, onun diğer halklara saldırması için de ortam hazırlayacak, o kadar büyük bir tehlikeyle oynuyorsunuz ki, bölgemizi nükleer bir savaş tehlikesiyle karşı karşıya getiriyorsunuz. Hem böyle bir mücadeleye girerken kimseye sordunuz mu? Yani kısaca sizin kendi adınıza adım atma hakkınızın olmadığını bilmiyor musunuz?"** Evet, hiç itiraza gerek yok ki, söylenenler tamı tamamına budur. Ve "çağrı" da bu tehlikenin önünün alınmasına yönelik olarak yapılmaktadır. Şimdi açıkça belirtilmelidir, bu yüzünüzdeki maskeyi daha ne kadar taşıyacağınızı zannetmektesiniz? Halklarımıza ne önermektesiniz? Gelişen mücadeleyi savaş kışkırtıcılığının bir unsuru olarak mı görecek, yoksa halkların ve proletaryanın yükselen mücadelesini savaşa karşı en güçlü silah olarak görüp, bu silaha mı sarılacaksınız? Yani hangi kılıflar altında olursa olsun devrimi geliştirmeme, reformizm ve teslimiyette ısrar mı – devrim mi? Halklarımız bu soruya cevap bekliyor ve sözle değil eylemle cevap istiyor.

Bugün emperyalizmin metropollerinde Kürdistan'a yeniden bir kader çizilme çabaları en yoğun biçimde sürüyor. Devletler ve parlamentolar düzeyinde Kürdistan tartışma gündemlerinden inmiyor. Sosyal-demokrasi de Kürdistan'da bir vahşetten, bu katliam ve ağır baskıların durdurulması gereğinden bahsediyor. Sömürgeciliğin biraz daha yumuşatılarak, halkın kin ve öfkesinin yatıştırılması gereğinden söz ediyor. Dil, kültür vb. özerkliğin, mücadeledeki daha bu ilk adımlarla nasıl da telaşla tartışma gündemine sokulduğu ve mevcut statükonun korunması için bundan başka bir emniyet sübabının olmadığını telaş içinde ilan ediliverildiği gözler önünde. En kaşarlanmış Kürt reformistleri ve uşaklığa dünden ilan çıkarmış olanlar nasıl da emperyalizmin basın ve yayın kuruluşlarından yeniden arzıendam ettirildi, mikrofonlar bunların hizmetine verilerek devrimci-bağımsızlıkçı gelişmeye karşı nasıl da küfürler ayyuka çıktı biliniyor. Bir yandan bu hesaplar var, diğer yanda ise bölge halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve siyonizme karşı mücadelesinde en sarsılmaz kalelerden biri olacak ve bölgeye halkların iradesinin hüküm kılınmasında temel bir rol oynayacak halkımızın bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi savaşımı var. Ve açıkça belirtelim ki, halkımız, üzerinde yapılan bu alçakça hesaplara kesinlikle müsade etmeyecektir.

Bazıları bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Ama bu mantığın, artık kendini gizleme olanağı kalmamıştır. Burada tam bir ikiyüzlülük vardır. Sosyal-şovenizmin kaşarlanmış yüzü ince bir tülle örtülmeye çalışılıyor. Ama nafile! TKP, herşeyden önce, geçmiş bir tarafa bırakılsa da, 15 Ağustos eylemleri ardından yaptığı radyo yayınında sarfettiği sözlerin hesabını verecek, gerekli açıklamayı yapacak mıdır? Bizzat kendi yayınında bir ölçü olarak koyduğu, Kürt ulusu ile dayanışmadan ne anladığını, geçmişte ve bugün bu dayanışma için neler düşünüp-uygulamaya geçirdiğini Türkiye ve Kürdistan halk kitlelerine anlatabilecek midir? Cunta avazı çıktığı kadar bağırarak, PKK'nin ezilmesi gerektiğini söylerken ve tüm eylemlerinin bu amaca yönelik olduğunu belirtirken, bu amaca uygun olarak yeni bir operasyon için Irak'la sürekli görüşmeler yaparken, Türkiye proletaryasının tek öncüsü olarak kendisini lanse eden TKP, hâlâ bu alanda yükselen bir ulusal kurtuluş savaşı olduğunu inkâr edişinin nedenlerini nasıl izah edecektir. Cunta sözcülerinden Calp'ın sözünü hatırlatmakta yarar var. Calp, Kürdistan gezisinden dönüşünün hemen ardından, olayların ciddiyetine dikkati çekerek, mevcut gelişmeleri basit bir eşkiyalık olayı olarak değerlendirmemek gerektiğini; bir gerilla savaşının verilmekte olduğunu, söz konusu olan şeyin bir stratejinin hayata geçirilişi olduğunu söylemekteydi. Yine halka yapılan zulmü de itiraf etmekte, ve salt "teroristlere" vermemeleri için halkın yiyeceğinin kısıtlanması, kışlık erzak almasının yasaklanması ve tüm malzemelerinin sayılmasından bahsetmekteydi. Cunta sözcülerini bile itirafa zorlayan bu gerçekleri görmek, TKP için neden bu kadar zordur? Hemen belirtelim ki, burada sorun, TKP'nin Kürdistan'daki PKK önderliğinde yükselen ulusal direniş mücadelesini görmesi ve tanımasını istemek de değildir. 64 yıldır, proletaryaya önderlik ettiğini söyleyen bu güç, şimdi hesap verme zamanının geldiğini bilmek zorundadır. 64 yıllık bir suç dosyası birikmiştir. Ve bu suç dosyası, sanki hiç bir şey olmamışcasına, söylenen sıradan bir iki lafla gizlenemeyecektir. Bu hesap, başta Türkiye proletaryası olmak üzere Türkiye demokrasi güçlerine, Türk halkına ve Kürdistan halkına verilmek zorundadır.

Sosyal-şovenizmin en azgın temsilcilerinden olan, eyleminin temeline daha ilk günden bu yana PKK'ye karşı saldırıyı almış olan HK de, bu konuda da yine saldırıya geçmekte gecikmemiş Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ve önderi PKK'ye karşı baştan sona küfürle dolu olan söz konusu yazıyı, sosyal-şovenizmin vardığı noktayı canlı örneğiyle görmek açısından herkesin okumasını öneririz. Yazı aynen şöyle başlıyor: "*Generaller çetesinin Ağustos ortalarında yoğunlaştırdığı Kürt halkı üzerindeki terör, aralıksız sürüyor. Faşist diktatörlük, 15 Ağustos'ta Apocu çetelerin* (bu ağıza dikkat edilmeli-yn.) *Eruh, Şemdinli, Şırnak ve çevrelerinde giriştikleri provakasyonları bahane ederek Kürt halkı üzerinde görülmemiş bir kıyım ve terör harekâtı başlattı ve halen sürdürmektedir*" (Emeğin Sesi, sayı: 27, 22 Eylül 1984)

Utanmazlığı en uç noktaya vardıran HK, sömürgeci-faşist Türk devletinin halkımız üzerindeki terör ve işkencelerine neden olarak geliştirilen devrimci eylemleri gösteriyor. Ve bu "provakasyon"ların "Apocu"ları kurtaramayacağını söylüyor. Kürdistan halkının Ulusal Direniş Mücadelesine karşı düşmanlığını, hisleriyle birlikte ortaya koyan HK gibi diğer bazı "sol" örgütlerin sergiledikleri tutum da daha farklı değil. Partizan'dan Devrimci-İşçi'sine ve diğerlerine kadar irili-ufaklı hemen tümü, eylem sonrası "provakasyon" damgasını vurmakta gecikmediler. Bu açıdan HK'nin yazdıkları, altındaki imza değiştirilerek bir çoğu için de aynen söylenebilir. Türkiye ve Kürdistan'da varlıklarından bahsedilemediğinden daha çok Avrupa'da sergilenen bu sefalet, sosyal-şovenizmin sıkıştığı bu alandaki en son çırpınışları olarak değerlendirilmelidir. 15 Ağustos eylemleri sonrası, bu cephede iki eğilim belirmiştir. Birincisi; doğrudan düşmanlık duygularıyla saldırıya geçen, geliştirilen direniş eylemlerini "provakasyon" olarak değerlendirip, bu mücadeleye karşı tavır almayı vazgeçilmez görev kabul eden, kendilerini açıktan devrimin karşısına koyan kesim, ikincisi ise; bu işi biraz daha utangaçca sürdüren kesim. Türk faşist devletinin Kürdistan halkı üzerindeki vahşi terörüne karşı geliştirilen eylemleri haklı görmekle birlikte, halen bunun anlamını verememiş olan kesim ise, kendisini fazla netleştirmiş değildir. Ve biz bunu, mücadelenin gelmiş olduğu bu aşamada bir ileri adım olarak da değerlendirmeyeceğiz. Çünkü bugün Türkiye'de sıradan bir demokrat olmanın bile mutlaka uyulması gereken şartları vardır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin hızla yükseldiği, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketiyle ittifaklarını güçlendirmesi ve iki cepheden direniş hareketinin cuntanın karşısına çıkarılması gerektiği böyle bir dönemde, halen alfabenin ilk sözcüklerini sökmeye çalışmak, açık ki sınıfta kalmak demektir. Ama, ne Türkiye proletarya hareketinin ve ne de Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin artık buna tahammülü kalmamıştır. Görevler bilince iyi çıkarılmalı, dost mu, düşman mı olunduğu net bir biçimde ortaya konulmalıdır. Devrim, arada tutumları kabul edemez; tarafların kesin bir çarpışmaya hazırlandığı bu süreçte hangi saflarda yer alınacağı bu nedenle konulmak zorundadır.

Kürt reformist burjuvalarının durumu da daha iç açıcı değildir. Son aylarda hızlandırdıkları PKK'ye karşı küfür savaşını, 15 Ağustosla birlikte onlar da bir çılgınlık noktasına ulaştırmışlardır. Öyle ki, devrime karşı küfürleriyle ün yapmış olan bir partinin genel sekreteri, işi İsveç gazeteleriyle röportaj yaparak, her ne pahasına olursa olsun PKK'nin önünün durdurulması ve yok edilmesi için yalvarmaya kadar götürmüştür. Ulusal kurtuluşa, devrime ve pek tabii ki halka karşı düşmanlıkları çok açık olan Kürt reformistleri için, onların içinde bulundukları sefilliği göstermekten öte bir şey söylemeye gerek yoktur. Devrime karşı dayatılan provakasyonla ilişkilerini eylemleri ve sözleriyle bizzat itiraf eden bu güçlerden, artık sadece hesap sorulacaktır. Halkı neden aldattıkları, bütün "enerji" ve "güç"lerini neden Türk sömürgeciliğine karşı değil de PKK'ye karşı kullandıklarını ve bu konuda sömürgecilere bile parmak ısırtacak dersler verdiklerini, kafalarını neden yalnızca buna çalıştırdıklarını halk önünde açıklamak zorundadırlar. Bu baylar, hatırlanacaktır, PKK bütün varlığını ortaya koyarak devrimi koruma savaşı verirken, provokasyona arka çıkmış ve onunla ilişkilerini açığa veren ortak bildiriler yayınlamış ve bir de PKK hakkında bir "suç" dosyası hazırlamışlardır. PKK'nin zindanlarda ve dışardaki mücadelesine kinle dolu olan bu satırlar da mutlaka okunmalıdır. Çünkü orada, halka karşı kurulmuş olan bir ihanet ittifakı çok açık olarak görülecektir. Biz, bunlardan sadece bir kaç örneği vermekle yetineceğiz. 5'li ihanet ittifakı, hazırladıkları ortak bildirilerinde şöyle yazıyorlar:

"*PKK, sömürgeciliğe karşı silahlı bir savaş yürüttüğünü söylemesine rağmen, silahlarını esas olarak sömürgeci devletin askeri ve polis güçlerine yöneltmedi. Yer yer görülen bu türden olaylar ise daha çok provakatif bir karakter göstermektedir.*

"*Bu hareketin yayınlarını izleyen herkesin hemen farkedebileceği bir gerçek daha var, PKK sürekli olarak Kürdistan'da sömürgeci güçlere karşı silahlı bir savaş yürütüyormuş gibi yaygara koparıyor. Oysa bugün onun içerisine düştüğü çıkmaz, Kürdistan'da sesinin, soluğunun kesildiği herkesçe iyi biliniyor.*" Ama, bu kadarı bile, bu ihanet ittifakının sefaletini görmeye yeter.

PKK'nin önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesini karalamak, kitleler nezdinde gözden düşürmek, inançsızlık tohumlarını ekmek için her türlü yalan ve sahtekârlığı meslek edinmiş olan bu güruh, "sesinin, soluğunun kesildiğini" iddia ettikleri PKK'ye karşı tek başlarına güç yetiremeyeceklerini, PKK'nin ezilmesi için güçbirlikleri yapılması gerektiğini de ortak kalemlerinde yazıya dökmekte ve çağrılar yapmaktadırlar. Aynen şöyle sesleniyorlar: "*Türkiye, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve Ortadoğu'daki devrimci, yurtsever örgütlere sesleniyoruz. Apocu Hareketin bu yanlış ve tehlikeli mantığını meşrulaştırmaktan, O'na cesaret vermekten başka hiçbir işe yaramayan destek, işbirliği ve karşılıklı dayanışma temelindeki diyaloglarınızı kesmelisiniz.*"

Yüzyıllardır halkımıza kan kusturan ve bugün de bütün devlet gücüyle en son kanlı saldırılarını düzenleyen TC'nin, halkımıza ve insanlığa karşı işlemiş olduğu suçlar karşısında tek bir bildiri yazmakta adeta dilleri tutulan bu güçlerin, dillerinin devrim karşısında hiç de tutukluk yapmadığı, adeta bir küfür makinası gibi çalıştığı görülüyor. Bu ilginç durum, izaha muhtaçtır. Birlikler böylesine bir çabayla neden cuntaya karşı önerilmiyor ve neden bu konuda en küçük bir adım dahi atılamıyor da, PKK'ye karşı cihat açılarak geceli-gündüzlü toplantılar düzenlenip, peşpeşe bildiriler yayınlanıyor ve adeta cuntaya "sol"dan kan vermenin yarışı sürdürülüyor. Kendileri acaba bu konuda attıkları bir adım, söyledikleri bir söz, düzenledikleri bir toplantı için örnek gösterebilecek, o söz ettikleri mücadelelerinin gerçek hedefini açıkyüreklilikle halka söyleyebilecekler midir? Hayır! Kendi ömürlerini devrime karşı saldırıya adamış olan ve bu uğurda yapmayacakları sahtekârlık, karışamayacakları en karanlık planlar olmayan bu ihanet beşlisi, açığa çıkmış yüzüne rağmen kendisini gizleyebildiğini zannedecek kadar da kördür. Elde silah düşmana karşı savaşan PKK partizanları bugün halkla kol kola sömürgeci cuntanın karakollarını basar, cuntabaşı Kenan Evren ve Başbakanın kulakları dibinde ulusal direnişin silahlarını patlatırken, bakın onlar hâlâ "*PKK sürekli*

olarak Kürdistan'da sömürgeci güçlere karşı silahlı bir savaş yürütüyormuş gibi yaygara koparıyor. Oysa bugün onun içerisine düştüğü çıkmaz, Kürdistan'da sesinin soluğunun kesildiği herkesçe iyi biliniyor" diyebilme utanmazlığını gösterebilmektedirler. Onların tüm çırpınışları ve Avrupa'larda verdikleri vaızlar artık neye yarar? Çırpındıkça kendi bataklarını derinleştiren bu güçler, şimdi çok daha sefil bir durumda değil midirler?

Bizdeki reformistlerin durumu çok daha içler acısı olsa da, genel bir benzerlikleri de vardır. Lenin reformistlerden söz ederken şöyle diyor: "*... Söze geldiği zaman tasfiyeciler reformculuğu ilke olarak reddediyorlar, ama uygulamada reformculuğa alabildiğine yapışıyorlar. Bir yandan reformların kendileri için herşey, varılacak son amaç demek olmadığı güvencesini veriyorlar, ama öte yandan, marksistler ne zaman reformculuğun ötesine geçseler, tasfiyeciler onlara saldırıya geçiyor, ya da nefretlerini dile getiriyorlar.*" (age S: 345) Gerek Türkiye ve gerekse de Kürdistan'da reformist siyasetlerin devrime karşı bir tasfiye hareketi oldukları gerçeği de dikkate alındığında, PKK'nin yükselttiği her direniş eyleminde bu güçlerden yükselen ortak feryadın anlamı anlaşılırdır. Örneğin 5'li ihanet ittifakı, sözkonusu ortak bildirilerinde bu gerçeği çok güzel ele veriyorlar. "*Bu gerçeklerden hareketle, parti ve örgütlerimiz, Apocu Hareketin, kendi siyasal yapısının ve fanatik mantığının ürünü olarak sistemleştirdiği bu, devrimci ve yurtseverlikle hiçbir alakası olmayan, gerçekte Kürdistan halkının mücadelesine yönelen, sömürgeci burjuvaziye, onun bugün işbaşındaki kanlı diktatörlüğüne yarayan eylemler sürdükçe, sonu olmayan yoldan dönüp devrimci yurtsever harekete asgari güveni verecek bir konuma dönüşmedikçe ne siyasal ya da demokratik düzeyde ne de merkezi ya da yerel düzeyde onlarla hiçbir şekilde ortak iş yapılmamasına, her türlü ilişkinin kesilerek teşhir ve tecrit edilmesi gerektiğine inanıyor.*" PKK'nin yolunun "sonu olmayan bir yol" olduğunu cuntanın söylediği ve teslim aldığı ihanetçilere de televizyon ekranlarından ve cezaevi hoparlörlerinden aynı çağrıları yaptırdığını bugün bilmeyen yoktur. Düşmanın provakatörlerine ve düşman güçlerine vurulan darbeler, bu baylarımızı açık ki rahatsız etmektedir. Onlar öylesine çılgın bir durumdadırlar ki, 15 Ağustos eylemleri sonrasında "*cunta uzun süreden beri hazırlıklarını yaptığı saldırıyı başlatabilmek için bu son provakatif gelişmelerde rol oynamış olabilir*" diyebilmekte ve kendilerini tanımlanamaz bir ucube olarak ortalığa koyvermektedirler. KOMKAR'ın 68. sayısında, sözkonusu yazıda şöyle bir belirleme de var. "*Faşist cuntanın bu saldırısı aslında bir süreden beri bekleniyordu. Özellikle son birkaç ayda Hakkari bölgesinde büyük bir askeri yığınak yapıldı. Bu yığınağın yeni bir saldırı için hazırlık olduğu her bakımdan açıktı.*" Gelişmeleri böylesine görebilecek kadar "sağduyu"lu olan Komkar yazarı, herhalde Türk askerlerinin Hakkari'den Stockholm'e kadar ulaşamayacaklarını da biliyordur. O halde, soruyoruz: bu yığınak ne için yapılıyordu; Hakkari yöresinde yoğunlaşan faaliyetler kimin damgasını taşıyor? KOMKAR devam ediyor: "*Türkiye Kürdistan'ında dört yıldır misli görülmemiş terör ve zorbalığa karşın halk susturulamadı.*" İşte bu çok güzel! Şimdiye kadar böyle doğru bir tesbit yapmamışlardı. Gerçekten de halk, faşist sömürgeci zorbalık altında korkunç acılara, baskılara, işsizlik ve açlığa maruz kaldı. Ama, direnişi, kurtuluşa olan özlemleri kırılamadı. Ve bugün, HRK'nin silahlı direnişe çağrısına coşkuyla karşılık veriyor. Peki ya, bizzat bu yazıyı kaleme alan bayımız da dahil, Avrupa'ya çöreklenmiş bulunan Kürt reformist küçük-burjuvaları halkın bu durdurulamayan kurtuluş özlemlerine çok uzaktan bile olsa ne kadar ortak oldular, bu özlemleri bir gerçek haline getirmek için hangi mücadele yöntemleri ve araçlarını önerip, hayata geçirdiler. Avrupa merkezlerinde o çokça yapılan ünlü toplantılarına bu konuları ne kadar getirip, tartıştılar, çözümler önerip, onlar için ne kadar adım attılar? Ama, hayır, onların önünde bugün, devrime karşı ittifaklar kurma gibi çok daha acil ve çözümlenmesi gereken hayatî problemler var.

Fakat, hemen belirtelim ki, hem sosyal-şovenizmden ve hem de Kürt reformistlerinden yönelen bu saldırılar şaşırtıcı değildir. 15 Ağustos adımı, Parti direniş tarihimizin taze olduğu, ve aynı zamanda halklarımızın bilinçli, örgütlü, devrimci mirasının tasfiye edilmek için korkunç çabaların harcandığı, bunun için emperyalizmin tasfiyeciliği sonuna kadar hızlandırdığı bir aşamada, atılan güçlü bir adımdır. Bölgemizdeki direnişe yeni bir ideoloji ve politikayla canlılık getiren, IMF reçetelerini en iyi uygulayan bir rejim ve bir istikrar modeli olarak Reagan tarafından dünyaya örnek gösterilen dünya ve bölge halkları için en tehlikeli rejimlerden birisi olan Türk faşist yönetiminin hiç de bir istikrar rejimi olmadığını, tam tersine sarsıntı yaşadığını ortaya koyan bu adım, anlamı mutlaka doğru kavranması gereken bir adımdır. En çok övgüsünün yapıldığı bir anda rejime vurulan bu darbe, saygı gösterilmesi gereken bir direniş hareketidir. Bu adıma, tüm tarihsel ve güncel perspektifi içinde bakılmalı ve böyle hüküm biçilmelidir. Ve atılan bu adımın, düzen ve devrimin sahte dostları tarafından saldırıya uğraması da yadırganmamalıdır.

TC, halkımıza başından beri yok etme operasyonları dayatmaktadır. Artık bizi yeni tehditler ve baskı yöntemleriyle korkutmasının olanağı yoktur. Elimizden alınabilecek herşey alınmıştır. Tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerimiz, emek ürünlerimiz, maddi ve manevi değerlerimiz talan edilmiş, dilimiz ve kültürümüz dahi bu yağma ve talandan kurtulamamıştır. Bazıları, "PKK halkı katliama götürüyor, provakasyon düzenliyor" derken, besbelli ki gerçekleri görmek istememektedirler. Buna hiç gerek yoktur. Çünkü TC, Kürdistan'daki gayrimeşru varlığıyla her saat ve her dakika provakasyonun temelini bizzat oluşturmakta, yok etme operasyonlarını ara vermeksizin sürdürmektedir. TC'nin varlığının kendisi bile, saniye saniye bir katliamdır. Bu güçlere hatırlatmak gerekir ki, düşmanlığın bile bir ölçüsü vardır. Düşmanlık yapmayın demiyoruz, ama düşmanlığın en soysuz biçimlerine kadar düşülmemelidir diyoruz.

Evet, TC, tarihin hiçbir döneminde katliamdan vazgeçmemiştir. Yalnız ulusal katliam da değil, insani katliam, ekonomik katliam, dil katliamı, insanların yuvasından-köyünden kopartılması Kürdistan'da daimi yaşanan bir olaydır. TC'nin doğuşu, ülkemiz üzerinde gerçekleştirdiği böylesine katliamlar temelinde olmuştur. Irak rejimi ile olan ittifakı da çok eskilere dayanmaktadır. En son 1980 öncesi 72 Km.lik hudutu boşaltma planları hatırlanacaktır. Yol yapımına verilen hız, ekonomik katliamlar, aç ve perişan insanlarımızın sürgünlere gönderilişi sanırız unutulmuş olamaz. 1930'larda Dersim'den başlayan katliam adım adım yaygınlaştırılmış ve günümüze kadar da çeşitli biçimler altında sürdürülmüştü. Ve gözle görülebilecek bu gelişmeler ortamında, "PKK'nin katliama yol açtığı, halka zarar verdiği" vb'ni söylemek, sadece iflah olmaz bir ruh düşkünlüğü de değil, sefil bir güruhlar grubuna mensup olmak demektir.

PKK, bu katliamı durdurmak istiyor, Eğer kişi sıradan bir onur ve namus sahibiyse, kabul edilemeyecek olan bu katliama karşı en basit direnme araçlarından, en az çarpan bir yüreğe kadar neye sahipse onunla direnmek zorundadır. Namuslu ve onur sahibi olmaktan başka hiçbir biçimde bahsedilemez. Bunların anlayamadıkları, fakat kafaları patlatıla patlatıla anlatılacak gerçek de budur. Kürdistan'da tek bir adım atmak bile, ancak yürütülen bu katliama dakika dakika, saniye saniye dayatılacak bir direnme ile mümkündür.

Düzenin kodamanları, son devrimci adımdan sonra "izale-i şekavet" yani eşkiyalığın kökünü kazıma anlamındaki bir kanundan bahsetmektedirler. Cuntabaşının yeniden gündeme getirileceğini söylediği bu kanun, şimdiden bazı köyler için uygulanıyor. Bu kanuna göre askerin ulaşamadığı dağ köylerinde muhbir ve ajan takımı silahlandırılacaktır. Fazla eskiye gitmeye gerek kalmadan yakın tarih hatırlanırsa, Hamidiye Alaylarının yeniden oluşturulmak istendiği görülecektir. Biraz daha bilincimizi yoklarsak, tıpkı Salvador'daki gibi ölüm mangaları kanunu hayata geçirilmek, kontrgerillanın yönetiminde devlete bağlı milislerin oluşturulmak istendiği görülecektir. Biz bu gerçekle, daha Hakkari'ye ilk adımı attığımızda karşılaştık. 8 yoldaşımızın Hêzil 'de şehit düşmesinde ve yine Çukurca'da bir grup yoldaşın bu milisler tarafından yaralanarak devlete teslim edilmesinde bu gerçeği gördük. Dün uygulanan bu kanun, bugün resmen ilan ediliyor. Cumhurbaşkanının yönetimi altında yapılan hükümet toplantılarında "Doğu ve Güneydoğu'daki gelişmelerin çok önemli olduğu ve büyük önem verildiği"nden bahsediliyor. Buna karşı tedbirler öneriliyor, geliştiriliyor. Sözümona kalkınma planları açıklanıyor, karşı-devrimci faaliyetlerin hızlandırılması için direktifler veriliyor. Verilen bu direktiflerin en belli başlısı da, ölüm mangaları biçimindeki yeni "Hamidiye Alayları"nın örgütlendirilmesidir. Türkeş'in eski milislerinin yerine, bu yeni milisler teşkil edilmek isteniyor. Herhalde tüm bunları da PKK'nin yaptığı iddia edilmeyecektir. Her ihtimale karşı yine de belirtelim ki, bu yeni girişimler emperyalizmin tezgâhında çok iyi örülmüş bir uygulama olarak faşist Türk sömürgeciliği, ve onun şefleri tarafından idare edilmektedir. Yeni gelişmeler, karşı-devrimi de yeni kurumlaşmalar ve yeni mücadele tarzları geliştirmeye zorluyor. Nasıl ki devrim kendi mücadele biçimlerini ortaya koyuyorsa, karşı-devrim de kendi yöntemlerini geliştirecektir. Uygulamaya konulduğu resmen açıklanan kanun gereği oluşturulan yeni Hamidiye Alayları da bunun bir ürünüdür. Ama bu sefer alay düzeyinde değil, milis düzeyinde ve ölüm mangaları biçiminde karşımıza çıkacaktır Dün Vietnam'da uygulanan ve bugün Salvador, Guatemala, Arjantin ve Şili'de devam ettirilen devrime karşı, karşı-devrimin bu taktiği, daha bugünden Kürdistan'da da devrime karşı dayatılmaktadır. Ve biz bundan en küçük bir yeis duymuyoruz. Tam tersine bunun, Kürdistan'ın devrime ne kadar gebe olduğunun açık bir kanıtı olduğunu söylüyoruz. Çünkü bu tür yöntemler devrimin yaşandığı ülkelerde uygulanıyor. Gurur duyulacak bir olaydır ki, PKK bu gelişmeye ulaşmıştır. Devrimin karşısına ölüm mangaları çıkarılıyor; ama devrim de kendi kızıl mangalarını ortaya çıkarıyor. O sürekli içinde kalmamızın istendiği mezarda ölmek yerine dağlarımızın doruklarında kaderimizi yeniden çizme yolu seçilmiştir. Şimdi yaşaması gerekenle yaşamaması gerekenin kavgası veriliyor. Su alan devlet gemisi hızla batışa doğru götürülürken, halkın direniş tarihinin sayfaları da daha hızlı çevriliyor ve halkın vazgeçilmez haklarının ilanı eylemlerle her gün daha da güçlendiriliyor. Eylemler düzenin şeflerini adım adım kovalıyor; onların uykularını bölüyor, kabus içinde bir yaşama mahkûm ediyor. Düzenin şefleri adım attıkları her yerde eğer eylemlerle "karşılanıyor" ve "uğurlanıyor"larsa bu onurlu direniş adımlarına saygılı olunmalıdır.

15 Ağustos direnme ruhu ardı ardına atılım yapıyor ve Kürdistan halkını o yüzyılların uykusundan derin bir sarsıntıyla uyandırıyor, çatlayan kayalardan direniş filizleri fışkırıyor, halkımız mezarından başını uzatıyor. Bu görkemli gelişme karşısında, mezarın bir köşesinde sözümona rahatının bozulduğunu iddia edenler de var. Ancak, onların hezeyanları hiçbir şeyi değiştirmiyor, değiştiremeyecektir. Devrim kendi yolunu açmıştır. Yaşamın da tek geçidi olan bu yolda ilerleyenler, geleceğin sahibidirler. Mezarda yaşamayı tercih eden ve böyle yaşanabileceğini zannedenler ise, çok güzel bir gelişmedir ki, bu yolun sadece kendileri için tercihli olduğunu, halkımızı hiçbir biçimde o mezarın içinde tutamayacaklarını görmek durumundadırlar. Biz bunların, neden böyle bir tercih içinde olduğunu birazdan açıklayacağız. Ama, buna geçmeden önce geçmişleri ve bugün de hâlâ ısrarla sürdürdükleri halkımıza ve onun çıkarlarına karşı düşmanca tutumlarının hesabını vermek zorunda olduklarını, bu hesabı ulusal direniş mücadelesi içindeki halkımızın kendilerinden mutlaka soracağını bir kez daha belirtiyoruz.

2 - 12 EYLÜL REJİMİ İLE TASFİYECİLİK ARASINDAKİ İLİŞKİ

12 Eylül faşist rejiminin, sol'a yönelik baskı politikasıyla birlikte bir uzlaşmacılığı da dayattığı tartışma götürmez bir biçimde günümüzde açığa çıkmıştır. Lenin, kılıç ve papaz politikasının burjuvazi tarafından birlikte işletildiğinden söz eder. Lenin bu tabiri özellikle Rusya'da karşı-devrimin geliştiği yıllardan söz ederken kullanmaktadır. Tasfiyecilerin papazlığıyla çarın kılıç politikası Rusya'da da tam bir ittifak halindedir. Aynı zamanda bu evrensel bir gerçektir. Reformcular ve tasfiyeciler her zaman düzenin soldan yamacıları olmuş, tamir etmek istemişler, kısaca papaz rolü oynamışlardır. Günümüzde ise, sosyal-demokrasinin emperyalizmin papazlık görevini gördüğü açıktır. Muhafazakarlar kılıcı kuşanırken, sosyal-demokrasi de eline incili almakta ve tam bir papaz rolünü oynamaktadır. Egemen sınıfların yüzyıllardır uygulayageldikleri bu politika, elbette ki 12 Eylül faşist rejimi tarafından da uygulanacaktı. Bunun ne yadırganacak ve ne de anlaşılmayacak bir yönü vardır.

Düzenin kılıç politikasının fazla iş yapamadığı noktada, papazlar ortaya çıkar. Papazların propagandası, kitapları, tezleri geliştirilerek, düzen bununla kurtarılmak istenir. İşte ideolojik restorasyon, düzenin katlanılır bir rejim olduğunu savunma, en alçakça bir biçimde 12 Eylül rejimi için de geliştirilmiştir. Bu gelişmeler henüz sıcaklığını duyduğumuz bir süreçte yaşanmıştır. 12 Eylül sonrasında, Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci değerleri amansız bir baskı, terör ve işkence altında katledilir, Dev-Yol, Dev-Sol, Partizan ve Partimiz PKK bu işkencelerin en ağırına maruz kalırken, bazı papazlar türetilmek istendi ve bunlar emin yerlere alındılar. Kısaca bu bazı başlar ve yürekler, papazların önderi olan sosyal-demokrasinin tezgâhlarına vuruldular. Küçük-burjuvalar kılıçtan duyulan dehşetten ötürü, secdeye durdular. Onlardan Evren'in kılıcından kurtulmak istiyorlarsa, yeni-soyalizm gibi teraneleri tesbih gibi çekmeleri istendi. Onlar böylece kılıçtan kurtuldular, ama yine de düzenle kaynaşma sorunları vardı. İşte onun içindir ki Avrupa tezgâhlarında operasyona yatırıldılar. Bu operasyonu sadece halklarımız üzerinde değil, devrimi çoktan terketmiş küçük-burjuva yolcularının üzerinde de denediler. Bu operasyona, yeni-sosyalizm, yeni-demokrasi gibi bir de adlar verdiler. Sol'un kesinlikle şiddete bulaşmaması, bütün sınıf ve tabakaların Avrupa'da olduğu gibi sonuna kadar birbirlerini dinlemeleri, asla "terör"e başvurmamaları gerektiği vaazını işlediler. Ve hem de bu, emperyalizm insanlığı nükleer dehşet içinde tutarken yapıldı ve böyle bir ortamda kulaklar bu vaazlara aşina kılındı. Giderek bu ideolojik-politik bir akım haline getirilmek istendi. Ne idüğü belirsiz bazı adamlar, polisin hapishanelerden kaçırttığı birçok kişi burada birleştiler. Tezgâhlar bunlar için daha hızlı çalıştıkça, Avrupa'ya daha iyi benzeyen, onlar gibi düşünen, Tanzimat batıcılığından daha fazla batı yanlısı bazı türediler ortaya çıkmaya başladı ve bunlarla devrimci birikimin canına okunmak istendi. Burjuva yedekliğine hazırlanan o kitle zemininde, 1920'lerde burjuvazinin TKP'ye yönelik tasfiye operasyonunun ilginç bir benzerliği kan-dehşet ortamında sol'a dayatıldı. Yeni Vedat Nedim Tör'ler, Şevket Süreyya'lar türetilmek istendi. Devrimcilerin cezaevlerinde korkunç işkencelere karşı sürdürdükleri direniş unutularak, burjuvazinin yedekliğine neyin koşulacağı, 12 Eylül demokrasisiyle nasıl bir uzlaşmanın sağlanacağı üzerinde teoriler oluşturulmaya başlandı. Sivil toplum safsatalarına sığınarak, bunun içinde yer alamayanların tek bir adım bile atamayacağını iddia eder oldular. Bismarck'ın 1860'lar için Bernstein ile düzenlediği korkunç oyun, 1980'lerde Türkiye'de de sahnelenmek istendi. Kelimesi kelimesine aynı sözlerle, sol, 12 Eylül rejimine yamanmaya çalışıldı. Yeni tasfiyeci liderler, en çok kayıp veren örgütler içerisinden türetilmek istendi. PKK'de yaşanan gelişmeler bunun bir örneğidir. Cezaevlerinde ve dışarda en değerli yoldaşlar katledilirken, öte yandan Şahin-Yıldırım'ların "Genç Kemalistler Birliği" boy gösterdi. Dev-Yol'da ise Dev-İşçi diye bir ucube türedi. Şiddet ortamında doğan ve gelişen Dev-Yol'dan, şiddete lanet okuyan bir Devrimci-İşçi çıktı. Aynı gelişmeler Partizan'da da görüldü. Kısaca tasfiyecilik tüm bir sol'a dayatıldı.

Partizan'daki gelişmeler ilginçtir. Önder kabul ettikleri İbrahim KAYPAKKAYA'nın lanetlediği tutumlara girmekten çekinmeyen, bu yeni önderler takımı, İbrahim adına geri çekilmeyi Avrupa'ya yapmaktadırlar. Ne idüğü belirsiz hapishane kaçkınları, hem de bu geri çekilmeyi en çok direnilmesi gereken bir dönemde başlatıyor ve üslendikleri Avrupa'da önlerine birincil görev olarak PKK'ye sataşma, devrime saldırıyı koyuyorlar. Yine bir Dev-Sol da, en yiğit elemanları cezaevlerinde idamla yargılanır, açlık grevlerinde şehit düşerken, yurt-

dışında adam yutma makinasına dönüşüyor. Kısacası, reformculuk bile denilemeyecek bir tasfiyecilikle sol'un canına okunmak istenmiştir. Daha dün en az donanımla direnen devrim önderleri Deniz'ler, Mahir'ler, İbrahim'ler unutulmuş, bunun yerine soysuz bir yaşamın örgütlenmesi, Avrupa türü bir sol'culuk birincil plana geçirilmiştir. İnsanoğlugunun kafası unutkanlığa bu kadar malul olabilir mi?

Avrupa'da, kitlelere de yutturulmaya çalışılan, düpedüz gericiliğe rol oynayan bir tasfiyecilik ortaya çıkarılmıştır. Cuntanın demokrasisinin gelişmesiyle ilginç bir gelişme yaşanmış; tüm devrimci tezler, hedefler, adımlar yavaş yavaş bir tarafa bırakılmış, kişisel endişe ve hayvanî güdüler devrimci maskeler altında canlı tutularak, gözler sadece bunlara çevrilmiştir. Bunun için toplantılar yapılmış, yüzlerce militanın kafası bunµnla uğraştırılmıştır. Elbette, burada hemen Devrimci-İşçi hatırlanacaktır. sosyal-demokrasinin devrimi tasfiye planlarının Türkiye'de geliştirici ve uygulayıcı gücü olarak şekillendirilen Devrimci-İşçi kliği, 1980'lerden başlayarak bu yollu çabaları yoğunlaştırdı. Hatalardan sol'u arındırma adı altında, tüm devrimci miras inkâr edilip, lanetlenerek, bayatlamış revizyonist-tasfiyeci tezler bu klik eliyle sol'a dayatılmaya çalışıldı. Devrim, bu güçler tarafından bir hayal olarak gösterilmeye uğraşıldı. Avrupa'ya çekilen kadrolar, en soysuz düşünceler ve yaşam içinde militan özden boşaltılmak istendi. Devrimci-İşçi'nin etrafında şekillendirilmek istenen tasfiyeci blok, sömürgeci-faşist cuntanın kılıç politikasıyla başaramadığını, papaz politikasıyla başarma azmiyle 1980 sonrasını özellikle Avrupa'da en akıl almaz tartışmalarla boğmaya, devrimin acil sorunlarından dikkatleri uzaklaştırıp, devrimci öz ve düşünceyi içten boşaltmaya müthiş bir çaba sarfetti. Bu konuda yaşanan pratik ve teori diye öne sürülenler, devrimci-demokrat güçler ve kitleler tarafından bilinmektedir. Dev-İşçi kliğinin başını çektiği tasfiyeci blokun, faaliyetleriyle, cuntanın programının nasıl bir paralellik içerisinde işletildiği bugün çok daha açık olarak görülebilmektedir. Kürt reformistlerinin de bizzat içinde yer aldığı plan gereği, bütün hesaplar cuntanın demokrasi programına göre düzenlenmiş ve cunta demokrasisi tek yol olarak kitlelere gösterilmeye çalışılmıştır. Dev-İşçi'nin, cunta partileriyle olan ittifak arayışları, ve diğer bazı güçlerin de Dev-İşçi çizgisinden ilerleyerek SODEP, daha sonra ise Ecevit'in DSP'si ile olan çeşitli biçimlerdeki açığa çıkmış ilişkileri bunun açık kanıtlarıdır. Cunta yazarlarının kendi köşelerinde yazdıkları düşüncelerle, Dev-İşçi vb. dergilerin sayfalarında yazılanlar arasındaki benzerlik sanırız sadece garip bir tesadüf olamaz. Hayır, burada aynı düşüncenin şekillendirdiği oluşumlar söz konusudur. Hatırlanacaktır, Mehmet Barlas aylarca kendi köşesinde yeni bir kimlik arayışından bahsetmiş, demokrasinin faziletlerini anlata anlata bitirememiş, demokrasi geleneğinin köklü yerleştirimi sorunu Barlas gibi diğer bazı cunta yazarlarının da günlük işledikleri en temel sorun olmuştur.

Kürt reformistlerinin çabaları da daha az ve daha alçakça değildir. Avrupa metropollerinde, Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı açık bir ittifak oluşturulmuştur. Ve, her iki cepheden küçük-burjuva reformistlerine yaşamlarının tek yolu olarak, devrime karşı saldırı görevi dayatılmıştır. Bu açıdan, devrimci düşünceye, devrimci eyleme, devrimci örgütlenmeye karşı sürdürülen "amansız" saldırılar şaşırtıcı değildir. Özellikle devrimci temellerdeki bir örgütlenme, tüm bu güçlerin şimşeklerini üzerine çekmiş; örgüt düşüncesi bile bunlar açısından ürküntüyle karşılanan bir olgu olmuştur. Elbette bu, çok bilinçli bir biçimde bir programın uygulanışıdır. Devrimi gerçekleştirecek tek güç örgüt olayı olduğundan, saldırılar sürekli bu noktaya yöneltilmiş, kişi yaşam ve hakları örgütün önüne geçirilmek istenerek, örgüt tasfiyeciliği, ve tabii ki devrim tasfiyeciliği en üst boyutlara çıkarılmıştır. Bir yandan, devrimci düşünce, örgüt ve eyleme karşı böyle bir saldırı yürütürlerken, aynı zamanda bunun ittifakları da oluşturulmuştur. 1979'da iktidarla yakın ilişki içinde oluşan ve bu yıllarda Kürdistan devrimci direnişinin karşısına çıkarılan UDG, 12 Eylül sonrasında da canlandırılmak istenmiş ve bilinen o ünlü 5'li böyle bir çabanın ve amacın sonucu olarak şekillendirilmiştir. 5'linin doğuş olayı genelde devrime, özelde ise PKK'ye karşıdır ve bugün bu ihanet ittifakının eylemleriyle kanıtlanmış bir olgudur.

Türkiye ve Kürdistan'da, küçük-burjuva reformizminin devrim karşıtı bir konuma hızla sürüklenmesi olayı vardır karşımızda. Avrupa sosyal-demokrasisinin yedeğine alınan bu güçler eliyle, bir program gerçekleştirilmek istenmiştir. Yani, bu güçler açısından sözkonusu olan sadece basit bir yılgınlık ve sapma olayı değildir. Tam tersine küçük-burjuva reformizminin, en gerici temellerde sosyal-demokrasiyle uzlaşması ve halkın tüm hayati çıkarlarını satması olayı vardır. Avrupa'nın 1980 sonrası planı, Türkiye'de yumuşatılmış ve üzeri örtülmüş bir askeri rejim altında "demokrasi"yi işletmek; Kürdistan'da ise yeni-sömürgeci bir yapı için işbirlikçi bir Kürt tabakasının hazırlanmasıdır. Dikkat edilirse, özellikle 1980 sonrası Kürt reformistlerinin tüm çabası da buna yöneliktir. TKSP Genel Sekreteri ve bir adıyla daha "sosyalist adam" Kemal Burkay'ın, emperyalizmi sosyal-demokrasi maskesiyle yumuşatılmış biçimleriyle sevimli göstermek çabasının boş olmadığı şimdi çok daha açıktır. Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesine karşı bu plan, ne yazık ki, yine PKK "belası" yüzünden fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdu. Baylarımızın hırçınlıkları bu nedenledir. Onlar, bu "yeni düzen"de kendilerine devrimin boğazlanması karşılığında bahş edilen ünvanları daha rüya halindeyken yitirmenin öfke ve kinini yaşamaktadırlar. Ancak onların, bu kin ve husumet krizleri de hiçbir sonuç vermeyecektir.

Bir kez daha tarihin sayfalarını karıştırırsak; Hamidiye Alayları kurulurken, bu alayların koruyuculuğunda yer alan aşiret reislerinin çocukları İstanbul'da toplanmış ve orada terbiye edilmişlerdi. Hamidiye Alaylarının komutanları buralarda ehlileştirilerek, düzenin sağlıklı dişlisi haline getirilmişlerdi. Şimdi ise emperyalizmin metropollerinde ehlileştiriliyorlar. Hamidiye Alayları dönemindeki İstanbul'un yerine, dünyanın Kuzey Kutbuna en yakın yöresindeki Stockholm geçirilmiş. Ve Stockholm'de yabani Kürt ruhu terbiye ediliyor. Kaba özelliklerinden soyularak, bu sefer emperyalizmin ölçülerine göre çok sadık bir uşak yetiştiriliyor. İnceldikçe inceltiliyor, ödlekleştikçe ödlekleştiriliyor; yani o Kürdistan halkının direngen olan ruhundan ne kalmışsa bunlardan hepsi alınıyor ve bir siyaset haline getirilip, bir blok oluşturuluyor. Bu blok devlete karşı değil, devrime saldırı gücü olarak karşımıza çıkarılıyor. Böylece, düzenin saldırıları iki yönlü tamamlanıyor.

Bu blokun küfür ve saldırılarının ayyuka çıktığı tarihlerde, faşist generallere 1974'den beri yol açan büyük papaz Ecevit de, İsveç'e uçmuştur. Eylemlerin yükseldiği bu dönemde Deniz Baykal Londra'dadır. Bunlar tarafından üstüste toplantılar düzenlenmiş, Avrupa'nın görevleri hatırlatılarak "terörist"leri ezmesi için orduya desteğin artırılması yolunda konferanslar düzenlenmiştir. Ecevit bu görüşmelerini, emperyalist sistemin Kürdistan için rol verdiği İsveç devlet ve hükümet yetkilileriyle de bir dizi toplantılar yaparak sürdürmüştür. Ve hemen ardından, bazı başlar televizyonda belirmiş, bazı gazetelerde röportajlar yayınlanmıştır. Ve bunların ağzından şu ilan ettirilmiştir: "PKK terörist bir örgüttür!" Tanımayan birisi, bunları gördüğünde sanki Reagan'ın halis oğlu konuşuyor demekten kendisini alıkoyamaz. Daha sonraki gelişmeler de bilinmektedir. Büyük bir işgüzarlıkla "terörist" avına başlayan İsveç, kendi tarihinde ilk defa insanları yakalayıp, tutuklamıştır. Ardından ise, "bir terör örgütünü yakaladık" biçimindeki beyanlarla kendisinin de ne kadar şaşkın bir durumda olduğunu, nasıl bir komedinin nasıl basit bir figuranı durumuna düştüğünü ve hem de bu oyunun bizzat hazırlayıcısı iken bu konuma düşmekten kendisini kurtaramadığını ortaya koymuştur.

Tüm bunlar, emperyalist sistemin Kürdistan politikasında bir tıkanma olduğunun açık birer kanıtıdırlar. Bu tıkanıklık, içerde faşist Türk sömürgecilerinin politikası için de geçerlidir. Orada tedirginlik var, Stockholm'de de tedirginlik var. Aralarında hiç ilişki yokmuş gibi görünse de, arada bir Ecevit'in ve bir Kürt Kemal'inin olduğu çok açıktır. Bunların ruhu birbirini bulmuştur. Tek bir bakışta birbirlerini çok iyi anlayan bunlar, oturup ortak politikalar geliştirmektedirler. Son ayların bu yoğun toplantıları ardından "PKK'yi iyi tanıyalım" başlıklı ve beş'li imzalı ortak bir bildiri yayınlanmıştır. Herkesin azgın PKK düşmanlığıyla tanıdığı PDA'nın Seçenek adı altındaki bir dergide sesi yeniden yükseltilmiş, Seçenek sayfalarına *"Apoculuğa karşı mücadelenin en eski stratejisini çizen TİKP'e ses verilmelidir"* diye yazılar dökülmüştür. Bu dergi okunduğunda görülecektir ki kelimesi kelimesine Kenan Evren'le aynı ağız vardır. Verilen dilekçe üstüne dilekçelerle TİKP'in affının istendiği bilinmektedir. Kimlikleri zaten bilinen bunların temsilcileri, Avrupa'da "Seçenek"i çıkarmışlardır. Pek tabii ki bu, tüm sol'a strateji diye dayatılan bir ihanet seçeneğidir. Bu tasfiyeci seçeneği, 8 Eylül tarihli sayısında aynen şöyle yazıyor: *"... Apocular, bildiri ve dergiler kanalıyla cinayet ve terörlerine karşı çıkan örgütlere 'Aydınlık'ın yolundan gidiyorsunuz' diyorlar. Apoculara karşı çıkan herkes, özellikle de ayrılan grup, Aydınlık ve TİKP'nin gösterdiği cesareti göstermelidir. Apocuların bugünkü çöküşünü sağlayan TİKP ve Aydınlık gazetesinin geçmişteki mücadelesidir. Apocular Zeki Ön'ü, Mehmet Ongan'ı, D. Turan'ı ve Hasan Erkılıç'ı katlettiler, ama TİKP daha da cesur bir şekilde mücadeleye devam etti. Bugün onlara karşı, onlarla aynı ideoloji ve siyasetleri benimseyenlere dayanılarak mücadele edilemez. Apocuların karşısındaki devrimci kaleye sığınmak ve oradan hücuma geçmek gerekir."* Evet, çağrı çok açıktır. "Apocuları yok etmek için gerekirse ölüme gitmeli, ama yılmamalısınız" denmekte ve Aydınlık'ın karşı-devrimci çizgisi üzerinde toplanmaya çağrı yapılmaktadır. Bu sözler, PKK'yi yıkma stratejisinin hangi tezgahlarda çizildiğini ve kimlerin rol aldığını ortaya koymuyor mu? Bu kadar da değil. "Seçenek" çok güzel bir kanıt daha sunmuş, şöyle yazıyor: *"... Abdullah Öcalan, cezaevlerindeki militanların çıkmasını, idam cezasından kurtulmasını istemiyor. Bu saldırı olayları idam cezalarının infazı için devleti de çabuk hareket etmeye zorlamaktadır..."* Bu sözler 15 Ağustos eylemleri sonrasında yazılmıştır. Cuntabaşı Evren de tam da aynı günlerde, "*anarşistler Anayasa ve meclisten af beklemesin*" diye demeç veriyor ve eylemler durdurulmadıkça affın söz konusu olamayacağını kesin bir dille belirtiyordu. Cuntanın dayattığı af, devrimden yüz çevirme, ihanet etme ve cuntaya teslim olma temelinde sunulabilecek bir "hoşgörü" olabilirdi. Ama Evren, devrimci mücadelenin durmadığını gördükçe ve tam tersine kendilerini canevinden vuran eylemler yükseldikçe tüm bir sol'a da seslenmekte, ve eğer af istiyorsanız PKK'yi durdurun demektedir. Aydınlık'ın yeni şekillenmesi ve diğer bazıları da, aynı şeyleri söylemiyorlar mı? Örneğin Bay Kemal Burkay! Hatırlanacaktır, PKK'ye karşı provakatif saldırıların açığa çıkarıldığı 1983 baharına girerken bu bayın imzasını taşıyan ve "Devrimcilik mi Terörizm mi - PKK Üzerine" adlı bir kitap çıkarılmıştı. Bu kitabı okuyan herkes, benzeri düşünceleri hemen anımsayacaktır. PKK'nin "maceracı" çizgisinin cezaevlerinde ve dışarda militanlarının ölümüne yol açtığını söyleyen bu ünlü yazarımız da, PKK önderlerini, direniş çizgisinin tavizsiz bir savunucusu olmalarından ötürü militanları ölüme göndermekle suçluyorlardı. Benzeri teraneler Devrimci-İşçi vb.lerinden de sıkça duyuldu. Açık ki, af yaygaraları altında da, yine bir şey ve sadece bir şey gerçekleştirilmek isteniyordu. Cuntanın, yaşamaları için tek yol olarak önlerine dayattığı ihanet ve teslimiyet çizgisini devrimin karşısına çıkarmak, direniş çizgisinden vazgeçilmesini sağlamak.

Şimdi TİKP hepsini kendi çizgisine çağırıyor. PKK'ye karşı sıradan bir mücadeleyle yetinilemeyeceğini, bunun için çok usta olmak gerektiğini söylüyor. 12 Eylül faşist rejiminin gündemindeki tek sorun PKK'nin "terörizm"inin ezilmesidir. Azgın tasfiyeci provakatörlerin, beş'li blokların, "Seçenek"-lerin, PKK'ye karşı bildiri ve broşürlerinde aynı amaca yönelmesi ve aynı döneme denk gelmesi bir tesadüf müdür? Sözüm ona bu "sol"un da gündemindeki birinci mesele PKK'nin teşhir ve tecrit edilmesidir. Açık ki, bu bir tesadüf olamaz.

12 Eylül faşist rejiminde, Kemalizmin ve yardakçılarının faşist baskıcı ruhu dirildi; ve bu ruh, günümüz İdris-i Bitlisi'lerinden, Ziya Gökalp'lere kadar, Şahin Dönmez'lerde, Kemal Burkay'larda ve azgın sosyal-şovenlerde yeniden şekillendi. Devrimci-İşçi, HK ve daha bir çok baş, adeta birbirlerinin ağzına tükürürcesine bir noktada birleştiler. "Kürt halkına zarar veren bu provakatör örgütü imha edelim" diye ortak toplantılar yapıp, ortak bildiriler yayınladılar. Bu, yüzyıllardan beridir Kürt halkına dayatılan imha politikasının PKK'ye karşı mücadelede yeniden somutlaşması değil de nedir? Evet, aralarında yoğun çelişkiler de olsa, tüm bu örgütler bir noktada birleşebiliyorlar. Bu ise, PKK'ye karşı olma ilkesidir. Açık ki, bu tutum, yerli ve dış tüm gerici mihraklarla birlikte savaşın önünde yer alan Türk egemen sınıflarının bu en son temsilcilerinin yok etme operasyonları arkasında saf tutmaktan başka bir şey değildir. Fakat, öte yandan Kürt halkının haklı mücadelesinden de bahsetmektedirler. Hangi haklı mücadele, nerede veriliyor ve bu baylar nerededir? Kürdistan halkının mücadelesi yıllardır Stockholm'de mi veriliyor? Bu mücadelenin yeri Avrupa metropolleri midir? Nasıl direniyorlar? Kürdistan'ın görkemli dağları vardır, kendilerinden tek bir kişi orada var mıdır? Bu konularda tek bir söz yok! Peki, hâlâ bu halkın mücadelesinin desteklenmesinden söz ederken, bu rezil hallerinden utanç duymuyorlar mı? Bunlara artık herşeyin ötesinde, onurunu çoktan yitirmiş tasfiyeci şefler diyeceğiz. Yalancılık ve demogojide ustalaşmak ancak bu kadar olabilirdi.

Ama, öte yanda bitmeyen bir direnme vardır. Bu sefer kesinlikle durdurulamayacak olan bir direniş yükselmektedir. Düzenin çetebaşları, o apoletli, madalyalı ve sırmalı generaller emperyalist efendilerinden istedikleri kadar övgü alsınlar, onların tedirginlikleri sürekli artacaktır. Çünkü onlar bir kez psikolojik bir hastalığa tutulmuşlardır ve bu hastalık onları vereme götürecektir. Su alan devlet gemisi hızla batmaya doğru gidecek ve yeni düzenin tasfiyeci reformist savunucularının sesi de onlarla birlikte kesilecektir. Onların tüm telaşları işte bu noktadadır. Bu nedenledir ki, devrimci amaçlar için tek bir toplantı düzenlemezken, Avrupa'da bir provakatörün hakettiği cezayı bulması ardından hararetle kafa kafaya vermiş "PKK bir devrimci vurdu. Birleşelim, bildiriler yazalım... ittifaklar kuralım... teşhir, tecrit edelim..." diye avaz avaz bağırmaya başlamışlardır. Zindanlarda onbinler hergün lime lime edilir, korkunç işkenceler altında katledilirken, bunun için bir araya gelmek, ittifak kurmak, bildiri yazmak akıllarının ucundan geçmeyen bu baylarımızın, bu tek bir "devrimci"nin hayatı üzerinde titremelerinin anlamı nedir? Üstelik hiç de bilmedikleri, araştırmak dahi istemedikleri bir olay için çılgınca bir araya gelirken, hergünkü terör ve işkencesiyle halklarımıza kan kusturan, zindanları mezbahaneye çeviren cuntaya karşı tek bir ortak eylem yapamamalarını nasıl izah edeceklerdir. Kendilerini böylesine kaybetmelerinin tek bir nedeni vardır. Çünkü, PKK sahtekârlığın, ikiyüzlülüğün altındaki gerçeği direnişi ile ortaya çıkarmakta kesin kararlıdır. Türkiye devriminin mirasını harcatmamak, halkların devrim isteğinin boğulmaması için katıksız bir mücadelenin öncü koludur. PKK, bu kazanımlara sahip çıkacak, onları yeni koşullarla besleyecek ve kesintisiz ileriye doğru götürecektir. Bu mücadele tasfiyeci şeflerin planlarını bozmaktadır. Planları bozulanlar sadece onlar da değildir, onlar sadece birer figürandırlar ve asıl planı bozulanlar arkalarındaki güçlerdir.

Türk burjuvazisi, idamlardan kurtulmak için nedamet duymayı ve "terör" dediği devrimci hareketin ezilmesini şart koşmaktadır. Avrupa sosyal-demokrasisi de aynı hedefte birleşmiştir. Bu görevi en çok üstlenenlerden Palme başta olmak üzere sosyal-demokratlar, "terörizmin" ezilmesine evet demekte, ama geriye kalanlara da "özgürlük" istemektedirler. Bu geriye kalanların, Stockholm'de yüreklerini yumuşatıp, devrimci değerlerden sonuna kadar soyunanlar olduğu açıktır. Burada korkunç bir oyun vardır. İçerde kılıçla tamamlanamayan, dışarıda papazlar tarafından tamamlanmak istenmektedir. Binlerce devrimcinin Avrupa'ya neden taşındığı şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Avrupa metropollerinde, gerçekten de hapishanelerden çok daha tehlikeli zindanlar kurulmuştur. Nitekim işte, o utanılası yaşam içinde boğulanlar az değildir. Hiç değilse cezaevlerinde halka devrimci bir mesaj iletme durumu vardır. Ya bu

Avrupa döküntülüğü, bu baştan çıkmışlığı halka ne götürecektir. Ülkesine ve halkına yabancı, kendini düşünmekten başka hiçbir şey yapmayan bu büyük örgüt düşmanı güruh, Kenan Evren'den daha tehlikeli bir görevi Avrupa emperyalizminin bazı özel görevlileri eliyle yerine getiriyor. Ve PKK bunu kesinlikle affetmeyip, devrimci karşılığını verdiğinde, feryad başlıyor. "Hem de açıktan savunuyor" diyorlar. Evet! Fiziksel imha hiç önemli değildir. PKK bu anlayışın kendisine lanet okuyor ve yaşam hakkı vermeyeceğini söylüyor. Haklıdır. Çünkü sizler, basit bir kişisel yaşam için halkın çıkarlarını satıyor, devrime saldırıyorsunuz. PKK, elbette ki buna onay vermeyecektir. Çünkü sizler kendinizi çok tehlikeli bir oyuna hazırlıyorsunuz. Ecevit'in Demokratik Sol Partisi'nin 1988'lere doğru bir alternatif olarak hazırlanışına bel bağlıyor, Reagan ve Thatcher sonrası sosyal-demokrasi çağının başlayacağı umuduyla, bunu Türkiye'ye de getirmek istiyorsunuz. Bunun önündeki tek engel olan "teröristlerin" kökünün kazınmasına da bu nedenle böylesine hararetle sarılıyorsunuz. Görülüyor ki, Ecevit'ten İsmail Cem'lere, Dev-İşçi vb.den Kürt reformistlerine kadar hepsi aynı bayrak altında toplanmaktadırlar. Emperyalizm ve özellikle de İsveç bu konuda bütün gücünü ortaya koymuş durumdadır. Bu ittifakda emperyalizm ve işbirlikçilerinin çıkarları işlemektedir. Sosyal-demokratlık, bu nedenle emperyalizmin onayından geçmiştir. O halde bu rolün yerine getirilmesi ve önündeki her türlü engelin ezilmesi gerekmektedir. Hem kılıç ve hem de papaz politikasının önündeki en ciddi engel PKK olduğuna göre, hep bir elden saldırmaları yadırgatıcı değildir. İsveç polisi, bu nedenle tarihinde başvurmadığı işlere girişmekte, sıradan yurtseverleri tutuklamakta, sınır dışı etmekle tehdit etmekte, tüm bu uşak takımının "can emniyeti"ni sağlamayı görev bilmektedir. Oysa diğer tarafta bir halkın her türlü can ve mal emniyeti ayaklar altındadır, sömürgeci-faşist ordunun imha operasyonlarıyla karşı karşıyadır. PKK'yi "terörist" ilan edip, tutuklama avına girişeceğinize, insanlığın bu katledilişini, bu halkın sizin de içinde yer aldığınız kirli bir ittifakla imha edilme çabalarını izah etmeniz gerekmiyor mu? İnsanlık karşısında tümüyle duyarsız ve kör olan emperyalizmin sınıf mantığı keskindir. Madem ki, PKK düzenin çıkarlarını sarsmaktadır, o halde "terörist"tir. Ama, sol geçinen birçok "örgüt" ve "parti"nin de dilinden düşmeyen bir söz haline geldiğinde, komplonun boyutları da çok daha iyi görülmektedir.

Şimdi soruyoruz: sol geçinen birçok örgütü, PKK karşısında bir araya getiren gerçek olgu nedir? TKP'nin söyledikleriyle, Aydınlık'ın "Seçenek"inin yazdıkları arasında bir fark var mıdır? HK, Dev-İşçi, Partizan, Özgürlük Yolu vb. dergilerinde yazdıklarına baksınlar, aradaki bu benzerlik tesadüfi müdür? Ama, bununla da yetinmeyip, Kenan Evren'in son konuşmasına baksınlar; benzerlik izaha muhtaç değil midir? Birliklerinin, bildiriler altına attıkları ortak imzaların anlamını şimdi daha iyi anlayacaklardır. Bunların ardından bir de şu soruya cevap vermeleri gerekiyor: PKK'ye karşı birlik dışında hangi konuda anlaşıp, toplanabildiğinizi, bir bildiri kaleme alabildiğinizi söyler misiniz?!

3 - TASFİYECİ VE REFORMCU ŞEFLERİ TEŞHİR EDELİM - DEVRİMCİ DİRENİŞ TEMELİNDE BİRLEŞELİM!

PKK, emperyalizm, faşist Türk sömürgeciliği ve tasfiyeci soldan yönelen yoğun saldırılara rağmen devrimci direniş çizgisinde daha da güçlenerek yürümeye devam ediyor. PKK'nin direnişi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yükseltmekle de sınırlı kalmayıp, ezen ulusun devrimciliğinin yapamadığını da yapma gibi bir görevin pratikte gerçekleşmesini sağlıyor. PKK, Türkiye'nin sosyalist mücadelesine karşı, kendi görkemli ulusal kurtuluş mücadelesiyle gereken tarihi kardeşlik görevini yerine getirecektir. PKK, bölge halklarına devrimci Marksizm-Leninizmi taşırmada rolünü oynamak için ayağa kalkıyor ve hiçbir baskı ve komplonun kendisini bu görevden alıkoyamayacağını eylemleriyle ilan ediyor.

7 yıllık silahlı direniş mücadelesi, TC tarihinde ilk defa görülen bir olaydır. TC için değil 7 yıl, 7 gün bile kabul edilemez korkunç bir darbedir. Eskiden, birçok direnişi çok kısa bir sürede kesebiliyordu. Mahir'ler, Deniz'ler, İbrahim'ler, çok kısa bir sürede imha edildiler. Şeyh Sait'ler, Seyit Rıza'lar da yine aynı biçimde çok kısa bir sürede imha ile karşılaştılar. Ama, PKK'nin direnişi 7 yılı aşkın bir süredir elde silah devam etmektedir. Bu direniş, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'daki son baskı tarihlerine kadar yapılan isyanların en uzun sürelisidir. Bu konuda, sağlam bir tarih bilinciyle hareket etmek ve tutulan mevzilerden direnmenin kesintisizliğinin özünü iyi kavramak gerekir. O halde, yükselen bu adım, devrimi sıradan bir yükseltme adımı değildir. Bu sefer, daha yoğun, daha sürekli ve giderek hızlanan adımlarla tarihin ivme kazanması söz konusudur.

Partimiz bu günü büyük bir bilinç ve irade gücüyle hazırladı. Ve bu adımın düşünce ve yürek gücü öyle kolay susturulup, vazgeçilebilecek cinsten değildir. Partimiz, halklarımızın devrimden başka, devrimcilerin de devrimci görevlere sarılmaktan başka kurtuluş yollarının olmadığı derin bilinciyle hareket etmektedirler. Devrimin dayattığı görevleri bütün derinliğiyle duymakta ve bunların onurlu görevler olduğunu hissederek yapmaktadır. Açık ki, bu adımları geriletebilecek hiçbir kuvvet ve bu kararlılık düzeyini sarsıntıya uğratacak hiçbir engel olamaz. Tam tersine, bu kez süreç çok daha pekişmiş adımlarla başlatılmıştır. Daha büyük bir kararlılıkla nihaî zafer için şiar atılmış ve halkın engin gücüne dayanılarak halk ayağa kaldırılmaya başlanmıştır. Partimiz şimdi, nihaî zafer için halkın öz gücüne dayanarak öncü ile halkın sağlam birliğini kurmaya, enternasyonalizmin güçlerini sağlam bir biçimde yaratmaya çalışarak ve tüm bunların içiçe birliklerini direniş cephesi ve ordusu biçiminde pekiştirerek yol alıyor. Bu açıdan, TC'nin ve tasfiyeci ve reformcu şeflerin işi bitiktir diyoruz.

Burada, Türkiyeli devrimci ve demokratlara da büyük görevler düşmektedir. Sosyal-şovenizm, "Kürt halkının mücadelesini destekliyoruz" adı altında büyük bir demogojiyi ısrarla sürdürüyor. Bunlara, böylesine dehşet altındaki bir halkın yanında olmanın ne demek olduğu kesinlikle sorulmalıdır. Hangi yöntem ve araçla bu halkın yanında olduklarını açıklamalıdırlar. Bugün sömürgeci faşist ordu, savaş uçaklarına varıncaya kadar bütün gücünü ortaya koymuştur. Dağlarımız ve mağaralar bombalanmaktadır. Kürdistan'da bir savaşın yürütüldüğünü, cunta bile itiraf etmekte, bir savaş yürütüldüğünü gizlememektedirler. Türkiye "sol" güçlerinin bu savaş karşısındaki tavrı nedir, neden hâlâ cuntanın bile itiraf ettiği gerçek görülmek istenmemektedir. Kıbrıs'a 15 bin asker çıkarıldığında kıyamet koparılmıştı. Kürdistan'da iki ordu hareket halindedir. Buna karşı nasıl bir tavır içinde olduğunuzu açıklamak durumundasınız. Devekuşu gibi başınızı kuma gömüp görmemezlikten gelemezsiniz. Kürdistan halkıyla sömürgecilik arasında süren bu savaşta, atılan devrimci direniş adımlarına "provokasyon", "zamanı değildir" demekle, halkı aldatabileceğinizi zannediyorsanız yanılıyorsunuz. O halde, kendinizin ne tip bir mücadele içinde olduğunuzu, hangi araç ve yöntemleri önerdiğinizi açıklamak zorundasınız. Ama tek bir adım atmadığınız halde, direniş eylemine saldırıda ısrarlı davranmanız durumunda da bunun tarihsel sorumluluğunun ve verilecek hesabın ağır olduğunu bilmek zorundasınız. Bilinmelidir ki, Türkiye devriminin gıdasını alacağı zemin de Kürdistan'dır. Türkiye sol'u bunu görebilmelidir. Türkiye sol'unun militanlaşması bu zeminle bağına bağlıdır. Artık bunu kabul etmeli, birlik meselesine bu temelde bakmalı, bu gerçeği inkâr etmeden tarihi zaafını giderebilmelidir. Birlik bunun tanınmasından geçer. Aynı zamanda böyle bir birliğin, Türkiye devriminin de en temel güvencesi olduğu bilinmelidir. Türkiye devrimcileri, sosyal-şovenizmin bugüne kadar kararttığı bu gerçekleri görmeli ve ülkelerimiz devrimi önündeki en ciddi tehlikelerden olan sosyal-şovenizmin kirli maskesini bizzat düşürebilmelidirler. Bu konuda, Mahir, Deniz ve İbrahim'lerin kısa yaşamlarında sonuca götüremedikleri, ama ilk kıvılcımlarını çaktıkları direnişçi militan çizgi rehber alınmalı ve bütün ömürlerini bu direnişçi özü saptırmak ve dağıtmaya hasretmiş olan devrim tüccarı sahte önderler tanınmamalıdır. Türkiye devriminin şanlı direniş mirasına sonuna kadar sahip çıkılmalı ve bu daha üst boyutlarda temsil edilebilmelidir. Halklarımız arasındaki kardeşlik ve mücadele bağlarının yaratılması açık ki, Türkiye devrimcilerinin de içteki sınıf mücadelesi ve ezilen ulusun kurtuluş hareketine karşı aldıkları sağlıklı tutum ve politikalarla mümkün olacaktır.

Ülkelerimiz devrimci mücadelelerinin önüne çıkarılan tasfiyeci-reformcu şeflerin maskeleri mutlaka yere düşürülmelidir. Onbinlerin işkenceler altında yükselen feryadları henüz kulaklarımızda tazedir. Halklarımız üzerinde korkunç bir sömürü ve baskı rejimi vardır. Buna karşı direnmek için kulaklarımıza ulaşan bu sesi dinlemek yetecektir. Devrimci direniş dışında, faşizmden kurtulmanın başka bir yolu yoktur. Reformist çetenin reçeteleriyle uyuşmak, halklarımıza yapılacak en büyük ihanet olacaktır. Bundan böyle Türkiye için bir burjuva demokrasisi sadece hayaldir. Artık Türkiye'de, devrim ile karşı-devrimin müthiş bir çekişmesi yaşanacaktır. Buna hazırlanalım. Tasfiyeci ve reformist şeflerin vaazına hayır diyelim. Türkiye'nin özellikle son 20 yıldaki genç devrimci neslinin ve eski neslin soylu direnişçilerinin tasfiyeciliğe, provakatörlere boyun eğmeyen, devrime inancını yitirmeyen ardılları, devrimci mirasçısı olalım. Bu mirası çarçur ettirmeyelim.

Biz nefretimizi sadece ve sadece tasfiyeci ve gerici reformcu şefler için söylüyoruz. Bu örgütlerin ister en önde yürüyenleri ve isterse militanları için olsun, devrime inancını yitirmemiş, direnmeye kararlı olanlarla, cunta ve onun demokrasisiyle bilerek veya bilmeyerek ilkesel ayrılığı olan ve ona karşı sürekli direnen herkesle, en büyük fedakârlık bizde olmak üzere ve bizden ne isteniyorsa devrimin çıkarına hizmet etmesi koşuluyla evet diyerek birleşme arzumuzu tekrar ortaya koyuyoruz. Yeterki, bize bir kurtuluş yolu olarak cunta demokrasisi işaret edilmesin ve yeterki halkımızın direniş yolu önünde engel olarak dikilinmesin. Böyle bir birlikte, içte ve dışta, kitlesel, silahlı ve silahsiz en zorlu görevleri göğüslemeye hazırız. Bu konuda her türlü tavizi verebilecek kadar da kendimize güveniyoruz. Bunu bir kariyer meselesi yapmıyoruz. Bu yolda yürünmesi ve devrime zarar verilmemesi yeterlidir.

Evet, biz bu temelde bir birliği savunuyor, tasfiyecilerin tasfiyesi temelinde devrimci bir birlik diyoruz. Bu, son derece açık bir slogandır. Bu slogan dışında, birliğin başka bir yolu yoktur. O halde, tüm dürüst yurtsever, demokrat ve sosyalistleri böyle bir slogan altında birlik olmaktan hiçbir şeyin alıkoymaması gerekir diyoruz. Halklarımızın dayatıcı çıkarları, bu şiarın altından başka hangi şiarla yerine getirilebilir. Öyleyse, devrimin bu en eski görevlerine yeniden sarılalım. Halklarımızın bağımsız, özgür ve eşit temellerdeki birliği için, faşizme karşı birleşik direniş cephesi için ilerleyelim.

Parti militanları ve yurtseverler, bugün tarihimizin en şanlı görevlerini omuzladıklarını bilmelidirler. Başta militanlar olmak üzere, tarihimizin bu görkemli adımını daha hızlı ve başarılı tamamlamak için tüm yeteneklerimizi sonuna kadar kullanmaktan ve geliştirmekten çekinmeyelim. Türkiye proletaryası başta olmak üzere komşu halkların devrimci mücadelelerine katkıda bulunmak, onlarla omuz omuza birlikte savaşmak, önümüzdeki devrimci görevleri başarıyla gerçekleştirmekle gerçek anlamını bulabilir. Halklarımızın devrimci görevlerinin etle tırnak gibi bağlı olduğu bilinmelidir. Halkımızın mücadelesini bölge halklarının mücadelesiyle devrimci direniş temelinde birleştirmekten çekinmeyelim. Bu sefer doğru bir ideolojik-politik önderlikle iç ve dış ittifakların giderek geliştirilmesi temelinde halklarımızın ortak dayanışması, tarihlerinde en güçlü gelişmeleri yaşayabilecek bir aşamaya gelmiştir. Bu aşamada daha pekişmiş adımlarla yürüyebilmek için, her türlü sorunu devrimci görevlerle ilkesel bağlılık temelinde çözümlemek için elimizden geleni yapmakta ve bunun önüne çıkarılacak hiçbir bahaneyi kabul etmemekte tereddüte düşmeyelim.

PKK, bu son güçlü devrimci atılımla, birçok gerçek dışı iddiayı boşa çıkardığı gibi, gerçek devrimciliğin yolunu da dönülmemecesine döşüyor. Bu yolda birleşmek, direnmek ve zafere ulaşmak için ilerleyelim!

Dünya Kürdistan'ı Tartışıyor. . .

Baştarafı 10. sayfada

İktidardaki partilerde somutlaşan ikinci anlayış ise, otonomi veya özerklik çözümünü, FDP'li konuşmacının da ifade ettiği gibi, "erken" görmekte ve buna karşı "kamçı politikası"nı, yani sert bastırma yöntemlerini ileri sürmektedir. Bunlara göre, Türkiye, "sınır güvenliğini ve toprak bütünlüğünü" savunmak için doğal bir çaba içerisindedir ve Kürt halkına karşı değil "bir avuç bölücü terörist"e karşı operasyon yürütmektedir. Çünkü, bu "*teröristler Sovyet silahları kullanmaktadırlar, Komünist partilerden destek görmektedirler ve üstelik de marksist-leninisttirler!*" O halde, hem emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını güvenceye almak ve hem de "Sovyet tehlikesi"ne karşı korunabilmek için bu gelişmeler en sert yöntemlerle bastırılmalı ve bölücülerin kafası ezilmelidir. Bunun için de NATO'nun güney-doğu kanadının jandarması olan Türk ordusu askeri yönden güçlendirilmelidir. "*Kürtler, Türkiye'nin doğu ve güney-doğusunda yeralan bir azınlıktırlar. Bu azınlığa bazı hakların verilmesi için Alman politikacıları, Türk devleti ile diyalog içinde olmalı ve onları sözlü olarak etkilemeye çalışmalıdırlar.*" Evet, emperyalizmin tutucu kanadının Kürdistan sorununa bakış açısı da kısaca böyle formüle edilebilir.

Emperyalizmin dünya çapındaki politikalarının her geçen gün daha da sertleştiği ve Kürdistan'ın da sahip olduğu önemden dolayı emperyalizm için kesinlikle vazgeçilemez bir alan olduğu göz önüne getirilirse, bu alanda yürürlüğe konulacak politikanın daha çok bu sertlik politikası olacağı, her türlü gelişmenin en kanlı bir biçimde bastırılmaya çalışılacağı açıktır. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan sorunundaki tahammülsüzlüğü de buna eklenirse ağırlıklı olarak bu politikanın yürürlüğe konulması kaçınılmazdır. Ancak bir emniyet sübabı olarak "otonomi çözümü"de her zaman el altında bulundurulacaktır. Özellikle Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da daha mücadelenin bu aşamasında bu tür çözümlerin tartışılmasına girişilmesi, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin güçlülüğünün ve emperyalistler tarafından da bu gerçeğin endişeyle kabul edilmekte olduğunun bir göstergesidir. Bir çok halkın mücadelesinin son dönemlerinde tartışmaya sunulan bu sorunun Kürdistan'da daha mücadelenin ilk evrelerinde tartışılması, bu gerçeğin yanısıra, emperyalizmin bugüne kadarki deneyimlerinin ve en çok da Kürdistan'ın kendisi açısından taşıdığı hayati önemin bir sonucudur.

Son olarak, geçtiğimiz günlerde Brüksel'de toplanan Kuzey Atlantik Asamblesi'nde ortaya çıkan iki gelişmeye değinmek istiyoruz. Türkiye üzerine hazırlanan ve Asamble'de görüşülen bir rapor ve karar taslağında yeralan Kürdistan'daki son gelişmeler ve operasyonlara dikkat çeken bir paragraf, Türk parlamenterlerinin baskısı ile rapordan çıkarıldı. Diğer taraftan, Türkiye'nin "tedhiş eylemleriyle ortak mücadele" konusundaki çağrısı da Asamble'de karar altına alınarak onaylandı. Bu iki olay, Kürdistan sorununda, ABD ile Avrupa emperyalistlerinin politikalarında hiç bir çelişkinin olmadığını ve bu sorun söz konusu olduğunda, kendi aralarındaki her türlü çelişkiyi bir yana atarak kenetleneceklerini bir kez daha açıkça ortaya koydu. Kendi parlamento toplantılarında bu sorunu detaylı bir tarzda ele almaktan kaçınmayan Avrupalı emperyalistler, ABD'nin ve Türkiye'nin tavrı karşısında, bu tür resmi toplantılarda tam tersi bir tutum içerisine girebilmektedirler. Bu ise, onların Kürdistan konusundaki gerçek yüzlerini ve Kürdistan halkının karşı karşıya olduğu zulüm karşısındaki "göz yaşlarının" gerçekte bir timsahın kurbanlarını midesine indirdikten sonra döktüğü sahte gözyaşlarından farklı olmadığını açığa vurmaktadır.

"Tedhiş eylemleriyle ortak mücadele" konusuna gelince, bu hiç de yeni olmayan bir sorundur. Onlar, "tedhiş eylemleri" diye adlandırdıkları halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine karşı her dönemde tam bir işbirliği içinde oldular ve halkımıza karşı ortak cinayetler işlediler. Bugün Kürdistan'da savunmasız masum halkımıza sıkılan kurşunlar, ekinlerimizi ve insanlarımızı ezen tanklar, köylerimize bomba yağdıran uçaklar ve cezaevlerinde uygulanan işkenceler, hepsi emperyalizm patentlidir. Onlar bu işbirliğini yıllardan beri tüm dünya halklarına karşı olduğu gibi, halkımıza karşı da yürürlüğe geçirmektedirler. Bundan sonra yapabilecekleri olsa olsa, bu cinayetlerini maskesiz işlemektir ki, bu maske zaten halkımız tarafından düşürülmüştür.

15 Ağustos eylemlerinin Avrupa'daki çeşitli çevreler üzerindeki etkileri ve bu eylemlere karşı alınan tavırlar konusunda kısaca bunlar belirtilebilir. Biz, daha çok emperyalist çevreler ve onların sözcüleri durumunda olan bazı organların tepkilerini ele almaya çalıştık. Elbette ki buna karşılık, bu eylemlere olumlu yönde yaklaşan ve gelişmeleri doğru bir tarzda yorumlayarak sonuçlar çıkaran güçler de oldu. Eylemleri bu tarzda yorumlayan çevreler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine artan bir güvenle yaklaşmaya ve daha güçlü ilişkiler içine girmeye başladılar. Sonuç olarak şunu belirtebiliriz ki, 15 Ağustos eylemleri, KUKM gerçekliğini dosta-düşmana açıkça gösteren ve çeşitli çevrelerin gerçek rengini ortaya koyan bir turnusol kağıdı rolü oynadı. Bu eylemler ardından her güç kendi gerçek yüzüyle ortaya çıkarak, gerçek saflarında, Türk sömürgeciliği ve emperyalizm ya da Kürdistan halkı ve sosyalizm saflarında yer almaya başladı.

İndira Gandi öldürüldü!

HİNDİSTAN'I NE BEKLİYOR?

Hindistan Başbakanı Bayan İndira Gandi, 31 Ekim 1984 günü düzenlenen bir suikast sonucu öldürüldü. Üç Sih militanı tarafından düzenlendiği öğrenilen suikastın ardından Hindistan, adeta bir kan çanağına döndü.

Hindistan Başbakanı İndira Gandi'nin öldürülmesi, ülke içinde büyük iç çatışmalara yol açarken, uluslararası alanda da büyük yankılar yarattı. 4000 değişik lisanın konuşulduğu Hindistan'da dünyayı kaygılandıran gelişmelere yol açan olaylar sonucu, özellikle Sihlerle Hindular arasında çıkan çarpışmalarda yüzlerce insan öldürüldü. Sihlerin yaşadığı Pencap eyaletinde ve başkent Yeni Delhi'de cadde ve sokakların binlerce insanın cesetleriyle dolu olduğu söyleniyor.

1,5 yıl Bağlantısız Ülkeler grup liderliğini de yapan Bayan Gandi'nin ölümü, çeşitli güçler tarafından tepkiyle karşılandı ve birçok yoruma yol açtı. Şüphesiz ki, İndira Gandi'nin öldürülmesi olayı, çok yönlü olarak değerlendirilmelidir. Ancak bu konudaki soru işaretleri henüz giderilmiş olmasa da, bazı yönleriyle ele almak mümkündür.

Emperyalist çevreler, Gandi'nin öldürülmesini "terörizm" yaygaralarına bir alet olarak kullanmak istediler. Buradan çıkış yaparak hemen belirtelim ki, Gandi'nin öldürülmesi olayına bu tarzda bir yaklaşım en sığ ve emperyalizmin çıkarcı mantığının ürünü olan bir yaklaşımdır. Gandi, terörün kurbanı değil, emperyalist-kapitalist sistemin ulusal ve uluslararası planda yaşadığı derin bunalımların bir kurbanıdır.

Büyük bir karmaşa içinde bulunan ve birçok soruya cevap aranan Hindistan'da yalnızca kesin olan bir şey vardır; o da, İndira Gandi öldürülmüştür. Sihlerin durumu açısından da hiçbir şeyi değiştirmeyecek olan bu kanlı suikast, içte kökleri yüzyıllara dayanan ulusal çelişkileri daha da derinleştireceği gibi, uluslararası alanda da Hindistan'ı tartışmalı bir noktaya getirmiştir.

İç gelişmeler açısından bu olayın değerlendirilmesi, kast ayırımlarının bile hâlâ yaşandığı Hindistan için tarihsel, toplumsal, ulusal ve güncel özelliklerinin derin bir incelenmesini gerektirmektedir. 16 resmi dilin konuşulduğu bu devlet için, ve hele bu devlet feodalizmin en katı yönlerini bile hâlâ barındırıyorsa, böyle bir olay ne salt mevcut ekonomik durumla ve ne de salt milliyet ayrılıklarıyla izah edilemeyecek kadar çok boyutludur. Hindistan'ın bugüne dek çözümlenemeyen sorunlarının başında gelen

milli sorun, aynı zamanda sadece bu devletin sınırlarıyla da kalmayan, tüm bir Asya kıtasını yakından etkileyen bir özelliğe sahiptir. Öyle görülmektedir ki, İndira Gandi'nin öldürülmesi olayıyla Hindistan'da boyutlanan milliyetler arası çatışma, bölgenin de önemli bir sorunu olan ulusal problemlerin önemli oranda çarpıtılmasında bir araç olarak kullanılmak durumundadır. Dar milliyetçi çelişki ve çatışmaların emperyalizm tarafından özellikle körüklenmesi temelinde, ağır ulusal-toplumsal sorunlar içinde bulunan halkların gerçek kurtuluşlarını sağlayacak mücadele yolları tıkanmaya çalışılacak ve sosyalist gelişme önlenmek istenecektir. Bu yönüyle ele alındığında, İndira Gandi'nin öldürülmesiyle boyutlanan Hindistan'daki milli çatışmaların ve bunlar üzerinde yapılan hesapların salt Hindistan'la sınırlı olmadığı açıkça görülmektedir.

İkinci bir yön olarak, Hindistan ve Başbakanı İndira Gandi Bağlantısız Ülkeler topluluğu içinde birçok bakımdan önemli bir yer teşkil etmekteydi. Gandi'nin, Hindistan'ı emperyalizmin bir üs alanı haline getirmekten özenle kaçınması ve bloksuzlukta ısrarlı tutumu, başta ABD olmak üzere emperyalist güçleri önemli oranda rahatsız eden bir durumdu. Emperyalizmin Hindistan'a karşı duyduğu bu rahatsızlık, Gandi'nin son yıllarda SSCB ile olan yakınlaşması nedeniyle gözle görülür bir artış kaydetmişti. ABD Başkanı Reagan ve emperyalizmin diğer sözcüleri bu rahatsızlıklarını son aylarda daha açıktan dile getirmekteydiler. Gandi bir çözüm gücü değildi ve olamazdı ama, içte nasıl ki çelişkiler üzerinde yaşamaya çalışıyorsa, dış politikada da dengeci bir konumda kalarak, Hindistan'ı ayakta tutmaya çalışmaktaydı. Emperyalizmin kendi politikalarını uygulamada en küçük bir pürüze dahi tahammül edemediği günümüz gelişmeleri içinde, Gandi'nin bu tutumu ve hele Bağlantısızlar içindeki yeri ile sosyalist ülkelerle olan ilişkilerinin emperyalizmi derin bir rahatsızlık ve kaygıya sürüklememesi olası değildir.

Bölge üzerindeki etkinliğini tümden yitirmeyle karşı karşıya olan emperyalizm, kendi politikalarını kesinlikle uygulayacak yönetimlere şiddetle ihtiyaç duymaktadır. Sistem içerisindeki liberal yönetimler bile onun açısından tahammül edilemez bir yük haline gelmiştir. Gerçekte Gandi de emperyalizm için böyle bir yüktü.

Gandi'siz bir Hindistan'ı şimdi ne bekliyor? Bu soruyu, emperyalizm şimdi Hindistan üzerinde hangi hesapları yapıyor, biçiminde sormak daha doğru olacaktır. Ya da, daha doğrusu, Hindistan üzerinde yapılan hangi hesaplar sonucu Gandi öldürülmüştür? Elbette ki, bu soruların en doğru cevabını yaşanan günler verecektir. Fakat, görülen odur ki, emperyalizm bölge üzerindeki planları için sonuçları özellikle Hindistan için çok pahalıya mal olan girişimler peşindedir. Şimdi bütün çabalar, bu ülkeyi emperyalizm açısından dikensiz bir gül bahçesine çevirmek yönünde olacaktır. Bunun anlamının sorunların çözümü biçiminde olmadığı, tersine ABD politikalarını uygulama bakımından en azından daha uysal yönetimlerin işbaşına getirilmesi demek olduğunu sanırız söylemeye lüzum yoktur.

Gandi'nin öldürülmesi, Hindistan için en azından şimdilik bir şanssızlık olmuştur. Yine, Bağlantısız Ülkeler de önemli bir kayıp vermiştir. Başta ABD olmak üzere, emperyalist güçlerin verdikleri üzüntülü mesaj ve Gandi'yi övücü demeçlerinin ise timsahın gözyaşları olmaktan öte anlamı yoktur.

Reagan Yeniden Başkan Seçildi!

TERCİH DEĞİL EMPERYALİZMİN ÇIKMAZI

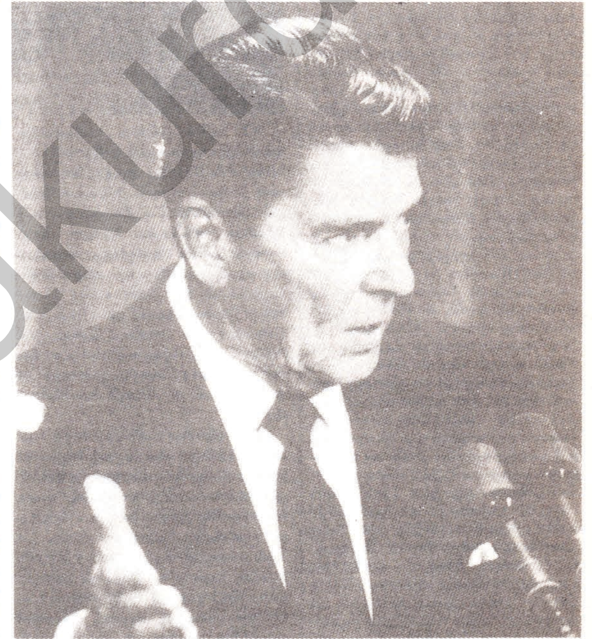
Geçen dönem ABD başkanlığını yapan Reagan, 6 Kasım 1984 günü yeniden başkan seçildi. Reagan'ın yeniden başkan seçilmesi dünya kamuoyunda hiçbir şaşkınlık yaratmadı. Tam tersine, bu beklenen bir sonuçtu.

Öncelikle bunun, Amerika Birleşik Devletlerinde yaşayan halk kitlelerinin bir tercihi olmadığını belirtelim. Reagan ve temsil ettiği politika, bunalım içindeki emperyalist sistemin tek seçeneği olarak karşımıza çıkmaktadır. Reagan'ın dünya halklarının belleğinde yerettiği saldırganlık imajı da dikkate alınırsa, emperyalizmin çıkmazı olarak koltuğunda kalan Reagan'ın başkanlığının bundan böyle de hangi anlamı taşıyacağı kendiliğinden anlaşılacaktır.

Dunyamız büyük bir çalkalanmayı yaşamaktadır. Hiç bir karaparçası gösterilemezki, bugün emperyalizme karşı mücadele bayrağı açmamış olsun. Dünyanın her alanında en sıcak çarpışmaların yaşanması artık güncel bir olay durumunda. Önünü hiç bir politika ve saldırıyla alamadığı bu gelişmeler emperyalist sistemin en büyük yarası olmaya devam ediyor.

larası düzeydeki faşizmi ve savaşları körükleyen politikada ısrarlı olduğunu, daha doğrusu başka bir alternatifinin olmadığını göstermek istemiş, buna mecbur olmuştur. Dikkat edilirse, bu durum sadece ABD ile de sınırlı değildir. İngiltere'de Thatcher'ın F. Almanya'da Kohl'un iktidar olması ile, diğer Avrupa ülkelerinde de gericiliğin sürekli tırmanışı sistemin gelip dayandığı çıkmaz durağın sonuçları olarak karşımıza çıkmaktadır.

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist devletler, metropollerde işçi sınıfı hareketi ve giderek büyüyen savaş aleyhtarlığına, yeni sömürge (ve sömürge) ülkelerde halk kurtuluş mücadelelerine karşı ortak bir politikanın sözcülüğünü yapmaktadırlar. Derinleşen ekonomik bunalım eskiden olduğu gibi bağımlı ülkelere aktarılarak atlatılamadığından, metropollerdeki işçi sınıfının da giderek ekonomik zorluklarla boğuşmak durumunda kalışı ve emperyalist savaş kışkırtıcılığına karşı kitlesel öfkenin kabarışı, emperyalist ülkelerin ortak bir sorunu durumuna gelmiştir. Yine, sosyal-demokrasi eliyle en sinsi biçimlerle dayatılanlardan

Reagan'la yeni bir dönem... Daha çok tehdit, daha çok saldırı ve daha derin sömürü!

ABD başta olmak üzere tüm emperyalist sistem, yükselen halk kurtuluş ve proletarya hareketleri karşısında büyük bir acizlik içerisindedir. Emperyalist ekonomilerin bir türlü iflah olmaz bunalımları ise sürekli derinleşmekte ve başkaldırı olayları ile bu ekonomik bunalım birbirini sürekli büyütüp-etkileyen iki olgu olmaktadır. Kendi tarihinde hiç bir zaman tanık olmadığı çözümsüz bir bunalımın içinde bulunan emperyalizm, çareyi ekonomiden -siyasete kadar şiddetle örülü bir politikada arar durumdadır. Gerçekte de, emperyalizm için sorunlarının çözümünü çıplak bir zor yönteminde aramaktan başka yol kalmamıştır.

Azgın bir komünizm ve halklar düşmanı ve savaş kışkırtıcısı olan Reagan'ın iki kez üst üste başkan seçilmesi olayı bir tesadüf değildir. Reagan, uluslararası tekelci burjuvazinin ulusal ve uluslararası politikasının temsilcisi olarak başa geçirilmiş, tümüyle onların çıkarlarını konuşturan basit bir kukladan başka bir şey olmadığına göre, gerçekte başkan koltuğuna oturan kişinin adının farklı olması da hiç bir şeyi değiştirmeyecekti. Ama, azgın emperyalist politikaların son dört yıldır bir sembolü haline gelen Reagan'i yeniden başa geçirmekle ABD emperyalizmi, ulusal ve ulus-

açık şiddet politikasına kadar her türlü yol denenmesine rağmen ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin sürekli büyümesi önlenememektedir. Çağın akışı hızla emperyalizmin aleyhine işlemekte ve halklar büyüttükleri mücadeleleriyle her geçen gün onu daha da boğmaktadırlar. Kısaca, emperyalistler içten ve dıştan gelişen mücadelelerle bir türlü kıramadıkları bir kuşatma altına alınmışlardır. Emperyalizmin metropollerinde bile işsizlik dev boyutlara ulaşmıştır. ABD' de bu sayı milyonları aşmaktadır. F. Almanya ise bu konuda ikinci sırayı almaktadır. İngiltere, son aylarda yankıları hala devam eden büyük işçi grevlerine tanık olmuş, henüz ileri siyasal hedeflerle olmasa bile işçi sınıfı hareketleri tüm Avrupa'yı sarmıştır. Yüzbinlerce insan sokaklara dökülerek, emperyaist savaş kışkırtıcılığına karşı barış sloganları haykırmaktadır.

Görüleceği üzere emperyalizm, daha önce kendi metropollerinde karşılaşmadığı sorunlarla karşı karşıyadır ve bunlar giderek boyutlanmaktadır. İşçilerin sosyal haklarında kısıtlamaya gidilmekte ve kazanılmış haklara dahi el konulmaktadır. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfı, diğer halklar üzerindeki şiddet uygulamalarına karşı da

duyarsız olmadığından, dış politika da doğrudan etkilemekte ve bu ülkeler işçi sınıfını emperyalizme karşı daha radikal bir tutuma doğru zorlamaktadır. Yani,emperyalizmin metropollerinde yaşanan iki durum vardır. Bir yanda reformizmin ve revizyonizmin sınırlarını zorlayan işçi sınıfı hareketi içte ve dışta daha radikal bir gelişme seyri içine girmekte, diğer yanda ise emperyalistler kendilerini içten ve dıştan zorlayan işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerini boğmak için giderek şiddete daha çok ihtiyaç duyar olmaktadırlar. Emperyalizmin metropollerinde işçi sınıfı hareketlerine karşı alınan sert tedbirlerle,halkların mücadelesine yöneltilen askeri saldırıların adeta bir birini takip edercesine gelişmesi bir rastlantı değildir.

Emperyalizm, şiddetle örülü gericiliği hızla tırmandırmaktadır. F. Almanya'da Neo-Nazilerin hızla türetilmesi ve yabancı düşmanlığınının geliştirilmesi, ABD'de ırk ayrımı temelinde halklar arası düşmanlık ve kinin körüklenmesi vs. gelişmeler hep bir birine bağlı olan olaylardır. Elbetteki, tüm bu gelişmeler içerisinde sistemin jandarması olan ABD'nin başlıca bir yeri vardır. Sistemin tüm hastalıklarını en derin biçimde yaşayan bu güç, bunun karşı tedbirlerinin geliştirilmesinin de öncüsü olmak durumundadır. Fakat, hempalarının kendisine uzatılmış kulaklarına fısıldadığı tek şey, çıplak bir şiddete sarılmayı vaazetmekten başka bir şey olmamaktadır. Bu onun, iradesi dışında gelişen bir durumdur. Sistemin bünyesini hiç bir merhemle geçmeyecek yaralar sarmıştır. Özellikle yükselen halk kurtuluş mücadeleleri bu yaraları daha da ölümcül kılmakta, her gün vücudunun bir başka parçası kopmakla yüz yüze gelmektedir. Emperyalist ülkelerin sosyalist sisteme ve halklara karşı korkunç bir gerginliği yaşamaları ve sürekli saldırı tehditi yapmaları bu nedenledir. Daha önce bir çok degerlendirmede de ifade edildiği gibi, emperyalizm kendisiyle birlikte tüm bir insanlığı da yok olma tehditi altında tutmakta ve varlığını halklara yöneltiği bu şantaja bağlamaktadır. Tek kelimeyle emperyalizm bir çılgınlıklar sistemidir. Tükenen bir sistem olarak insanlığı nükleer bir savaşla yoketme tehditlerine varan şantajları ileri sürmekden çekinmediği gibi, Latin Amerika ve Ortadoğu da görüldüğü üzere uygulamalarıyla da bunu kanıtlamak istemektedir. Reagan'ın yeniden başkan seçilişinin ardından Nikaragua üzerindeki tehditlerin artışı gözle görülen bir durumdur. Yine, Kürdistan merkez olmak üzere Ortadoğu'ya yönelik savaş tehditi ve hazırlıklarının tırmandırılışı buna gösterilecek diğer bir örnek olmaktadır. Reagan'ın seçim gezileri sırasında Sovyetleri bombalamakla tehdit ettigi hatırlanırsa, ve ABD rejiminin halklara yönelik saldırılarıgöz önüne getirilirse, dünyanın nasıl bir çılgınlıkla karşı karşıya olduğu hemen görülecektir. Ama burada dikkat edilmesi gereken şey, bu saldırganlıkların, sosyalizme, halklara ve insanlığa bu düşmanlığın çılgın bir başkanın marifetleri olmadığıdır. Tam tersine, Reagan'ı böyle çılgıncasına konuşturan şey, hiç bir alternatifi kalmayan emperyalist sistemin gözle görülen çıkmazıdır. Yürürlükte olan, böyle bir sistemin çıkarlarını korumak üzere geliştirilmiş olan politikalardır. Reagan ya da bir başka Reagan'ın başkanlığa getirilmesinin bu noktada fazla bir önemi yoktur.

Ancak, Reagan'ın ikinci kez başkan seçilmesi ile, atmosfer daha da gerginleşeceğe benzemektedir. Reagan'ı yeniden başkan seçtirerek saldırgan politikasını kitlelere de sözde onaylattıran emperyalizm, içte ve dışta saldırılarını daha da tırmandıracaktır. Azgın bir şiddet politikasından başka alternatifi olmayan emperyalizm için bu politika, aynı zamanda sonun bir başlangıcıdır da.

Arıkan olayının yankıları devam ediyor

"TENCERE DİBİN KARA . . ."

Kamuoyuna yansıyan biçimiyle Gümrük ve Tekel Bakanlığı bünyesindeki görevlilerin de karıştığı kaçakçılık olayları ardından patlak veren gelişmeler sonucu İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar istifa ederken, zorlamaları kabul etmeyen Gümrük ve Tekel Bakanı Vural Arıkan ise görevinden azledildi. Türkiye kamuoyunu günlerce meşgul eden bu olay, hükümetin geleceği sorununu da yeniden tartışma gündemine getirdi.

12 Eylül sonrası hükümetler düzeyindeki en ciddi gelişmelerden birisi olan bu olay, sadece bir hükümet sorunu olarak değerlendirilemez. Öncelikle bu noktaya parmak basmak gerekiyor. Arıkan olayı, rejimin içinde bulunduğu sorunlardan ayrılamaz bir olay, rejimin problemlerinin bir parçasıdır. Generaller "demokrasisi"nin bütün kirli çamaşırlarını ortalığa döken son Arıkan olayı, rejimin hangi temeller üzerinde durduğunu ve geleceğin ne vaadettiğini de ortaya koymaktadır.

Bir hükümet problemi değil, rejimin problemi olarak bakıldığında, rüşvet, dolandırıcılık, kaçakçılık vb. gibi olayların rejimin ortalığı saran kokusundan başka bir şey olmadığı görülecektir. Tümüyle çapula, talana ve soyguna dayanan ve hem de bunları faşizmin çıplak bir zoruyla gerçekleştiren 12 Eylül rejimi için bu tür sorunlar, günlük yaşamın doğal bir parçası, kaçınamayacağı gelişmelerdir. Ama, burada ortaya çıkan bir gerçeklik vardır ki, o da, çığrından çıkan soygunculuk ve çapulun rejimin sözcülerini bile rahatsız eder boyut kazanmasıdır.

Toplum, 12 Eylül faşist rejimi tarafından günlük erzağının bile elinden kapılıp-alınması sonucu büyük bir sefalet içerisinde bulunmaktadır. 12 Eylül'ün Özal yönetiminde somutlaşan ekonomik politikaları, halk yığınlarını açlıktan ölümle yüzyüze bırakmış, sıkılan gırtlaklarından son lokmaları da alınan kitleler önü alınamaz bir patlama noktasına getirilmişlerdir. İşçi ve memurların sefaleti gizlenemez bir biçimde gözler önündedir. Nereye el atılsa korkunç bir kokunun saçıldığı bir gerçeklik vardır. Bu durum, ister istemez insana köleci Roma'nın son dönemlerini hatırlatmaktadır. Çöküş halindeki imparatorluk, kendisini bugün insanlığı dehşete düşüren bir dehşet uygulaması temelinde soygun, talan ve işkenceye dayandırmaktaydı. Tarihçiler, çöküş halindeki Roma'da en geçerli mesleğin yalancılık ve dolandırıcılık olduğunu yazarlar. Rüşvetin bir salgın haline geldiği, fahişeliğin bizzat teşvik edildiği Roma'da, ahlâksızlık öyle boyutlara varmıştır ki, rüşvet almayan bir imparatorluk memuru ve kendini pazarlamayan bir kadın rejimin temsilcileri tarafından adeta küçümsenmektedirler. Bu dönem düşünürlerinin rüşvet ve fuhuşun toplumu bir hastalık gibi sarmasından sıkça şikayet etmeleri elbette bir tesadüf değildir.

Ve bugün üzerinde hemen herkesin kalem oynatıp, ahkâm kestiği Arıkan ve Tanrıyar olayları üzerinde kendi başına bir sorunmuşcasına uzun uzadıya durmanın hiçbir anlamı yok. Arıkan'ı "kahramanca" çıkışlar yaptığı için öven burjuva yazarları da bilmektedirler ki, ortada tümüyle gayri meşru yollarla ayakta kalan bir rejimin ayıplarının saklanamaz bir duruma gelmesinden başka bir şey yoktur.

Rejim her düzeyde bir çürümeyi temsil etmektedir. Onu ayakta tutan şey, tümüyle azgın bir şiddet politikasıdır. Hiçbir biçimde onarılamaz durumda bulunan ekonomiyi ayakta tutmanın tek yolu çıplak bir zor'dan başka hiçbir şey olmadığına göre ve her türlü ahlâksızlık, rüşvet ve soygun rejimin en doğal karakteri olduğuna göre bir takım sivriliklerin anlamının da olmayacağı ve bunlara müsaade edilmeyeceği açıktır. Gerçekten de, uzanan her baş bir başka ahlâksızlığın savunuculuğunu yapmaktadır. Ağızdan çıkan sözler ne olursa olsun, kendisine temellik eden nokta bu olmaktadır. Burjuva köşe yazarları bunun en açık örneğidir. Rüşvet ve ahlâksızlık bunların kaleminde her gün yergiyle anılmaktadır, ama bu sahtekâr kalemlerin savundukları da bunun ötesine geçmemektedir.

Elbette ki, sorun salt bu düzeyle de sınırlı tutulamaz. 12 Eylül'le birlikte gemi azıya alan şiddet ve soygun politikası, cunta "demokrasisi"nde yer kapmak isteyen burjuva çevrelerinde de belirgin rahatsızlıklar ortaya çıkarmıştır. Siyasal ahlâksızlıkların en çıplak biçiminde sürdürülmesinin toplumsal muhalefeti körükleyeceği kaygısını taşıyan bu kesimler, fütursuzca sürdürülen mevcut politikaya karşı giderek daha çok ses çıkarır olmuşlardır. Tümüyle rejimi koruma kaygısıyla yükselen bu seslerin, 5. yılına girdiğinde 12 Eylül rejiminin tüm sefaletini sergileyen koronun çatlak sesleri olarak generallerin tasvibini görmediği de, ortadadır. Generaller yönetimi ve onun ekonomik işler grubu Özal hükümeti, açık ki bir de buradan gelen bir basınç altındadır. Kendisini 4 görüşün sentezi olarak ilan eden ANAP iktidarı, 12 Eylül rejiminin gerçekleştirmeye çalıştığı çeşitli egemen sınıf ideolojik-politik yaklaşımlarını bünyesinde eriterek tek bir ruh ve felsefede ifadesini bulan faşist bir ideoloji, kültür ve politikanın kurumlaştırılması sorununda da yüklenmiş olduğu görevi henüz bütünüyle sağlayabilmiş değildir. İşte gerek hükümet düzeyinde ve gerekse dıştan bir takım muhalif çevrelerden yükselen ses de, rejimin dayatması olan aynı potada erime noktasındaki direnmeden kaynaklanan rahatsızlıklardır. Buradan, kesinlikle adına muhalefet denilen çeşitli burjuva çevrelerin, bugün tek hakim ideoloji olan faşizme ve uygulamalarına karşı oldukları sonucu çıkarılmamalıdır. Ama, istisnasız her biri 12 Eylül felsefesi ve ruhuna bağlı olduklar'nı söyleyen bunların yine de belirli bir rahatsızlık noktaları vardır. Daha çok eski AP-CHP çizgisinin savunucuları olan bu çevreler, Özal'ın durumunda açıkça görüldüğü gibi, generallerin adına politikacı denilenlere bile kendi icazetleri altında da olsa siyasal bir kişilik tanımamaları olayı karşısında tepkilerini dile getirmekte, çok sahte bile olsa oyunun kurallarına göre oynanmasını istemektedirler.

Hükümette meydana gelen bu son durum karşısında, bazı çevreler yine cunta-Özal çelişkisi üzerindeki tartışmaları yoğunlaştırmaya başladılar. Özal hükümetinin düşmesi ve erken seçim olasılıkları noktasında görüşler daha fazla ileri sürülür oldu. Ancak tüm bu görüşlerin ne kadar temelsiz olduğu bizzat kendileri tarafından da gecikmeden itiraf edildi. Kürdistan'da yükselen 15 Ağustos eylemleri sonrasında daha önce de bilinen Özal ve cunta arasındaki iş bölümü açıktan görülmüş ve dış çevrelerde de uyumlu bir ikili olarak ilan edilen bu ekip rejimin ayrılmaz bütününü oluşturan ekonomik ve askeri uygulamalarını bu konudaki konumlarını saklama gereği bile duymadan sürdürmeye devam etmişlerdir. Biz bu konudaki değerlendirmeleri daha önceki birçok yazımızda açıkça belirtmiştik. Serxwebûn 28'de yazılan şu satırlar, Özal ve cunta ilişkisine bakışta neyin temel alınması gerektiğini görmek açısından bugün de geçerlidir. "*... görüntüde yaratılmaya çalışılan cunta-Özal çelişkisi nasıl izah edilecek, buna bir asker-sivil çekişmesi denilebilecek midir? Böyle denilemeyeceği çok açıktır. Böyle bir çelişki SODEP ve DYP olayında ortaya çıkabilir; ama Özal*

düpedüz askeri kliğin politikalarının ekonomik düzeyde tam yetki ile donatılmış temsilcisi ve yürütücüsüdür. Mevcut hükümete, bir ekonomi-politika hükümeti denilmesi de bu nedenledir. Görüldüğü gibi bu ekonomi-politika 12 Eylül rejiminin politikasıdır. Rejim böyle bir politikayı gerekli kıldığı gibi, bu politika da 12 Eylül rejiminin varlığını kurumlaştırarak sürekliliğini korumasını zorunlu kılar."

Durum böyle iken, ister ekonomik-politikaların uygulanmasında ve isterse diğer her alanda ortaya çıkan sonuçların sorumlu güçlerinin de salt hükümet olmadığı, basit bir uygulayıcı durumunda bulunan hükümetin sadece rejimin gereklerini yerine getirdiği ortadadır. Burada kesinlikle gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Kitlesel muhalefet arttıkça ve özellikle Kürdistan'da direniş mücadelesi gelişme kaydettikçe burjuva muhalif çevrelerin sesleri de daha fazla çıkar olmaktadır. Özellikle Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi bu çevrelerin kaygılarını artırmakta ve askeri-faşist bir rejimin sürüp gitmesinin yol açacağı sonuçlar düzenin temsilcilerini korkunç kâbuslara sürüklemektedir. Düzenin nasıl korunacağı noktasında ileri sürülen düşünceler, giderek daha yüksek sesle ifade edilir olmaktadır. Örneğin kapatma bir parti olan HP'nin başkanı Necdet Calp'in, Kürdistan'daki son gelişmeler için de sarfettiği sözler ilginçtir. Cunta ve hükümetinin Kürdistan'daki direnişi ezmek için salt askeri şiddete dayanan tedbirler geliştirmesi ve halkın mutfağındaki erzağına kadar el konulması olayına böyle bir partinin lideri tepkilerini dile getirmiş ve bu uygulamaların yangını daha da körükleyeceğini ifade etmiştir. Dikkat edilirse, bu olayda da açıkça görüldüğü üzere, karşı çıkılan şey, Kürdistan ulusal muhalefetini ezme amacı doğrultusunda daha usta yöntemlerin geliştirilmemesidir. SODEP ve DYP'nin de benzeri yaklaşımları söz konusudur. Yine, Avrupa çevreleri de bu doğrultuda eleştiriler yöneltmekte ve eğer rejim korunmak isteniyorsa yangını körükleyen değil, söndürmeyi amaçlayan taktiklerle hareket edilmesi gerektiğini öğütlemektedirler. Onlar bu noktada daha da ileri giderek Türkiye'de SODEP, DSP, DYP gibi diğer düzen partilerinin de içinde yer aldığı biçim olarak da adına daha çok benzeyecek bir burjuva demokrasisi, Kürdistan'a ise bağımsızlıkçı gelişmeden alıkoymanın tek yolu olarak kültürel özerkliğin tanınmasını önermektedirler. Ve hatta bu doğrultudaki çabalarını yoğunlaştırmaktadırlar. Arıkan olayının denk geldiği dönem eğer gözden kaçırılmazsa, ortaya çıkan bu gelişmelerin Kürdistan'daki gelişmelerle doğrudan bir bağının olduğu da rahatlıkla görülecektir. Rüşvet ve her türlü ahlâksızlık onun yükseldiği temel olan rejim ve diğer düzen savunucularının rahatsızlık noktalarının, ifade edildiği gibi olamayacağı, buna kargaların bile güleceği çok açıktır.

Her türlü ahlâksızlığı politik bir hat olarak sürdüren generaller ve onların burjuva "muhalefet" uşakları, hep birden bir döküntü haline gelmiş devlet çarkını döndürmeye çalışmaktadırlar. Bunların tümü her türlü ahlâksızlığın, kitleler üzerindeki azgın şiddetin, toplumun içine itildiği sefaletin ortağı ve yaratıcısıdırlar. Bu noktada birbirlerine söyleyecekleri hiçbir şey yoktur. "Tencere dibin kara" misali aynı kara lekeyi hiçbir surette gizlenemeyecek biçimde alınlarında taşımaktadırlar. O halde, son günlerde ortalığı velveleye veren çığırtkanlıkların çıkış noktası da bu olamaz. Buradan hareketle, salt Özal hükümetinin kaderi de tartışma konusu edilemez. Bunu çok çok aşan bir durum yaşanmaktadır. Tartışılan Özal hükümeti değil, 12 Eylül rejimi ve tabii ki TC'nin kaderi olmak durumundadır. Her alandaki politikaları iflas etmiş olan rejim, karşısında büyüyen dev bir muhalefeti de gördükçe (Özellikle Kürdistan Ulusal Direnişi) tek bir kaygının kaçınılmaz esiri olmakta, tek bir pürüzlü ses bile duymak istemeyerek şiddet ve soygun politikasına daha çok sarılmaktadır. Bu telaş öyle bir telaşdır ki, "kader" onları eceli gelen itin izinden yürümeye mecbur ediyor.

PARTİZANIN MEKTUBU

Aşağıdaki açıklama ve yazı Di Tekoşîna Serxwebûn û Azadîya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 6. sayısından alınmıştır.

PKK MK'NE

AÇIKLAMA!

Partimiz içinde yıkıcı ve bozguncu bir yapının ortaya çıktığı, bunun provakatörlerce körüklendiği ve kaçkınlığa yolaçtığı, bu yapıya karşı Partimizin birlik içinde ve başarıyla mücadele ederek etkisiz kıldığı bilinir. Parti MK, daha başından itibaren bu mücadeleyi tüm Partiye maletmeyi ve tüm Parti gücü olarak ihanetçi yapıya karşı mücadele yürütmeyi bilmiştir. Bu nedenle, ihanetçi yapıya karşı mücadelenin bir biçimi olarak ve MK'ni yürüttüğü mücadelede güçlü kılmak amacıyla Parti militan ve sempatizanları tarafından gönderilmiş çok sayıda yazı MK'ne gelmektedir. Bu yazılardan birini örnek olması açısından yayınlıyoruz. Ve yer buldukça başkalarını da yayınlamaya çalışacağız...

Satırlarıma, Partimizin mücadelesinin yeni bir evresini başlattığı bu dönemde, teslimiyete, ihanete, korkaklığa, pasifliğe ve kaçkınlığa lanet okuyarak başlıyorum. Gerek geçmiş mücadele sürecinde ve gerekse içinde bulunduğumuz mücadele yıllarında, Partinin çeşitli kademelerinde görev almış bazı unsurların düşmana teslim oluşları, davaya ihanetleri ve korkarak kaçmaları hepimizin sık sık tanık olduğu bir şeydir. Fakat bu geçici yol arkadaşlarının tavırları bizi hiç bir zaman karamsarlığa düşürmemekte; tam tersine düşmana ve geçici yol arkadaşlarına karşı kinimiz ve öfkemiz artarak, mücadele azmimiz, davaya bağlılığımız daha da pekişmektedir.

Partinin görevleri nelerdir? Kürdistan devriminin hangi aşamalarından geçeceğ ve hangi aşamaaşarak zafere ulaşacağı, Partimizin çeşitli yazılarında (kitaplarında) en berrak, en açık bir şekilde belirtilmiş olduğundan, bu yazıların burada bir kez daha tekrarını yaparak yazmayacağım. Burada daha çok, Partinin I. Konferans ve II. Kongresinde önüne koyduğu görevleri kısaca belirteceğim. Bu görevlerden **birincisi;** geçmiş mücadelenin bir sentezinin yapılması, eksiklik ve hataların belirlenmesi, belirlenen bu eksikliklerin yerine mücadelenin ileriye götürülmesi için yeni şeylerin konulması. **İkincisi;** kadroların eğitilip, yeni döneme hazır duruma getirilmesi. **Üçüncüsü;** Partinin, yeniden inşası. **Dördüncüsü;** Direnişin yeniden ülke genelinde örgütlendirilmesi ve halkın yeniden mücadeleye seferber edilmesi. **Beşincisi;** müttefiklerin doğru belirlenmesi ve dostluk temelinde karşılıklı yardımlaşma, yararlanma... vd. gibi

İşte, Partimizin geçmiş kısa mücadele tarihi ve mücadelemizin yeni evresi, Kürdistan halkının kurtuluşu için biricik yoldur. Ve Kürdistan halkı da, diğer halklar gibi çağdaş bir halk konumuna gelmek istiyorsa, bunun gerçekleşmesi, Partinin önüne koyduğu tarihi görevlerin yerine getirilmesiyle mümkündür. Yani, belirlenen ilkelerin pratikte uygulanması için düşmanın her türlüsüne, hiç bir şekilde taviz vermeden PKK'nin yolunda ilerlemeye bağlıdır. Bugün tüm dünya halklarının dikkatleri, üç bin yıllık tarihe sahip olan, ama tarihten silinmenin eşiğine getirilmiş Kürdistan'a çevrilmişken, tam da bu dönemde, modern bir örgütlenmeyle ortaya çıkan ulusal kurtuluşçu Hareketimiz, yarattığı gelişmelerle düşmanı hem içte, hem de dışta alabildiğine paniğe düşürmüştür. Bu paniğin verdiği telaştandır ki, düşman, Partimize karşı her türlü saldırı mekanizmasını kullanarak saldırmaktadır. Bu saldırılarından biri olarak da, proletarya partisi içindeki geçici yol arkadaşlarının ortaya çıkarılarak, bunların Partimize karşı kullanılmasıdır. Cunta öncesi yıllarda, devrimcilik adına yola çıkan ve ne idüğü belirsiz insanlar; 12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesiyle kimliklerini daha açık ve net bir biçimde ortaya koydular. Lenin, «*yenilgi yılları yaman yıllardır*» derken, çok açık anlaşıldığı gibi, karşı-devrimin saldırılarını yoğunlaştırdığı, devrim güçlerinin ise, belli oranlarda yenilgi aldığı ve yeniden mücadeleye atılmak için, zor ve baskının alabildiğince arttığı böylesi dönemlerde yeniden toparlanıp mücadeleye güçlü bir şekilde hazırlandıkları; düşmanın proletarya partisini tamamen tasfiye ve imha etmek isteyerek her türlü ihaneti, engeli geliştireceğini... ifade etmektedir. Yine, reformist küçük-burjuva anlayışına sahip olan birey, örgüt veya partiler bölesi yıllarda korkaklaşır ve anlayışlarına göre kurdukları o küçük-burjuva hayal dünyası başlarına yıkılır ve düşmana teslim olarak, onun birer maşası haline gelirler.

Böylesine amansız olan karşıdevrim yıllarında yeniden toparlanan Partimiz, önüne koyduğu tarihi görevleri, hem ülke içinde, hem de ülke dışında yerine getirmek için yoğun çaba sarfettiği bu çalışmaların, Mazlum DOĞAN yoldaşın «*cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır*» şiarıyla bütünleştirildiği bu dönemdeki faaliyetler; Parti saflarındaki küçükburjuva unsurları alabildiğine korkutmuş ve tedirgin etmiştir. Bu korku öylesine gelişmiş ki, bu tür unsurlar, Partiye, şehitlere ve yoldaşlarına ihaneti çeşitli boyutlara kadar vardırabilme cesaretini kendilerinde bulmalarına yolaçmıştır. Öyle ki, Marksist-Leninist PKK yerine, "liberal bir PKK" kurmak, Partiyi içten bölmek, kadroları Partiden ayırabilmek için tüm düşmanca hile ve oyunlara başvurdular, bunları teker teker sergilediler. Mücadelenin durdurulabilmesi için, karşı-devrim kervanına katılan bu geçici yol arkadaşları, bu konumlarıyla karşı-devrimcilerin tüm planlarını uygulamada bizzat katkıda bulundular. Ve böylece de, Kürdistan tarihindeki ihanetçiler listesine bunlar da isimlerini yazdırabilme şerefsizliğine kavuştular. Daha açık belirtmek gerekirse, karşı-devrimin saldırdığı, baskıyı arttırdığı bu yıllarda, korkan devrim kaçkınları, devrimi engellemek için her türlü alçaklığı gösterdiler ve sahiplerine kendilerini sevdirmeye çalıştılar. Fakat, düşman hangi yöntemle üzerimize gelirse gelsin, hangi hileye ve oyuna başvurursa vursun, tüm bu hile ve oyunların hiçbiri PKK'yi ulusal kurtuluşçu çizgisinden bir adım dahi geriye attıramayacaktır. Marksizm-Leninizm ve Stalinci birlik ruhuyla ilerlememizi engellemeye hiç bir gücün kuvveti yetmemiştir ve yetmeyecektir.

Partimizin bunlara karşı tavrı ne olmalıdır? Dünya devrim tarihlerine baktığımızda; düşman güçlerin devrimci mücadeleyi engelleyebilmek veya ortadan kaldırabilmek için çeşitli karşı-devrimci hile ve oyunlara başvurduğunu sık sık okumuş ve görmüşüzdür. Örneğin; Çarlık Rusya'sında, Bolşeviklerin mücadelesini engellemek için, sol örgütlerden Menşevikler, Sosyalist-Devrimciler; yine Kara Yüzler gibi polis örgütleri; El-Salvador'da sağcı terör mangaları; Türkiye'de PDA (Aydınlık) Kürdistan'da açığa çıkarılmış Stêrka Sor ve Tekoşinciler, yine bu görevlere hazırlanan KUK, DDKD, ÖY, "PÊŞENG" ve daha nicelerini saymak mümkündür. Ama bütün bunların, tarihin ileriye yönelik dönen çarkını geriye çevirmeye güçleri yetmemiştir ve yetmeyecektir. Çünkü; bunları etkisiz kılan üç-beş kişinin gücü değil, bir halkın gücüdür. Bundan dolayıdır ki, düşmanın tüm hile ve oyunlarına rağmen zafere giden halkın gücü olurken, yenilgi alan ise düşman güç olmuştur.

İşte, bu tür gelişmelerin, bugün, Partimiz içinde de –bireyler düzeyinde de olsa– ortaya çıkması, bizi ne yılgınlığa ne de pasifliğe götürmelidir. Her an beklediğimiz, her an çıkabileceğini düşündüğümüz böylesi bir dönemde; yani Türkiye ve Kürdistan'da çeşitli örgütlerin yokolduğu, bazı örgütlerin ise birden fazla parçalanarak dağıldığı bir ortamda, bunların Partimiz içinde hortlaması, karşı-devrimin devrimi altetme (yenilgiye uğratmak) için tüm gücüyle saldırıya geçtiği bir sırada bunların ihanetleri bizi etkileyen ve mücadeleden alıkoyan bir davranış olamazdı ve olamadı da. Çünkü, geçici yol arkadaşlarının, devrimci mücadelenin kabardığı yıllarda en keskin devrimci kesildiklerini, fakat karşı-devrimin son şansını deneyerek saldırıya geçtiği yıllarda ise düşmana teslim olduklarını, aman dilediklerini çok iyi bilmekteyiz.

Bütün bunlara karşı izlenmesi gereken yol ve başarı elde edilebilinecek biricik yol Parti içi mücadele olmalıdır. Rapor ve talimat sisteminin düzgün bir şekilde işleyebilmesi için tüm faaliyetlerin en ince noktasına kadar denetlenmesi gerekir. Yine ne yapacağını daha önceden hesaplamayan, geleceği hakkında plan-program çıkaramayan günlük devrimcilik ve günlük plan anlayışına karşı uyanık olunmalıdır. Üç-dört sene gibi bir süre pratikten uzak bulunmanın çeşitli kesimler üzerinde yarattığı, her şeyi kendi seyrine bırakma, rahat yaşamaya alışma, tedirgin olma, serbestlik isteme... vb. gibi şeyleri görmek mümkün. Bunlar, ancak devrimci eylem ruhunun hakim kılınmasıyla giderilebilinecek şeylerdir. Düşmanca faaliyetlerini sürdürmekte ayak direten unsurların yoğun tec-

Devamı 22. sayfada

BASKI DİRENİŞİ,

DİRENİŞ BASKIYI YOĞUNLAŞTIRIR!

Faşist Türk sömürgeciliği işkencelerden, katliamlardan ileri gidemez. Fakat PKK önderliğindeki halkımızın mücadelesinin genişliğine ve derinliğine gelişebileceği alanı ve olanakları mevcuttur.

Siirt'in Şırnak ilçesinin ... mıntıkasında ABD emperyalistleri ve faşist Türk sömürgecilerinin ortaklaşa eğitip halkımız üzerine saldırttığı Karabela takma adıyla tanınan azgın faşist yüzbaşı, yurtseverlerce cezalandırıldı. Karabela kimdi? Karabela, halkımızın ve Türkiye halkının çok yakından tanıdığı eli kanlı faşist subay Fehmi Altınbilek vb'lerinin eğitim devresindendi. Türk tekelci burjuvazisinin seçkin, ağzı salyalı köpeklerinden biri olup, Pentagon'da özel eğitime tabi tutulmuştu. ABD'li "anti-terör" uzmanlarından bağımsızlığı ve özgürlüğü için canını dişine takıp mücadele eden bir halkın mücadelesi nasıl bastırılabilinir konusunda epeyce ders almıştı. Dünya emperyalizminin ezilen halklara karşı mücadelelerinde kazandıkları tüm deneylerle donatılan bu faşist, zincirlerinden boşanmışcasına halkımız üzerine saldırtılmıştı.

Yurtsever halk potansiyelinin canlı olduğu, bunun bilinçli faaliyetle örgütlülüğe dönüşüm süreci yaşadığı, yani Türk sömürgeciliğince "hassas" olarak ilan edilen alanlarda görevlendirilen bu gözü dönmüş, ağzı salyalı yaratık, baskı ve işkenceyi, terörü sonuna kadar geliştirmeyi, elini halkımızın (kadınların, çucukların, genç-ihtiyar) tümünün kanına bulaştırmayı bir yöntem olarak benimsemişti. İşkence ettiği insanlarımızın feryatlarından sadistçe bir zevk alan bu hayvani yaratık, her yerde ulusal ve sınıfsal kinini kusarak, devrimcileri imha etmeye, halkı pasifize etmeye çalışıyor, bu uğurda hiç bir hayvani uygulamadan kaçınmıyordu. Böyle birisinin cezalandırıldığı haberi tüm halkı sevince boğarken, tabii ki, faşist Türk sömürgeciliğini de çılgınlaştıracaktı. Bu olay halk üzerindeki pasifikasyon uygulamalarını sözüm ona daha etkili kılmak için bir bahane olarak kullanılacak, diğer taraftan ise bu olay Basra Körfezi'ndeki tırmanan gelişmelere zamanlama olarak denk düşüyordu; o halde bu olayı bahane ederek, diğer halklara yönelik hazırlıklarını tırmandıracak, tüm bunları yüzbaşı olayına tepkisi biçiminde göstererek kamufle etmeye çalışacaktı. Ve öyle de oldu. Batman'daki komando alayı harekete geçti. 59 cemse komando, 12 helikopterin desteğinde, Siirt'i geçerek Pervari'ye doğru ilerledi. PKK Partizanlarını imha etmeye, halkı sindirmeye ve daha geniş kapsamlı planlarının zeminini yaratmaya geliyorlardı. Konvoy, Pervari'nin Kilis köyüne ulaşıyor, bir müddet mola veriyor, bu esnada köylülerle askerler arasında çeşitli konuşmalar geçiyor ve bir kaç kişiden oluşan bir grup asker köylülerin yanında "*Anasını ...tiğimin Karabelası, halka sorgusuz, sualsız baskı yaparak, hem kendi başını ve hem de bizim başımızı belaya sokuyor*" diyor.

Bu ve buna benzer konuşmalar, dış görünüşte ahım-şahım gibi görünen sömürgeci faşist Türk ordusunun sözümona en seçme birliklerinin içinde bulundukları zavallı ruh halini, PKK partizanlarından ve Kürdistan halkından duydukları korkuyu yansıtıyor.

Konvoy köyü terkederek Pervari'ye doğru harekete geçiyor. Kopki mıntıkasına ulaşıyor. PKK partizanları ve yurtsever halkımız üzerine yürürken içinde bulundukları zavallı ruh haliyle ülkemizin sömürgeciliğe düşman coğrafyası birleşerek Kopki mıntıkasında kafalarını çarptıkları bir kaya oluyor ve 2 asker dolu araç (reo) uçuruma yuvarlanıyor, sonuçta 7 ölü ve 13 yaralı. Cezalandırılan seçme bir subaylarının sözümona hesabını sormaya gelen bu kalabalık askeri birlik böylece ilk yenilgisini alıyordu. Ölenler ve yaralananlar helikopterlerle ilk etapta Siirt'e taşınırken, Konvoy yoluna devam ediyordu. Konvoy Pervari'ye varıyor. Oradan da üç kola ayrılıp, bir kısmı Çemê Karo, diğer bir kol Osyan köyüne, üçüncü kol ise, Meydanê Süleyman'a yerleşiyordu. Amaç PKK partizanlarının istihbaratını alarak, o meşhur nokta operasyonlarına girişmekti. Fakat umduklarını bulamıyorlar. Günlerce bekledikleri halde, bir tek kesin istihbarat bile alamıyorlar, çünkü PKK halktır! Çünkü PKK partizanları halkın yüreğinde, dağların, ormanların ve halkın derinliklerindedir! Çünkü aradıkları kuvvet geçmişin hata ve eksikliklerinden, tecrübesizliğinden büyük oranda arınmış, sağlam bir hareket ve çalışma tarzına sahipti! Çünkü, aradıkları kuvvet kendi deyimleriyle her yerde bulunan ama hiç bir yerde bulunamayan, hergün kendilerinden parça parça can alan "görünmeyen canavar"dır!

Böylece yerleştikleri alanda günlerce hareketsiz bekliyorlar. O kocaman gövdelerine gelmiş silah araç, gereçlerine büyük maddi olanaklarına rağmen amaçlarına ulaşamamanın verdiği kudurganlıkla adeta yenilgilerini kabul edercesine, her zaman olduğu gibi tekrar savunmasız halka saldırıyorlar. İlk kurbanları Sîrim (yenilen bir ot türü) toplamaya giden bir köylü kafilesi oluyor. Çeşitli, hakaretlerle kendilerini tatmin edemeyen faşist askeri birlik, köylü kafilesini dayak ve işkenceden geçiriyor, aynı hakaret ve işkencelere hiçbir gerekçe gösterilmeden bazı koçer aileleri de maruz kalıyor. Bu uygulamaları yerleştikleri alanlarda günlerce sürdürüyorlar. Pasifikasyonu geliştirme amacı taşıyan bu uygulamaları da alan üzerinde etkili olamıyor. Çünkü, PKK önderliğindeki halkımız bu tür uygulamaların güçlülüğün değil, tam tersine çürümüşlüğün, zayıflığın açık belirtileri olduğunu bilmektedir. Bu tür uygulamaları sömürgeci faşist ordunun "yenilmez"liği, sömürgeciliğin yıkılmazlığı şeklinde değil, tersine sömürgeciliğin tükenmişliği, faşist ordunun yenilebileceği şeklinde yorumlamaktadır. Bunu halkımıza kavratan, düşmanın gücünün doğru çözümlenmesi, devrimcilerce bunun yoğun propagandasının yapılmasının yanında, birçok pratik olaylar da oluyor. Bu pratik olaylardan birisi de, sömürgeci-faşist ordunun ülkemizde hergün yinelenen başarısız harekâtları olmaktadır.

Dönemin taktiğinin hayata geçirilmesi için, PKK partizanlarının büyük bir özenle ve dikkatle yürüttüğü kurallı çalışmalar sonucunda başarısızlığa uğrayan bu tür askeri harekâtlarının şahsında, halkımız

Devamı 23. Sayfada

TARİHSEL GERÇEKLER SİZLERİ ÖLÜME MAHKUM EDECEKTİR!

Canlı varlıkların yaşamında belirli talihsizlikler olur. Bu talihsizlikler sözkonusu canlı varlığın dünyasını karartır, yaşamına ızdırap ve acılar ekler, toplumda varolan saygınlığının yokolmasına neden olur. Talihsizlikler bazen olağanüstü zaruretlerden doğabileceği gibi, bazen de kişilerin olumsuz niteliklerinden de doğabilmektedir. Kuyruğun başı dinlememesi, yalan uydurma alışkanlığı, hayal ile yaşama ve iki yüzlülük halleri en kötü talihsizlik halleridir. Ama söz konusu ahval ve olaylar olağanüstü zaruretlerden değil, tam tersine insan unsurunun olumsuz niteliğinden kaynaklanır. Belki de bu talihsizlikler kişileri en derinden hırpalayan ve onu acı bir sonla noktalayan türdendirler. Çünkü köken olarak bu talihsizlikler gerçek olgulara ters yönde seyrettiğinden en korktukları da tarihsel gerçeklikler olmaktadır. Sonları genellikle tarihsel gerçekliklerin galibiyeti ve üstünlüğü ile mahkum edilerek noktalanır.

Türkiye somutunda çok açık ki, 1980'li yılları kapsayan son dört yıllık yakın geçmiş dünyanın sembolik bir talihsizliğini tüm çıplaklığı ile ortaya çıkarmıştır. Belli ki bu talihsiz tip Kenan Evren'in şahsında somutlaşır. O, ne bir yalancı tip olarak mumu yatsıya kadar yanmış, ne de kuyruğu kafasını dinlemiştir. Düşünebilme yetisine kavuşmuş her canlı bu durumu Kürdistan ve Türkiye somutunda yaşamın her anlık döneminde çok açık olarak görebilmiş ve bizzat yaşayarak sınanmıştır.

12 Eylül 1980 tarihli günden 23 Nisan 1984 ve sonrasına kadar MGK ve uzantılarının bildiri ve ilanlarına bir göz atalım. Bildiri, ilan ve tebliğlerin çok müthiş beyanlar içerdiği ve her şeyin bir anlık süre içinde olup bittiği ve bundan böyle "huzurlu" ortamın kendisinin yaratılacağı uydurmaları lanse ediliyordu.Diğer bir lanse olayı da iktidara gelen halk düşmanlarının dipçik zoru ile kendilerini gerçek halk dostu olarak kabul ettirmeye çalışmaları idi. Bazı satılık kafalar, kendini bilmez bazı ödlek aydın tipleri ve yönetimin bazı paralı uşak ekipleri bir yandan ekonomik çıkarları gereği, diğer yandan ise kendi politik yapıları nedeni ile işbaşına gelen faşist çetenin toplumun huzur kaynağı olacağını ve bunların gerçek halk dostu olduklarını kabul ederek ondan yana tavır takınarak uşaklıklarını sergilediler. Toplumun en geniş kesimleri ise önderlikten yoksun bir ortamın sessizliği içinde temel bir dayanak bulamadıklarından devrimci bir çıkış gösterememiş, bu nedenle de faşist yönetimin icraatını kendi sinelerine çekerek durgunluk içine girmişlerdi.

Objektif olarak son dört yıllık geçmişin talihsizi, nihayet tarihsel gerçekliğin tekrar ortaya çıkışı ile şaşkına uğramış ve artık bunları saklamaya, örtbas etmeye yetecek hiç bir kozu ve kuklası kalmamıştır. Tüm tarihsel gerçeklikler böyledir. Yani belli bir dönem boyunca egemen güçler kendi varlıklarını sürdürme gereği, varlıklarına yönelen ve aleyhlerinde işleyen tarihsel gerçekleri örtbas edebilir veya bunu zor metodları ile kabul ettirebilirler. Ama özünde tarihsel gerçeklik yok olmamıştır. Tarihsel gerçeklik er veya geç kendini dayatacaktır. İşte Kürdistan ve Türkiye somutunda olanlar da budur. Faşist çete yönetiminin elebaşçısı Kenan Evren'in başına gelen de bu talihsizlik olayıdır. Bir zorunluluk olarak bilinse de sözün gerçek anlamında Kenan Evren'in kuyruğu (ağzı) kafasını dinlememiştir. Bu söz dinlememe, itaat etmeme hatta ona karşı şiddet yaratma derecesine ulaşmıştır.

12 Eylül yönetiminin I. yıldönümünde Kenan Evren güruhunun açıklamasını anımsayalım "*Ülkemizin birliğine yönelen bölücü mihraklar, toplumun huzurunu bozan terörist odaklar etkisiz hale gelmiştir. Milletin bütünlüğü ve toplumun huzuru sağlanmıştır.*" Evet, mesajda belirtilen ferahlatıcı sözler bunlar. Çok açık ki bu belirlemelerde iki ana amaç güdülerek bu amaçlar ışığında ferahlatıcı sözler sarfedilmiştir. Birincisi; yönetim, kendi zoru ile her yaptığını kabul ettirebilecek güce kadir olduğu hayali ile yaşamıştır; ikincisi; yönetim kitleleri enayi yerine koyarak uyutabileceğini sanmıştır. Çünkü, kökleri tarihsel derinliklere inen ve günümüze kadar uzanan o oldum olası "odak" ve "mihrak"lar soysuz bir güruhun kılıç kalkan kuşanmış edası ile nasıl olur da bir yudum su içercesine etkisizleştirilerek yok edilmişlerdir? Gerçekten de akli dengesi yerinde olan her insan unsuru bu durum karşında ACABA'larla dolup taşar! Talihsizliğe bakın ki ibret çıkarabilesiniz! 1981'de her şeyi güllük gülistanlık gösteren alem-i cihana kadir, cihan bilir Kenan Evren ve şürekası üç yıl öncesine yani 1981 ve 82'lerin o meşhur sunî gürültülü iddialarına sahip çıkmamaktadırlar. Çıkmazlar da. Çünkü tarihsel gerçeklik kendisini dayatmış durumdadır. Toplumda da onları dinlemeye niyetli onlardan memnun görünür halli kimse de kalmamıştır. O, daha şimdiden yüzüne inmeye hazır olan tarihi şamarın acısını hissetmektedir. Siyasi bir kalpazanın intihar alameti 23.4.1984 tarihinde yapılan bir açıklama ile kendisini çok net olarak göstermiştir.

Açıklama şöyle: "*Bölücüler ve teröristler yine ortalıkta kol geziyorlar. Bu mihraklar yeraltı faaliyetini sürdürmektedirler. 12 Eylül öncesine bir daha dönmemek için dikkatli ve uyanık olalım.*" Çok açık ki kuyruk artık istisnasız başı dinlemiyor ve ona itaat etmiyor. Aynı şekilde Kenan Evren'in kulaklarının da dengesiz bir gelişim seyri gösterdiği ve alnını aşacak biçimde büyüdüğü ortaya çıkmıştır. Dün öykü ve fıkralarla toplumu aldatmağa ve şaşırtmaya çalışan Kenan Evren, bugün bilinçsizce saçmalamaya başlamış ve haddi hududu belirsiz bir geveze durumuna gelmiştir. Kalpazanlıkta haddi hududu olmayan sınıra geldiği için artık kendini gizleme, gerçekleri örtbas etmeye yetecek ne maskeler, ne perdeleri ve ne de fıkra ve öyküleri kalmıştır. Devrimci mücadelenin varlığını kendi ağzı ile itiraf ederek tarihi hesaplaşmanın korkusunu açığa vurmuştur. Büyük bir sansür dizimi ve titiz metodlarla gizletilmeye çalışılan devrimci hareketin varlık ve gelişim olayının bizzat faşist yönetimin elebaşçısı tarafından duyurulması yönetimin tarihi korkusunu ve bu korkunun derecesini gösterir niteliktedir. Onun içindir ki bu açıklama daha birçok gizi kendi içinde barındırmakta ve o derece önem taşımaktadır. Önemli bir açıklama olmasından dolayıdır ki açıklamanın içinde giz durumunda olan bir çok gelişme de kısa bir süre sonra kendisini açığa vurur hale gelmiştir. Açığa çıkan birinci gize ilişkin açıklama şöyle: "*Gelecekte bazı zaruretler karşısında bu günkü anayasada çeşitli değişikliklere gidilebilir. Ama şimdi bunun zamanı değildir.*" (26.4.1984) Açıklama, içerik olarak olsun sebepleri bakımından olsun gayet açıktır. Gelecekte deniliyor. Yani ölüm çanları çaldığında katil kılıfı anayasa, tamamen ölüm makinasına dönüştürülecektir. Ne yazık ki sadece anayasa değil daha bir çok kurum, kuruluş ve unsurlar güruhu ne kadar çaba sarfetseler ve ölüm kararları yağdırsalar da naçar kalacak olan yine yönetimin ta kendisi olacaktır. Aslında bu açıklama da kendi içinde bir çok şaşırtma ve uydurmalar taşımaktadır. Bu açıklama ile, sanki bugünkü anayasa bazı özgürlük ve hürriyetler taşıyor imajı yaratılmağa çalışılıyor. Oysa bu anayasa bugünkü konumu ile en korkunç durumunu yaşamaktadır. Varacak son nokta zaten korkunçluk ve vahşettir. Ki bu olgular da her tarihi süreçte Türk hakim sınıflarının özünü oluşturmaktadır ve diğer tüm olgularda sadece gizleme niteliğini taşıyan cilalardır.

28.5.1984 tarihli açıklamaya bir göz atalım: "*Yurtdışında olagelen bazı olaylardan bir Türk olarak yüzümüz kızarıyor*" denilmektedir. Yurtdışında olanlar elbette ki yönetimin aleyhinde yürütülen faaliyetlerdir. Yani mitingler, gösteri ve kampanyalardır. Ve elbette ki bu faaliyetlerin olmasında da temel etken insanlık suçu bir yönetimin varlığıdır. Kendini temize çıkarma isteğinde olan papaz çömezi Kenan Evren'in yüzünün neresi kızarıyor acaba? Kızaracak yüz, göz kalmış mıdır kendisinde? İnsanlığın bildiği bir gerçek vardır ki, o da namuslu insanların olumsuzluklar karşısında veya işlenen hatalarından dolayı yüzlerinin kızarmasıdır. Oysa bu namus yoksunu orgenaral türedisi, rütbeli kepinden dışkısına kadar her yönüyle insanlık suçu bir ucubedir. Sanırım ki bu niteliğe sahip bir canlının kızaracak hiç bir parçası kalmamıştır. Ama yüzümüz kızarıyor denilerek ve buna bir de Türklük damgası eklenerek Hitler misali şovenizm duyguları körüklenmeye çalışılıyor. Bu ifade şovenizmin kendisinden başka hiçbir anlam taşımaz.

Kulaklarına bazı çatlak sesler geliyormuş; "*kooperatifler, sendikalar ve dernekler politikaya sokulmalı*" çatlak seslerden biri budur. Ve ekliyor "*politika yapmak istiyorlarsa parti kursunlar, çünkü biz gerçek demokratik sisteme geçtik*" Herkes 6 Kasım ve 25 Mart seçimlerini anımsar. Kaç parti kuruldu ve bunlardan kaçı seçime katılabildi? Hemen belirtelim ki bir kaçı konseyin üçüncü yumruğunu yiyerek soluğu Yassıada'da aldı, bir kaçı feshedildi ve bir kaçı da seçim olayı dışına bırakılarak nakavt edildi. Eşi görülmemiş olan böyle bir seçim olayına ve "demokrasiye" yine ilk olarak Türk tekelci burjuvazisinin içinde tanık oluyoruz. Aslında partiler kurulmalıydı. Çünkü kızaran yüzler yanmaya yüz tutmuş buna bir cila sürülmeliydi. Ama hangi cilalı partiler kurulup yanan yüzler gizlenmeliydi? Bilindiği gibi Mustafa Kemal 31 Ekim 1920 tarihinde Ali Fuat danışıklı bir Komünist Parti kurulmasını emreder. Oysa Kemal Paşa komünizmin en önde gelen düşmanlarındandır. Sözkonusu dönemde yine yanan ve kızaran yüzler mevcuttur. Dava olarak Komünist Parti öngörülüyor. Bu madalyonun bir yüzü. Bir de kurulması kararlaştırılan partinin MK üyelerine bakalım Genel Sekreter Hakkı Bahiç Bey, diğer üyeler ise sırasıyla şöyle; Fevzi Çakmak, Kazım K.Bekir, Ali Fuat Cebesoy, İsmet İnönü ve Rafet Bele'dir. Niyet ve şahsiyetler açık ve kimlikler bellidir. Bu üyelerden teşekkül "Komünist Partisi" olsa olsa bir gangester meraşaller partisi olurdu.

Sonuç olarak bu parti tutunamaz ve başarısız kalır. 1983 yılının seçim olayında ama başka tarihi koşullarda benzeri bir durumla karşılaşıyoruz. Ama bu kez partinin isminde değişikliğe tanık oluyoruz. Senaryo ve oyuncuları ise tıpkı birbirinin aynısıdır. Yani Kenan paşa –MDP– ve Turgut Sunalp danışıklı parti ve sonuç olarak başarısızlık gerçekten şaşırtıcı bir benzetme.

"*TC'de insan hakları rencide oluyormuş, işkence suçtur bunu biz de biliyoruz. İşkence yapanları adaletin pençesine teslim ediyoruz*" Bu açıklama ile Kenan Evren kendi tutumunu savunamama talihsizliğine de düşüyor. Türkiye'de insan hakları rencide ediliyormuş! İşkence de suçmuş! Bunu Kenan paşa da söylüyor! Ama yapanlar adaletin pençesine teslim ediliyor! Demek ki işkence denen olay var. Teslim edilen ve "adalet" adı verilen o meçhul sapıklar komitesini de çok iyi tanımaktayız. Dünya kamuoyu ve tüm namuslu insanlık da sizin o üstün "adalet" sisteminizi pekâlâ tanımaktadır. Diyarbakır zindanlarında asılan, yakılan, boğazlanan PKK direnişçileri eşine ender rastlanan işkenceler sonucu ölümsüzleşmişlerdir. Metris ve Mamak'lar yine bu duruma birer örnektirler.

"*Hukuk ilkesine sahip çıkılmalıymış. Sanki biz hukuk ilkesinden uzaklaşmışız. Eğer biz hukuk ilkesine bağlı olmasaydık, özel mahkemeler kurardık*" Kenan Evren bu itirafı ile de dikkatli hazırlanmış bir manevrayı kime yutturmağa çalışmaktadır? Hukukun temeli anayasadır ve anayasada belirtilen kurallar topluma uygulanır. Bu konuda pek söz söylemeğe gerek yok. Çünkü bu ne idüğü belirsiz güruhun uzantıları bile anayasasına karşı çıkmakta ve bu durum onun hukuka bağımlılığını göstermektedir. Eğer 1983 anayasası en ufak bir demokratik hak içeriyor diyebilen bazı satılık kafa ve ödlekler hatta bu umutla yaşayan bazı organizasyonlar varsa bunu hepimize gösterme lidirler! Ama bu olası değildir. Çünkü söz konusu anayasa kendi içerdiği yasalara bile yasaklar koymaktadır. Özel mahkemeler kurarlarmış! Siyasi davaların bakıldığı tek sivil mahkeme gösterebilir misiniz? Milyonların yargılandığı mahkemelerin hangisi özel değil de kamusaldır? DGM nedir? Savaş kurallarına göre muhakeme nedir? Özel değil, ama özelin de özelini aratan MGK özel denetimli mahkemelerdir.

"*Basın özgürlüğü olmalıymış*" Alaya alınarak söylenen bu sözler sanırız ki niyetin açıklığını ortaya koymaya yeter. Ve ekliyor: "*Ama sıkıyönetim vardır. Biz basına hiç dokunmadık ki*" Şimdi soralım sıkıyönetim kim; Kenan Evren kim? Bunları birbirinden koparmak mümkün mü? Ortaçağ düşüncesine batmış bir molla bile kendisini haklı çıkarmağa çalışırken bazı mesnetli fetvalar uydurur. Ama ne yazık ki Kenan paşa tümüyle mesnetsiz bir fetvanın kurbanı olma halini yaşıyor. Pinokyo romanını okuyanlar bilir. Pinokyo sahip olduğu kalınca bir odunu diğer birinin kafasına indirir. Kafası yarılan kişi Pinokyo'yu mahkemelik eder. Pinokyo suçlu olmasının verdiği çaresizlik ile mahkemede şu savunmayı yapar; "*suç bende değil, onda da değil. Suç odundadır*" Kenan Evren de kitlelere Pinokyoculuk oyununu oynuyor. Suç sıkıyönetimde imiş! Çok gülünç ve çok acı! Çaresizlik bu musibeti kimbilir daha nerelere götürür.

"*Ölüm cezası kaldırılmalıymış! Biz de ölüm cezasına razı değiliz. Biz bunu yeni koymadık. En demokratik ülke olan ABD'de de ölüm cezası vardır*" Gayri meşru bir izdivaca en içten sadakatlık bu denli olabilir. Bir fahişenin tutunacak tek dalı ve yegane temitanı elbette ki suç ortağıdır. Bu durum Reagan ve *Kenan Evren çiftinde somutluk* kazanmıştır, mesut olsunlar. Kamuoyu demokratlığı Kenan paşa ve Reagan'dan değil kendi önder gücünden öğrenir.

Af konusunda neler söyleniyor; "*Af insani bir görevdir. Bazı suçlular af sistemine girmez. Allah da bir çok şeyi affetmez. Ama Allah benden af dileyin diyor*" Kenan Evren şimdi de meşhur olmak istiyor. O, tanrının vekili olacak, bazıları da ondan af dileyecek, böylece de insani bir vazife tamamlanmış olacak. Feodalizmin etkin olduğu dönemlerde aristokratlar bazan dara girdiklerinde papazlar aristokratların yanan yüreklerine kutsal sular püskürterek ferahlatmağa çalışırlardı. Kenan paşa, karşısında duran gücün devrimciler olduğunu unutmuş olmalı ki, bu denli saçmalıyor. Devrim kahramanları hiç bir zaman halk düşmanlarından af dilememişlerdir. PKK direnişçilerinin bu konudaki "*Biz devrimciyiz, bizi dünyada satın alabilecek sermaye yoktur ve olamaz da*" açıklaması kulaklarını ve yüreklerini parçalayacak kadar gür ve nettir.

Af konusundaki bu açıklamadan sonra, yani 14.6.1984 tarihli basında MDP güdümlü bir meclis önerisini görüyoruz. Öneri şöyle; "*örgüt elemanları teslim olup da kendi örgütlerini çökertme doğrultusunda bilgi verirlerse, bazı cezaları af edilip, bazıları da hafifletilecek*". Kenan Evren çok açık ki kendi eliyle yapamadığını karikatürü ile yapmağa çalışıyor. Korkunç bir provakasyon niteliğinde olan bu öneriyi hazırlayanların bu olayı gündemlerine alacakları açıktı. Klasik bir provakasyon yöntemi olmakla beraber bu senaryo oyuna sokulabilecektir. Vietnam'da tıpkısı uygulamaya konuldu, ama aldananlar sedece ödlekler oldu. 1923'lerde Mustafa Suphi'ler benzeri sapık bir ittifak mantığına kurban oldular. 1974'lerde Irak'ta uygulamaya sokuldu, ilkel milliyetçilik oyuna geldi ve acı dersler çıkardı. IKP nispeten kapana düşmüşlüğün talihsizliğini yaşadı. Günümüzde ise en yüce değerlere sahip çıkmağa çalışan ama tamamen bunun dışında kalanların akibetleri ne olur acaba? Temel mesele olarak devrimi değil de burjuva stratejik dostluğunu anlayanlar, genel bir afla herşeyin çözülebileceğini sananların durumu ne olur? Bu konuda kendilerine tarihten acı dersler çıkararak uyanık olmalarını önerir ve gerçek mücadele yolunda saflara çağırırız.

Kenan Evren için denilebilir ki, üstünde bu kadar konuşulup muhatap alınmasının ne gereği vardır? Bu bir anlamda doğrudur. Ama ne yazık ki her şey bilinmekle beraber henüz bilmek istemeyenler de vardır. Demokrasinin hergün bir parçasının ırzına geçildiği bu dönemde hala bahsettiğimiz "demokrasi" havası ile kıvıranlar mevcuttur. Bunlar en sonda "demokrasi"yi bulacaklardır. Ama nafile! Çünkü o zaman da demokrasi dedikleri o yaftanın elle tutulur hiç bir yeri kalmayacaktır. Demokrasi sözlüsü bu kafalar kendi nişanları olan "demokrasi"yi fahişe olduktan

Devamı 22. sayfada

LENİNİZMİN KIZIL BAYRAĞI DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARINA . . .

Baştarafı 24. Sayfada

Ortadoğu'daki gelişmelere bakıldığında bu durum bütün çıplaklığıyla görülür. Latin Amerika'da da yine benzeri bir durum yaşanmaktadır.

Gerek bölgemizde ve gerekse dünyada yaşanan bu durum karşısında birçok değerlendirme ve görüş ileri sürülmektedir. Ama, ileri sürülen bu görüş ve değerlendirmeler ne olursa olsun bu durum yalnızca bir gerçeği kanıtlamaktadır. O da; proletaryanın çözümleyici gücünün mutlaka dayatılması zorunluluğu veya diğer bir deyişle diğer hiçbir sınıf ve önderliklerinin çözümleyici bir güç olamayacaklarıdır. Gerçekten de günümüz dünyası köklü değişimleri getirmeyen devrimci çözümler dışında hiçbir dayatmayı sindiremeyecek bir bünyeye sahiptir. Sadece tek tek ülkeler açısından değil, dünya genelinde devrim ve karşı-devrimin en kesin biçimde çarpıştığı günümüzde, devrimde ısrar etmemek yalnız ve yalnız karşı-devrime hizmet edebilir. Nitekim, hangi kaygıların ürünü olursa olsun devrimin dayatılmasında gösterilecek bir gevşeme bu sonucu doğurmaktadır. Halklar açısından,uğruna yüzbinlerin kanı dökülmüş devrim mücadelerinin acı bir sonu, yani bedeli ödenmiş ama kaybedilmiş bir savaş, hakedilmemiş bir yenilgi olmaktadır. Ama işte, bölgemizin de içinde bulunduğu dünyanın birçok alanında halkların ve proletaryanın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri dayatılan böyle bir tehlikeyle de karşı karşıyadır.

Ekim ihtilalinin 67. yılında Leninizmin çözümleyici ve yol gösterici gücüne herzamankinden daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır. Sözde leninist ve sosyalist maskeli sahte önderliklerin kirletmeye çalıştıkları bu bayrak, o halde daha çok korunmak ve devrimlerle yükseltilmek zorundadır. Dünyamız halklarını, emperyalist çılgınlıkların ve saldırıların istenmeyen sonuçlarından koruyacak olan tek araç budur. Fakat, bu silahın sahibi olmayan ellerde kullanılmasına başta bu ülkeler proletarya hareketleri olmak üzere, sosyalizmin müsade etmeme zorunluluğu vardır. Bu silah sahibi tarafından sıkıca kavranmalı ve hedefe yöneltilmelidir.

Eğer dünyamızın hangi parçasında olursa olsun, çok cılız ve henüz yeni doğmuş da olsa proletarya önderlikleri bu rollerini oynar ve tüm bir sosyalizmin gerekli desteğini bulurlarsa, dünyamızdaki gelişmelerin seyri oldukça değişecektir. Halklar bunalım içindeki emperyalizmin pençelerinde acı içinde kıvranmaktadırlar. Bu acıyı dindirecek tek ilaç ise bellidir. Bu konuda henüz tazeliğini koruyan acı deneyimler yaşanmıştır. Leninizmin kızıl güneşinde halklara yol göstericilik yapması gerekenlerin de başını çektiği önemli ve ciddi yanlışlıklar yaşanmıştır. Leninizm enternasyonalist ilkelerin gereklerinin yerine getirilmemesi, doğuşunda yardıma ve desteğe ihtiyaç duyan genç proleter önderliklerin gerekli dayanışmayı bulamamaları, onları mücadelede ya çok ciddi tehlikelerle karşı karşıya bırakmış, ya da yükseltilen direnişe rağmen daha gelişmelerinin başlangıcındayken acı bir sonla karşılaşmışlardır. Klasik bir politikanın yıllardır ısrarla sürdürülmesi nedeniyle, özellikle klasik komünist partileri bu genç hareketlerin önüne bir engel gibi dikilmiş ve hantal yapılarıyla proletaryanın gelişmelere yön veren akışını önemli oranda durdurmaya çalışmışlardır. Fakat sonuçları bütün yönleriyle ortada olan bu gerçekliğin artık görülememesi olası değildir. Sosyalizmin sırtında bir yük haline gelen ve kendi ülkelerine hiçbir şey vermedikleri gibi, her bakımdan bir engel oluşturan bu yükün sosyalizmin sırtından atılması artık ertelenemez bir görevdir. Sosyalizmin hiçbir ilkesiyle bağdaşmayan, Leninizmin yaşayan-canlı özünü asırlık bedenleriyle dondurmaya çalışan bu güçler ne yazık ki, kendi ülkelerinde proletarya ve halk kitlelerinin en küçük bir güven ve desteğini kazanmamış olmalarına rağmen, salt kendilerine verilen dıştan bir güç nedeniyle yaşamakta ve mücadelesizliğin, reformizmin ve teslimiyetin şampiyonluğunu yapmaktadırlar. Bunu yapmaktadırlar, çünkü, kendilerini sosyalizme tek alternatif olarak göstermek istemekte ve bunun yolunun ise her türlü devrimci-radikal gelişmenin önünü tıkamak olduğunu bilmektedirler. Bu nedenle de, çağımızın devrimi en çok dayattığı bir dönemde sırf kendi yıllanmış, Leninizmin en küçük bir ışıltısını bile saçmayan bedenlerini yaşatmak için, devrimci gelişmelere herkesten daha çok saldırmakta, kendi teslimiyetçi-reformist yapılanmalarını kara bir damga gibi sürece de vurmak istemektedirler. Bu durum, dünya genelinde sosyalizmin dikkatle ele alması ve mutlaka reddedilmesi gereken bir durumdur.

Eğer, dünyanın çeşitli alanlarında gelişme önündeki düğümler açılmak isteniyorsa, proletarya önderlikleri kendilerini dayatmak, devrim adına mücadelesizliğin savunulmasına artık son verilmek ve sosyalizmin gerçek ittifaklarıyla gereken sıcak yakınlaşma ve dayanışma gösterilmek zorundadır.

67. yılında şanlı Ekim Devriminin yol gösterici ışığı dünyamızı daha çok aydınlatmak zorundadır. Bu ışığın zayıf yansıması kabul edilmemelidir. Sosyalizmin iç alanlarına kadar uzanan emperyalizmin saldırgan ve kanlı elinin işlemez kılınması, başta sırtta taşınan bu ağır yüklerin atılmasını ve militan devrimcilik ve enternasyonalist dayanışmanın gereklerinin yerine getirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Kürdistan Halkı, Bağımsızlık Mücadelesini Yükseltmekle Leninizmin Sadık Bir İzleyicisi Olduğunu Kanıtlamıştır!

Tarihin en eski halklarından olan Kürdistan halkının bağrından doğan ve çağımızın en genç hareketlerinden olan Kürdistan Ulusal Direniş Hareketi, Ekim Devriminin çağrısına, ülkemizin verdiği en güçlü cevap olarak yükselmektedir. Sosyalizmin anavatanının hemen yanıbaşında, ama tarihsel ve toplumsal olarak onun yıllarca çok gerisinde bir konumda yaşayan bu ülke halkı, bugün sosyalizmin çağla kurduğu köprülerle bir çok gücün inanmak dahi istemediği bir gelişmeyi yaşıyor. Kürdistan halkı, dünyamız güçlerince kendisi hakkında daha düne kadar biçilmiş yargıya rağmen, çağımızın tanık olduğu en zorba bir sömürgeciliğe karşı varolma, bağımsız ve özgür yaşama mücadelesi veriyor. Tarihi, ulusal ve toplumsal niteliklerinden ötürü de, şimdi bu ülke üzerinde yaşanan gelişmeler, dikkatle izlenen bir olgu durumundadır.

Proletarya önderliği halkımızın kurtuluşu adına ilk adımı attığı gün, gerçekte çağın en büyük yanılgısını da ortaya koymaktaydı. Ve bugün ulaşılan gelişmelere rağmen, aynı yanılgılarda hala anlaşılmaz bir ısrar olayı görülmektedir. Ekim Devriminin çağrısına, tarihi ve kişiliği inkar edilen bir halk, her türlü olumsuz koşula rağmen tümüyle kendi öz gücüne dayanarak cevap vermekte, ama yaşanan bunca acılara ve yükseltilen mücadele bayrağına rağmen, bu gerçek görülmek istenmemekte, anlaşılmaz bir bekleyiş sürüp gitmektedir. Biz, burada halkımızın daha düne kadar bilinci ve ruhu karartılmış köleler ordusu iken, bugün kendi bağımsızlık ve özgürlük iradesini kendi devrimci şiddeti temelinde dayatmasının nasıl bir gelişme temeli üzerinde olduğundan bahsetme gereğini duymuyoruz. Bunlar, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi adına en sıradan sempatizana kadar yazıyla, sözle ve eylemle ortaya konulmuş, anlatılmış, izahı yapılmış gerçeklerdir. Şüphesiz ki, halkımızın kendisine dair anlatacak hala çok şey vardır. Ama, artık çağa dayattığı sorulara da bir cevap beklemektedir. Çağımızın özgür halklarının saygın bir üyesi olma hakkını kullanırken, çağın kendisine karşı tavrını bilmek ve enternasyonalizmin gereklerinin yerine getirilmesini istemektedir. Bu, her halk gibi Kürdistan halkının da vazgeçilmez bir hakkı olsa gerektir.

Daha önce de sorulan, ama bir türlü karşılığı alınamayan bazı soruları yeniden tekrarlayarak başlayalım: "*Bugün güçlü devrimci gelişmelerin eşiğine gelmiş olan Kürdistan, dünya güçlerince hala nasıl değerlendirilmektedir? Hakkımızda verilen hüküm hangi nedenlere dayandırılmaktadır? Bunlar geçerli bir neden olarak kabul edilebilir mi?*" vs.

Bu soruların önemi, PKK önderliğindeki HRK güçlerinin 15 Ağustos'ta yükselttikleri eylemlerle daha da artmıştır. HRK'nin kuruluş ilanıyla birlikte geliştirilen bu eylemler, Kürdistan Ulusal Direnişinin, halkımız hakkındaki yargı ne olursa olsun, önü alınamayacak bir mücadelenin yükselmekte olduğunu ortaya koymuştur. Dünyanın karşısında artık, daha düne kadar inkar edilse de, kendisini bir ulusal direniş hareketiyle çağa dayatan bir halk vardır. Yüzyıllardır başkaları tarafından çizilen kaderini, bu kez kendi elleri ile belirleyen bir halktan söz edilmektedir.

Elbette, böyle bir halkın dünya gericiliğinin ve bir çok gücün iradesine rağmen, kendi özgür iradesini dayatması farklı karşılıklar bulmak durumundadır. Kürdistan halkı, emperyalist ve sömürgeciler açısından keskinlikle iradesi kabul edilmemesi ve tanınmaması gereken bir halktır. Tabii ki, bu, salt bu güçlerin halkımıza duydukları düşmanlığın bir sonucu değildir. Kapsamı daha da geniş olan halklara karşı düşmanlığın doğal bir gereği, emperyalizm ve sömürgeciliğin çıkarlarının bir dayatmasıdır. Kıtalararası bir geçiş noktasında bulunan Kürdistan, bölge halklarının köleleştirilmesi için egemen güçler tarafından tarihin her döneminde mutlaka boyunduruk altında tutulmaya çalışılmış ve köle bir Kürdistan, bölge halklarının kaderini de belirleyen emperyalist ve sömürgeci tahakküm zincirinin bir halkası olarak elde tutulmuştur. Bu durum, XX. yy'da daha da ağırlaşarak devam etmiştir. I. Emperyalist Paylaşım Savaşında bir kez daha hatırlanmak istenmemecesine yüreğinden dörde bölünerek, geleceği dünya emperyalizmi tarafından mühürlenen Kürdistan, kendisi üzerinde sömürgeci tahakküm hakkı tanınan ülke halklarının da kapitalist-emperyalizme bağımlılığının bir güvencesi olarak görülmüştür. Bölgenin tam yüreğinde yer alan köle bir Kürdistan, emperyalizm açısından vazgeçilmez önemdedir. Bu alan, tarih boyunca her türlü gericiliğin, çağdışı tortuların ayakta tutulduğu ve bölge halklarına da hakim kılındığı gericiliğin bir köprüsü olarak kullanılmıştır. Ülkemiz üzerinde doğrudan egemen olan sömürgecilerin de ötesinde, Kürdistan, emperyalizm açısından bölge üzerindeki hakimiyetleri için vazgeçilmez-hayati bir değer taşımaktadır.

Ve şimdi bu alan, bizzat üzerinde yaşayan halk tarafından gericiliğe karşı bir silah, bir mücadele cephesi, sosyalizmin bölgede atan bir yüreği ve halklara ulaşan bir köprüsü haline getirilmek isteniyor. Sömürgeci faşist bir zor altında tarihin her türlü gerici tortusunun bu alana üst üste yığılmasının anlamı, artık halkımızca biliniyor ve buna isyan ediliyor. Halkımız kendisine biçilen kölelik kaftanının gerçekte tüm bölge halklarının da kaderi olduğunu bilerek, dünya gericiliği tarafından kendisine oynattırılmak istenen olumsuz rolü, tam tersine onlara karşı oynayarak bölge halklarının bağımsız ve özgür yaşamı için kendi köleliğine karşı isyanının ne kadar haklı ve zorunlu olduğunu görüyor. Açıkçası halkımız, bizzat köle bırakılarak ve bu bir kadermiş gibi kendisine de onaylattırılmak istenerek, bölgemiz halklarının kaderi üzerinde, iradesine rağmen kendisine dayatılan role isyan ediyor ve halklara sıcak kardeşlik elini uzatıyor. Bu el, başta kendi prangalarını kırarak sosyalist dünyaya ve bölge halklarına, kısaca çağa uzatılan bir eldir. Ve işte, sömürgeciler ve emperyalistler tarafından kırılması gerektiği kararında birleşilen el de bu el'dir.

O halde, soruyoruz: Bu el, başta sosyalizm olmak üzere, dünya ilerici güçlerince içten bir dostlukla sıkılacak mıdır? Halkımız buna olumlu cevap almak istiyor. Kendisinin yüzyıllar boyunca köreltilen, karartılan tarih ve çağ bilincini yeniden kazanarak, bu uğurdaki mücadele, güç ve kararlılığını yeniden, yeniden üreterek her ne pahasına olursa olsun insanlığın geleceğini temsil eden sosyalist dünya ile bütünleşmek, kaynaşmak istiyor. Bunun ise, en başta kendi gücüne dayanmak, şartlar ne kadar olumsuz olursa olsun mücadelesinde tavizsiz bir ısrardan geçtiğini biliyor.

Hakkında bir daha dirilemez hükmünün kesin olduğu ve artık hiç bir gücün bir sorun olarak bile bakma gereğini duymadığı bir dönemde, nasıl ki, kendi kendisini üretmesini bilmişse, uğruna yüzlerce partizan kanı dökülen, binlercesi zindanlarda esir tutulan böyle bir mücadelenin, bu aşamadan sonra geleceğe dönük umutları açık ki daha somuttur ve karartılması olanağı kalmamıştır. Halkımız, köle bir halk olarak onursuzca yok olmaktansa, tüm güç ve olanaklarını seferber edip, gerekirse yüzbinleri bu uğurda feda ederek bağımsız bir yaşama ulaşmakta, halkların değil, emperyalizm ve sömürgeciliğin kalbine saplanan bir hançer olmakta kararlıdır.

Bu nedenledir ki, sadece bu ülke üzerindeki sömürgecilik haklarını kaybetme korkusuyla karşı karşıya olanlar değil, tüm bölge ve dünya gericiliği hep bir ağızdan ve elele Kürdistan Direniş Mücadelesine karşı her düzeyde saldırıya geçmişlerdir. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin boy vermesini önlemeyi vazgeçilmez bir görevi olarak görmektedirler. Özellikle Türk sömürgeci egemenliği altında bulunan Kuzey-Batı Kürdistan, açılan özel havaalanları, askeri üsler ve yerleştirilen Çevik Kuvvet ve üzerinde sürdürülen kontr-gerilla faaliyetleriyle karşı-devrimin bir karargahı haline getirilmiştir. Sömürgeci-faşist Türk devletinin ise, emperyalist sistem adına nasıl bir rolle yüklü olduğundan bahsetmeye gerek yoktur. Ama, gerek emperyalizm ve gerekse Türk sömürgeciliği, bölge üzerindeki amaçları için Kürdistan'ı istedikleri gibi kullanamayacaklarını, önlerinin pürüzsüz olmadığını da görmektedirler. Kürdistan artık gericiliğe geçit vermemektedir. Onlar şimdi Kürdistan'da kendi mezarlarını görmektedirler. "Bu el kırılmalıdır" diye azgınca bağırmaları, bütün şiddetleriyle saldırmaları, ağızlarından salyalar saçarak sosyalizmi ve bölge halklarını tehdit etmeleri ve hatta girişimde bulunmaları bu nedenledir.

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin, emperyalizm ve sömürgeciliğin zırhını delerek Kürdistan'ı halk kurtuluş mücadeleleri ve sosyalizmin geçit vermez bir kalesi haline getirme kararlığına karşı bir saldırı söz konusudur. Ve bu, en iyi şekilde bilince çıkarılmak zorundadır. Bölgeye ve ülkemize ilişkin politikalarına yönelik olarak sosyalizmin güçlerine geçmişte defalarca yaptığımız eleştirileri bir kez daha hatırlatarak, özellikle son gelişmeler üzerinde durmak istiyoruz.

7 yıldır elde silah mücadele eden PKK, halkımız hakkında biçilen hükmü kabul etmemenin bir ürünü ve halkımızın bağımsız yaşama kararlılığının temsilcisidir. Bu mücadele, unutulmuş, varlığı bile kabul edilmek istenmeyen yoksul ve köle bir halkın bağrından doğmuştur. Çağla ve dünya halklarıyla her türlü bağı kesilmiş, azgın bir sömürgecilik altında insanlığın katledildiği topraklar üzerinde büyümüştür. İnsanlık adına hiç bir şeyin yeşermediği, bir moloz yığını haline getirilmek istenen Kürdistan toprakları, yükselen bu mücedeleyle insanlığın yeşerdiği bir alan haline getirilmeye çalışılmıştır. Bu alandaki mücadelenin köklü tarihsel-ulusal özellikleri yanında, uluslararası önemi de belirgindir. Ama, biz bunlara bile varmadan, en basit bir ilkeyi dayatmak durumundayız.

Dünyamızda halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin meşruluğu kesindir. Bu halkların vazgeçilmez bir hakkıdır. Ve hele söz konusu olan dünya ilerici güçleri olduğunda, bu hakkın, onlar tarafından tartışmaya alınması bile kabul edilemez. Çünkü en tartışmasız kabul edilecek gerçeklik, kölelik boyunduruğu altında bulunan bir halkın, kendisine zorla vurulan prangaları kırması hakkıdır. Bu hakkın, prangaları vuran emperyalistler ve sömürgeciler tarafından kabul edilmemesi ve daha da ağırlaştırılması çabaları anlaşılırdır. Ama, dünya sosyalizm ve ilerici güçlerinin en küçük bir duyarsızlığı bile kabul edilemez. Burada söylenmek istenen şey, köle bir halkın başkaları tarafından kurtarılmasını savunmak ve istemek kesinlikle değildir. Söylenmek istenen şey, sosyalizmin ilkelerine sadık kalınması, bir takım kaygıların esiri olarak enternasyonalizme sünger çekilmemesi gerektiğidir.

Dünyanın gözleri önünde bir halk, boğazına dayanan gericiliğin hançeriyle katlediliyor. Ve bu halk, buna karşı yaşam mücadelesi veriyor, bütün güç ve kararlılığıyla çırpınıyor. Ama, en çok yardım etmesi gereken, uzaktan da olsa "diren" diye bağırarak, güç vermesi gerekenler bile korkunç bir duyarsızlık içinde, adeta sağır ve kör bir durumda bulunuyorlar. Ve hatta, böyle bir halk üzerinde yapılan hesaplara göz yumuyor, ortağı oluyorlar. İşte bu, en basit insan hakları adına bile kabul edilemez bir gerçekliktir.

Bu noktada halkımız, haklı olarak sormaktadır: Bu duyarsızlığın nedeni ve anlamı nedir? Sosyalizmin ve insanlığın hangi çıkarları adınadır? Karşısında en çok ürküntü duyulan emperyalizmin bölgeye yönelik savaş tehditlerine

LENİNİZMİN KIZIL BAYRAĞI DÜNYA PROLETARYASI VE . . .

karşı en büyük güvence, emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı açılan bir savaş cephesi olarak, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi değil midir? Sosyalizmin, emperyalist savaşlara karşı dayattığı tek tavır, devrimleri yükseltmek değil midir? Bölge halklarının ve sosyalizmin anavatanın yüreğine bir hançer gibi sokulan sömürgeci-faşist Türk devletine karşı mücadele yükseltilmek ve desteklenmek zorunda değil midir? Bölgedeki gelişmeleri kızıştıracağı, emperyalist saldırganlığı arttıracağı kaygısıyla, direniş alevini söndürme çabalarından başka bir anlama gelmeyen, kültürel özerkliği bile aşamayan taleplerde ısrar etmenin nedeni ve anlamı nedir? Neden, bu tür talepler dayatılmakta ve bunların temsilcisi güçler ısrarla korunmaktadır. Ve tüm bunları, içinde barındıran en somut soru olarak; halkımızın her türlü inkara rağmen yüzlerce insanının kanı ve silahla dayattığı iradesi, neden hala tanınmak istenmemekte ve Kürdistan halkının iradesine rağmen adına çözüm denilen köleliğe boyun eğiş önerilmektedir. Bu, halkımıza, dökülen şehit kanlarına ve cezaevlerinden yükselen haykırışlara saygısızlık değil midir?

Evet, tarih ve çağ, halkımıza kölelikten başka hiç bir şey vermedi. Adeta tüm gözenekleri tıkanarak halkımızın yaşamına kastedildi. Ama bu halk, yine de yaşadı ve şimdi kendi geleceğini kendisi çizmek istiyor. Buna saygı duyulmalıdır. Geçmişin hatalı yaklaşımları ne olursa olsun, artık yaşanan günümüz ve bir gelecek vardır. Bu noktadan sonra halkımız, sosyalizm ve ulusal kurutuluş güçlerinin, ister ulusal ve isterse uluslararası düzeyde olsun yetersiz, duyarsız, hatta sömürgeciliğin yaklaşımını pek az aşan değerlendirme, yorum ve tutumlarını kabul edilemez bulmakta ve bunların izahını istemektedir.

Biz, çağımızın en azgın diktatörlüğü, sosyalizm ve insanlık düşmanı bir güce karşı ulusal direnişimizi yükseltmekle, bölge-dünya halklarına ve sosyalizme karşı enternasyonalist görevlerimizi yerine getirdiğimiz inancındayız. Şu, çok iyi bilinmelidir ki, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşan Kürdistan halkı, ister sömürgeci Türk ordusunun namlularıyla, ister Avrupa emperyalizminin tezgahlarında, ve isterse başka yerlerde kendisine dayatılan başka hiç bir geleceği kabul etmeyecektir. Bugüne kadar, nasıl ki dişi ve tırnağıyla, korkunç olanaksızlıklar içerisinde mücadele etmiş ve bu mücadelesini tüm dünyanın tartışmaktan kaçınamadığı bir noktaya getirmişse, bundan böyle de olanaksızlıklar, engellemeler ve saldırıların boyutları ne olursa olsun zafer çizgisinde ilerlemeye devam edecektir. Halkımızın çağa vereceği tek bir cevap vardır ve o da budur: Yani, **Yaşasın Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm** sloganında somutlaşan mücadele çizgisidir.

Değerlendirmemizin konusu şu veya bu gücün ülke gerçekliğimize karşı, yani devrime karşı konumlarını eleştirmek değildir. Hayır! halkımız, devrim kaçkınlığına, reformize, oportünizme, sosyal-şovenizme ve küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı en tutarlı eleştirisini de Leninizmin bayrağını elden düşürmeyerek yükselttiği mücadelesiyle yapmaktadır. Burada sedece dayatılan bir gerçek vardır.

67. yılında Ekim ihtilalinin kızıl şavkı, Kürdistan'ı kaplamış durumda. Kürdistan şimdi ağır bir kölelik uykusunu yaşamıyor, Sovyet proletaryasının dilinden dünyayı kaplayan bir türküye eşlik ediyor, onun uğruna savaşıyor. Ekim ihtilalinin 67. yılını, Kürdistan suskun bir kölelik içinde ve onursuzca karşılamıyor; tam tersine yükselttiği mücadelesinin gururuyla selamlıyor.

***Selam olsun şanlı Ekim ihtilaline!**
***Selam olsun Leninizmin yolunda ilerleyen proletarya ve halklara!**
***Selam olsun elde silah bağımsızlık için savaşan Kürdistan halkına!**
***Yaşasın Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi!**
***Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik, faşizm, siyonizm ve her türden gericilik!**
***Yaşasın halkımızın şanlı önderi PKK!**

PKK-MK'NE

Baştarafı 19. sayfada

riti ve teşhirleri yapılmalı ve zararsız unsurlar haline getirilmelidir. Tüm bu çabalara rağmen, yollarına devam etmeye kararlı iseler, bunları susturmalı, devrimin çıkarlarını korumak için devrimci yöntemler kullanılmalıdır.

Bizim bunlara karşı tavrımız nedir? Bunlara karşı olan tavrımız, Parti tavrından farklı düşünülemez. Partimizin tavrı ne ise, bizim de tavrımız odur. Bu geçici yol arkadaşları şu veya bu şekilde ortaya çıksalar da, bunların hastalıkları dünya komünistlerince teşhis edilmiş, her hastalığın ismi ve ilaçları bulunmuştur. Kürdistan koşullarında bu hastalıklar değişik adlar altında çıksa da bu hastalıklara karşı tavrımız; Partiye ve şehitlere bağlılık olacaktır. Bu anlayışlara karşı durmak sürekli Parti birliğini korumak ve bu birlik yolunda ilerlemekle mümkündür. Yaratılan tüm değerler en usta bir biçimde kullanılarak, bu halkın kurtuluşu için harcanmalıdır. Ve bir kez daha diyoruz ki; zindanlarda tüm işkence ve uygulamalarına karşı ihanete ve ihanetçilere lanet okuyan Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ yoldaşlar ve yüzlerce savaş esirlerinin dediği gibi, «TESLİMİYET İHANETE, DİRENİŞ ZAFERE GÖTÜRÜR»

- **Her türden bozgunculuğa karşı Parti birliğini koruyalım!**
- **Hiç bir güç mücadelemizi engelleyemez!**
- **Yaşasın PKK!**

20.6.1984
Erdal

15 Ağustos Eylemleri ve Su Yüzüne Çıkan Savaş Hali

Baştarafı 9. Sayfada

bardavı kendisi yapmıştır. Tüm dikkatleri Kurdistan üzerine çekerek, en geri kesimleri bile etkileyerek duyarlı hale getirmiştir.

Otoritemi sağlamlaştırıp gücümü göstereyim derken, denetlemedeki yetersizliğini ve kofluğunu ortaya koymuştur. Bugüne kadar saklı bulunan bir dizi zayıflıkları açığa çıkıp, halk tarafından anlaşılmıştır. Eylemin siyasal yönünü gölgeleyip halkın derinden etkilenmesini önleyeyim derken; milyonları mücadelenin sıcak ortamı içerisinde siyasallaştırmıştır. Devrimcilerin faaliyetlerini durdurarak eylemin etkisinin maddi bir güce dönüştürülmesini ve kitlelerin mücadeleye aktif katılımını engelleyeyim derken; devrimcilerle halk güçleri arasında daha nitelikli ilişkilerin kurulmasına ve yurtsever kesimlerin mücadeleye daha içten ve samimice katılmasına hizmet etmiştir. Böylece olayın kapsamını büyüterek yaratmak istediği pasifikasyon ve terör ortamında, halkı sindirmek bir yana, onun coşku ve heyecanını daha da artırmış, Partiye ve onun öncülük ettiği ulusal kurtuluş davasına olan inanç ve bağlılığını daha da pekiştirmiştir.

Peki faşist sömürgecilerin istemlerinin böylesine karşıtına dönüşmesini nasıl açıklamak gerekir? Yukarıda da belirttiğimiz gibi, gelişmeler faşist mantığa göre değil, tarihin akışına ve devrimcilerin bilinçli, örgütlü ve planlı eylemine göre biçim almak zorundadır.

Halkın özlem ve istemlerine kulak vermeyen, emekçilerin gücünü küçümseyip onlarla alay eden, olayları kendi gelişim seyri ve kanunları çerçevesinde değil de niyetlerine göre yorumlayan, kaba zorla her şeyi hal edebileceklerini sanan faşistler her zaman yanılacaktır. Bu kafaların çizecekleri planların uygulanması oldukça zordur. Atacakları pratik adımlar başarısızlığa mahkumdur. Ulaşmak istedikleri amaçlar istemin ötesinde bir anlamı olmayan hayallerdir.

Bu bilimsel gerçekliklerden hareket ederek sonuç olarak diyoruz ki, sömürgeci faşist cunta çoktan beri ömrünü doldurmuştur. O, her alanda tam bir çıkmaz içerisindedir. Atacağı her adım aleyhine dönüşerek onun için yeni bir darbe olacaktır. O, bataklıkta kalmış hırçın ve büyük bir canavardır. Hiddetlenip çırpındıkça vücudunun yeni yeni bölümlerini bataklığa kaptırmaya mahkumdur.

***FAŞİST SÖMÜRGECİ SAVAŞ HALKIMIZIN ÖNCÜSÜNE VE GELECEĞE OLAN İNANÇ ve UMUTLARINI KÖRELTEMEYECEKTİR!**
*** KAHROLSUN CANAVARLIKTA SINIR TANIMAYAN SÖMÜRGECİ FAŞİST CUNTA!**
*** YAŞASIN ŞANLI ÖNDERİMİZ PKK VE YENİLMEZ MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİSİ!**

3.9.1984

Tarihsel Gerçekler Sizleri Ölüme Mahkûm Edecektir!

Baştarafı 20. Sayfada

sonra bulacaklardır. Açıklamağa çalıştığım da budur zaten. Yeni aldatmacalara ve hazırlanmağa çalışılan provakasyonlara karşı uyanık olunmada her namuslu ve dürüst insana sadece bilinen bir gerçeği tekrar ettik.

Tarihsel gerçekler inatçıdır. Ne kendi kendini kandırma politikaları ne uyuşturucu etkenler ve ne de en yüce değerlere sahip çıkmanın perdeleri arkasındaki ütopik güçler tarihsel gerçekleri örtbas edemezler. Halkların devrim tarihi bize söz konusu güçlerin akibetini şu şekilde tanımlar: **«Onlar tarihi gerçekleri görememenin sancılarını çekerek kendilerine pahalıya mal ettiler. Ve onlar bu nedenle azaplı bir sonla noktalandılar.»**

- **Türk sömürgeciliğinin yeni provakasyonlarına alet olmayalım!**
- **Mücadele yolunda birlik için ileri!**
- **Tarihsel gerçekler Kenanları affetmemiştir!**

27.6.1984
(Mardin'den bir PKK Partizanı)

Faşist Cuntanın Operasyonları Devam Ediyor!

Baştarafı 1. sayfada

Bu mıntıkada biri Yirbekî Bexte, diğeri Meydan'da olmak üzere iki tugaydan oluşmuş bir askeri güç, bunların emrinde yüzlerce araç-gereç ve teçhizat, 10-15 helikopter bulunmaktadır. Bu güce ek olarak da gerektiğinde Şırnak'taki alay, Pervari ve Beytüşşebap'taki askeri birlikler ve Segurga'daki tabur da katılmaktadır.

Devrimci-direniş hareketine karşı özel olarak eğitilmiş bulunan işgal ordusunun birlikleri Bolu, Kayseri ve Batman'dan getirilmiş olup, ordunun en gözde savaş komandoları durumundadırlar. Ayrıca coğrafik olarak aşılmaz bir yapıya sahip olan bu mıntıkada, gerekirse kullanmak üzere sayısını bilemediğimiz, belli miktarda paraşütçü birliği getirilmiş bulunmaktadır.

Görüldüğü gibi sayı olarak neredeyse yerel nüfusu aşan sömürgeci Türk ordusu, gücünü yine de yetersiz bulmakta ve ayrıca yerel ajan-muhbir ağından ve oluşturulmak istenen sivil milis ve çetelerden de yararlanmak istemektedir. Tüm gücüyle yöreyi Şırnak ve Beytüşşebap yönünden ablukaya alan ve halkın çevre ile her türlü ilişkisini kesen sömürgeciler, operasyonlarına tüm vahşetiyle devam etmektedirler.

Eruh baskınından sonra yoğun olarak harekete geçen işgal ordusu ilk etapta hareketin gücü ve eylemin halk kitlelerinde yarattığı coşku ve destekten korktuğu için, mümkün olduğunca şirin görünmeye çalışarak, tarihte hiçbir zaman varlığına tahammül edemediği, tarihten silmek için akla hayale gelmedik yöntemlere başvurarak katlettiği halkımıza karşı, kuzu postunda görünmeye çalıştı. Ancak kısa süre sonra bu yöntemle, halkın alay konusu olmaktan öteye geçemeyeceklerini anlayan sömürgeciler, bu taktiği değiştirerek barbar ve vahşi yöntemlerine döndüler.

Çok kısa da sürse, operasyonların başlangıç günlerinde Eruh ve Şemdinli'deki baskınların kitlelerde yarattığı coşku ve canlılığın neredeyse bir isyan havası yaratması karşısında paniğe kapılan Türk sömürgecileri, gerçekte hiçbir zaman yanaşamayacakları sanılan ödünlerde bulunarak, tüm güçsüzlüklerini ortaya koydular. Oluşturmak istedikleri milis gücüne çete bulmak için aşiret reislerinin ayağına giderek onlara yaranmaya çalıştılar.

Eruh eyleminin hemen ertesi günü, stratejik yolları kesmek için harekete geçen militarist ordu güçleri, Jirkî aşiretinin Teyal aşiretiyle girdiği çatışmanın sonucunu değerlendirmek için toplandıkları köye baskın yapmış, 150 kişilik askeri birliğin komutanı, aşiret ileri gelenlerine *"silahlarınızı bırakmayın, devletimizin düşmanı sizin de düşmanınızdır, Eruh'a saldıranlar sizin de namusunuza, mal ve mülkünüze el atabilirler, biz sizi korumaya geldik. Onları görürseniz silahlarınızla kendinizi koruyun»* diyerek alçakça bir yaranma içine girmiştir.

Ne var ki, yıllardır duşmana askerlik yapmayan, silah teslim etmeyen ve devlet düşmanı olarak adlandırılan bu aşiret insanları, devletin kendilerine bu yönlü yaklaşımının altında yatan asıl gerçeği öğrendiklerinde komutanın konuşmalarını alay konusu haline getirmişlerdir.

Yörede en çok başarmak istedikleri, ama bir türlü de başaramadıkları sivil ajan-milis örgütlenmesini gerçekleştirmek için Aliyan, Ahmet Biryar, Ahmet Mustafa vb.lerinden yararlanan sömürgeciler, bu ajan-hain kişiler vasıtasıyla bölgenin ileri-gelen ve çete oluşturabilecek kişileriyle ilişkiye geçip, kendi amaçlarına ulaşmaya çalıştılar. Normal koşullarda oldukça emrivaki davranan ordu komutanları, birden bire uysallaşarak, aşiret ilerigelenlerine bir sürü sahte iltifat gösterilerine girerek, hiçbir zaman gerçekleştirilemeyecek tekliflerde bulunmuşlardır. Bu girişimleri sonuç vermediğinde ise yeni bir takım yöntemler izlemeye başladılar. Timsahın gözyaşlarını anımsatan bir sahtelikle *"Apocuların yarattığı tehlikeye karşı halkın namusunu malını ve mülkünü korumaya çalıştıklarını"* söylemeye başladılar. Bu da tesir etmeyince, sabırtaşını çatlatarak gerçek yüzlerini göstermeye başladılar. Tehdit ve şantajı içiçe kullanarak gözdağı vermeye çalıştılar. Bu da işe yaramayınca söz geçirememenin verdiği ruh haliyle, milis oluşturmak için seçtikleri adamlarını tutuklamak zorunda kaldılar.

Buna en bariz örnek ise; Ahmet Mustafa vasıtasıyla ajanlaştırmak istedikleri Ferhanê Temir'in milisliğe yanaşmaması yüzünden sömürgeciler tarafından evinin yakılması, kendisinin de mahkûm olmasıdır. Bu girişimleriyle yöre halkına gözdağı verilmek isteniyordu.

Eruh saldırısının hemen ardından başlatılan geniş çaplı operasyonlar, sömürgecilerin önceden dayandığı bir ajan yapı olmadığından –olsa bile çok yetersizdir– başarılı olamadı. Bunun için hemen apar topar böyle bir yapıyı oluşturmaya giriştiler. Bunda başarılı olamayınca da, operasyonun çapını genişletip, dozunu arttırmaya başladılar. Bu zamana kadar sadece devrimcilerin ayak izlerini takip etmeye çalışıyor, stratejik noktaları tutuyor ve HRK güçlerinin muhtemelen çekilebileceği alanlara ağırlık veriyorlardı. Boyalı basında *"peşlerindeyiz, yakaladık, ha yakalayacağız, etraflarını kuşattık"* türünden haberlerin çıktığı dönem tam da bu günlere rastlar. Ancak halk kitleleri içinde duyargalarının yeterli derecede işlememesi tüm girişimlerini boşa çıkarınca bu sefer gerçek bir savaş operasyonu halini alan harekâta başladılar.

Yörenin tüm ajanları (gerektiğinde kullanılmak için) "tutuklandı". Ardından keşif yapan helikopter sayısı arttırıldı ve olayın ilk gününde üslendikleri Xirbikê Bestê'ye güç yığmaya başladılar. Bu arada Türk ordusunun güçsüzlüğünü gösteren gelişmeler de peşpeşe yaşanmaya başlandı.

Binlerce komandoya rağmen köy baskınları yapamıyorlar, dağlardaki aramalarda da yolların dışına çıkamıyorlardı. Gece hiç hareket etmedikleri gibi, konakladıkları köylerde de nöbeti köylülere tutturuyorlardı. Halka bedava ilaç dağıtma, doktor getirip halkı muayene ettirme gibi girişimleri de yine bu dönemde gerçekleşti. Bununla devlet "babalığını" göstermek istiyordu. Ancak ne ilaç, ne sahte vaatler halkı kandırmaya yetmemekteydi. Halka karşı yumuşak davranma gibi taktikler de kitleler tarafından anlaşılmaktaydı. Öyle ki her yerde askerlerin korkaklığı, ruh hali, söyledikleri zavallıca sözler alay konusu olmuştur. Her yerde, karakolların teslim alınmasının birkaç köylü yurtseverinin işi olduğu söylenmektedir.

Yaklaşık olarak 15-20 gün süren bu durum, sömürgecilerin yeterli sayıda güç yığmaları ve bazı köylerde ajan-muhbirlerden yararlanır hale gelmeleriyle son buldu. Bu arada durumun gidişatını bozan bir olay da oldu: havadan indirme yapılan Anyanus köyünde, köyü terkeden köylülere helikopterden ateş açılmış, köylüler de buna karşılık verince, sömürgeciler bundan sonraki süreçte halktan kişileri toplamaya, işkence yapmaya başladılar. Bu olaydan sonra baskın yapılan her köyde halka baskı ve işkence yapmaya başladılar. Bunun üzerine tüm yörede köylüler gündüzleri dağa çekilmektedirler. Gece askerler köyü basamadığından evlerine dönmektedirler. Bunun üzerine planları bozulan sömürgeciler bir kez daha taktik değiştirmek zorunda kaldılar. Bu seferki taktik, Türk devleti için olağan, insanlık için ise yüzkızartıcıydı. İstediklerini yakalayamayınca karısını ya da kızını rehin alarak, teslimiyetçiliği geliştirmeye çalıştılar. Halkımızın en hassas yönüne basan sömürgeciler, halkı zoraki bir isyana teşvik etmektedirler.

Yörede devrimcilere karşı, güçlü bir ajan-muhbir ağı oluşturamayan sömürgeciler, bu yetersizliği aşmaya çalışmaktadırlar. Alixan vb. yararlanarak hemen her köyde en az bir muhbir bulmaya çalışmakta, özellikle de Jirî aşireti ile Ferhanê Temir'in reislik yaptığı kabileden birer milis gücü oluşturmak ve bu temelde güçlerini yıpratmadan bu çeteler vasıtasıyla harekete darbe vurmak istemektedirler. Belirtilen aşiretlerden olumlu yanıt alamayınca, bunlara yönelik saldırılarını da başlatan sömürgeciler onları silahsızlandırmak istemektedirler.

Yine diğer bir yöntemleri de, yörede Hareketimizin destekçisi olarak bilinen aile ve kişileri, devrimcilerin yakınlarını baskı altına alarak taciz etmek ve Harekete destek vermelerini engellemektir. Bunu kendi boyalı basınlarında da açık açık ilan etmektedirler.

Ayrıca tüm karşı-devrimcilerin başvurduğu devrimciler hakkındaki karalama ve anti-propagandalar da yaygınlaştırılmakta, onlar hakkında şüphe uyandırılmaya çalışılmaktadır.

Şırnak'tan özel haber
13.9.1984

Sömürgeciler 4 Masum Çocuk ve 5 Kadını Alçakça Katlettiler!

Baştarafı 1. Sayfada

gelecekte de kendi kölesi olarak görmek isteyen Türk sömürgecileri, kölelerinin artık bağımsızlık için savaştığını gördükçe çılgına dönmektedirler. Bunun, kendi sonları demek olduğunu bildiklerinden, halkımıza ya benim kölem olarak kalırsınız, ya da kadın-çocuk demeden hepinizi katlederim demekte ve bu alçaklığı yapmaktan da geri durmamaktadırlar. Bu katiller sürüsü, Karageçit köyünü basıp masum çocuk ve kadınlarımızı katlederek, halkımızı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden alıkoyacaklarını, ve üstelik alçakça yalanlarıyla devrimcileri karalayacaklarını zannetmişlerdir. Hem, köylerimizi basıp kadın-çocuk demeden katletmiş ve hem de bu cinayetlerini "bölücü-terörist" dedikleri halkımızın mücadele öncülerine yüklemeye çalışmışlardır. Bu katiller sürüsü, aynı zamanda o kadar korkak ve alçaktırlar ki, erkeklerin köyde olmadığını bile bile saldırmış, dünyanın hiçbir tarafında görülmeyen bir biçimde kadın ve çocukları katletmişlerdir. Ve bu korkaklık ve alçaklıklarını, en utanmaz bir biçimde, halkımızın devrimci öncülerine yüklemek istemişlerdir.

Halkımız onları tarihlerinden çok iyi tanımaktadır. Ana karnındaki çocukları süngü uçlarına nasıl geçirdiklerini, henüz çocuk yaştaki kızlarımızın ve ak saçlı ninelerimizin nasıl ırzına geçtiklerini, insanlarımızın kanının derelerden nasıl akıtıldığını, idam sehpalarında ak sakallı dedelerimizin nasıl katledildiğini, hiç söylemeye gerek yok ki, yediden yetmişe tüm Kürdistan insanı çok iyi bilir. Ve yine, 12 Eylül sabahında köylerin-dağların bombalanışı, yaşlı-genç demeden tüm insanlarımızın taşlı-dikenli tarlalarda sürüklenmesi, çırılçıplak soyulan kadın ve erkeklerin köy meydanlarında işkenceye çekilmesi, cezaevlerindeki tanımlanamaz işkence ve katliamlar, köylerimizin talan edilmesi, halkımızın içine itildiği açlık kimin eseridir - halkımız çok iyi bilmektedir. Sömürgeci canilerin halkımıza verdiği işte bunlardır. Yani acıdır, ölümdür, işkencedir, açlıktır, hakarettir, katliamdır, ağıttır.

Onlar daha dün, 15 Ağustos eylemleri yükseldiğinde devrimciler ve savaşan halkımız için kılıç artıkları dediler. Gazetelerine böyle manşet attılar. Yani halkımızı kılıçtan geçirdiklerini, halkımızın katilleri olduklarını bizzat kendileri itiraf ettiler. Ve şimdi, çocuk ve kadınlarımızı alçakça katlederek, halkımıza karşı nasıl bir kin ve düşmanlık hissiyle dolu olduklarını ilan ediyorlar. Hayır, sizin bağımsız yaşamanıza izin vermeyeceğiz, gerekirse hepinizi katledeceğiz, bizim kölelerimiz olarak kalacaksınız, diyorlar. Halkımızın öncülerine ve halkımıza alçakça saldırıyorlar. Ama korkak olduklarını, halkımızın devrimci silahlı güçleri karşısında nasıl korku ve telaşı yaşadıklarını da gizleyemiyorlar. Çünkü onlar, silahsız ve savunmasız masum bebelerimizle kadınlarımıza saldırdılar. Canice, korkakça, kalleşçe saldırdılar. 15 Ağustos eylemlerinde açığa çıkan çürümüş yapılarını, masum insanlarımız karşısındaki güç gösterisiyle gizleyeceklerini zannettiler.

15 Ağustos eylemlerinde, HRK güçleri karşısında ordunun nasıl bir bozguna uğradığını TC'nin "şanlı" ordusundan sorun. Dağda karşılaştıkları 3-4 partizanın karşısında o "şanlı" birliklerin silahlarını bırakıp nasıl kaçtıkları, ya da teslim oldukları halkın dilinde fıkralarla anlatılıyor. TC'nin "mehmetcik"leri panik içinde ve birçoğu da sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin cinayetlerine ortak olmak istemiyor. Ya silahlarını halka yöneltmiyor, ya da firar ediyorlar. Bu nedenle, Beytüşşebab yöresinde şimdiye kadar 3 asker kurşuna dizildi. Halkı katliam emrine uymayan birçok askerin de ya kurşuna dizildiği, ya da hapsedildikleri söyleniyor. Açık ki, giderek daha fazla sayıdaki asker, sömürgeci-faşist cuntanın bu katliam ve cinayetlerine ortak ve alet olmak istemeyeceklerdir. Giderek daha fazla sayıdaki asker, silahını devrimcilere ve halka değil, kendilerine halkı katliamdan geçirmeleri emrini veren subaylara yönelteceklerdir. Bu gerçeği cunta da çok iyi bilmektedir.

Bu nedenledir ki, halkı katliamdan geçirmeleri, cinayet emirlerine uymaları için askerlere baskı yapmakta ve onlara güvenemediği için de özel birlikler oluşturmaktadır. Kontr-gerilla birlikleri denilen bu özel gruplar, CİA ajanları tarafından eğitilmiş, insanlıktan çıkarılmış bir eşkiya ve caniler çetesidir. Tıpkı cezaevlerindeki işkenceciler gibi adeta hayvanlaştırılmışlardır. Bu cani çeteleri, en alçakça cinayet ve katliamlar için hazırlanmaktadırlar. Dün Vietnam'da, bugün Salvador'da halklara karşı oluşturulan kara intikam tugaylarının bir benzeridirler. Ama bu, Türk hakim sınıflarının yeni denediği bir şey de değildir. Onlar geçmişte de halkımızı katletmek için birçok çeteler oluşturdular. Bunlardan birisi de Hamidiye Alaylarıydı. Kürt ağalarının denetimindeki bu çapul ve cinayet çeteleriyle işbirlikçileri ve uşakları olan Kürtler eliyle halkımızı katlettiler, alçakça cinayetler işlediler, son lokmasına kadar elinden aldılar. Bugün de aynı hesapların peşindedirler. Toplumun en serkeş, lumpen kesimlerini ve muhbir takımını böyle bir çete olarak örgütleyip aynı cinayet ve katliamları gerçekleştirmenin hesaplarını yapmaktadırlar. Ve hatta, bu cinayet ve çapul çetelerine "devrimci" süsü bile vermekten geri durmamaktadırlar. Hem halkımızı alçakça katletmekte ve hem de bu insanlık suçlarını devrimcilerin sırtına yüklemeye çalışmaktadırlar. Kadın ve çocuklarını öldürdükleri babaları, kocaları ve ağabeyleri katil ilan etmektedirler. Son olayda da böyledir. Karageçit köyünde masum çocuk ve kadınlarımızı alçakça katletmiş, ardından da onların babaları ve kocalarını katil olarak göstermek istemişlerdir.

Ancak, bu caniler sürüsü bu kez korkunç bir yanılgının içindedir. Nasıl ki onlar, ülkemiz üzerindeki sömürgeciliklerini sürdürmek için halkımızı çoluk-çocuk demeden katlediyor, ya kölemiz olarak kalırsınız, ya da sizi yok ederiz diyorlarsa; halkımız da gerekeni söylemesini bilmektedir. Yani halkımız, ya bu kölelikten, bu onursuz yaşamdan kurtulur bağımsız ve özgür bir halk oluruz, ya da tümümüz katlolur ama köleliğe asla boyun eğmeyiz demektedir. Halkımızın kararı kesindir ve bu karar bir kez daha 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerinde tüm dünyaya ilan edilmiştir.

Sömürgeci caniler, kadın ve çocuklarımızı katlederek, bizim mücadele azmimizi, kin ve öfkemizi daha da büyütmüşlerdir. Şimdi her Kürdistan insanı açıkça görmektedir ki, böyle bir düşmana karşı savaşmak yalnızca bir yurtseverlik görevi değil, insanlık görevidir ve bir namus borcudur. Yani, katledilen, hakarete uğrayan insanlığın onur savaşıdır.

Sömürgeci caniler şimdi daha çok korkmalıdırlar. Biz bu gerçeği onlara önceden söyledik. İdam edilen her devrimci için yüzlerce askerini gözden çıkarması gerektiğini, elini uzattığı her kadın ve çocuğumuz için ise bu bedelin daha da büyüyeceğini belirttik. Bunun sadece söylenmiş bir söz, basit bir propaganda olmadığını onlar da çok iyi bilmektedirler. Çünkü, onların halkımızın devrimci silahlı birlikleri karşısında nasıl bir korkuyu yaşadıkları en açık biçimde 15 Ağustos eylemlerinde görüldü. Ve biz şimdi, daha çok korkmaları gerektiğini söylüyoruz.

Kürdistan'da bugün bir ulusal direniş hareketi yükseliyor. Biz, sömürgecilerin kanlı elleri ve çizmeleriyle kirletilmiş her taşımız, toprağımız ve yeşermesi önlenen çimenlerimiz için savaşıyoruz. Eğer gerekirse, her karış toprağımız için binlercemizin kanını feda etmekten çekinmeyeceğimiz de açıktır. Çünkü bu, bağımsızlığı için savaşan bir halkın izleyeceği tek yoldur. Kölelikten kurtuluş yalnızca bu yoldan geçer. Halk olarak bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur, oysa kazanılacak bir dünyamız, bağımsızlık ve özgürlüğümüz, ulusal onurumuz vardır. Biz, bir halk olarak buna ulaşmak için gerekirse herşeyimizi ortaya koymaktan çekinmeyeceğiz.

Ama ya sömürgeci katiller gelecekten ne beklemektedirler? Onlar artık, bu cinayetlerine kendi askerlerini bile ortak edemeyeceklerdir. Geleceğin onlara vereceği tek şey, halkların yüzlerine vurduğu şamar olacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve halkı, bu caniler çetesinin karşısında yer almakta gecikmeyecek, egemen sınıfları ve ordu tarafından halkımızın katledilmesi karşısında sessiz durmayacaklardır. Tam tersine, onlar da Kürdistan halkı gibi önü alınmaz bir kinle bu caniler çetesine yönelecek ve ona karşı silahlanacaklardır. Sömürgeci-faşist katiller, şimdi kendi geleceklerine daha büyük bir korkuyla bakmalıdırlar. Çünkü gelecek onlara yalnızca bir şey vadediyor: Kürdistan ve Türkiye halklarının elele yükselen acımasız devrimci şiddeti.

Savaşı Geliştirmeli miyiz?

Baştarafı 2. sayfada

Besbelli ki gerçek hiç bir devrimcinin yolu bu olamaz ve olmayacaktır!

Sorumlu ve gerçek her devrimcinin, başta sorduğu muz soruya kesin cevabı şu olacaktır; Evet! Hem de hiç duraksamadan (çünkü, koşullar olgunlaştığı ve zaman geldiğinde, savaşta duraksama ölüm demektir !) hem de tüm ustalık ve yeteneklerimizi ortaya koyarak, savaşın pratik-örgütsel tüm sorunlarını çözmeyi başararak, politik mücadeleyle bağını doğru kavrayıp uygulayarak, devrimci savaşı bir sanat olarak ele alarak! Bilincimizi ve yeteneğimizi geliştirmeli, silahlarımıza daha sağlam sarılmalıyız; daha şimdiden Silvan'dan, dil'den, Şırnak'tan, Uludere'den, Çukurca'dan yükselen ve daha bir çok yerde daha güçlü bir biçimde yükselecek olan devrimci silah seslerini ülkemizin her alanında duyulur hale getirmeliyiz!

Elverişli dış ve iç koşullardan devrimi yararlandırmak ve devrime siyasal bir atılım yaptırmak için, faşist-askeri diktatörlüğün devrime karşı tezgahladığı tüm komploları bozguna uğratmak için, faşist-sömürgeci teröre anladığı dilden cevap vermek için, küçük-burjuva siyasetçiliğinin alçakça ihanetine karşı Kürdistan ve Türkiye'de gerçek devrimciliğin yaşadığını göstermek için, muazzam boyutlardaki devrimci kitle potansiyelini harekete geçirmek ve kitleleri düzene karşı savaşır hale getirmek için, zindanlardan yükselen direniş çağrılarına yanıt vermek için, Partimizin devrimci çizgisini hayata geçirmek ve devrimci görevlerimizi yerine getirmek için, bütün bunların hepsi için **devrimci savaşı geliştirmeliyiz!**

Partimizin verdiği karar ve yaptığı hazırlıklar temelinde başlatmış olduğu **"faşist teröre karşı devrimci direnişi geliştirme harekatında"** devrimci görevlerimizi büyük bir fedakarlık, cesaret ve başarıyla yerine getirmeliyiz!

Dost-düşman herkese, PKK direniş ruhunun ve APOCU savaşkanlığın gerçek temsilcileri olduğumuzu açıkça göstermeliyiz!

15 Ağustos 1984

81 Yaşındaki Kürt Şairi Cegerxwîn İsveç'te Öldü

Baştarafı 3. sayfada

onra da çıkacaktır. Bugün bir çok landa güçlü ve oldukça yetenekli çok ayıda insanımız olmasına rağmen, nücadelenin gerektirdiği seviyeyi tuturamadıklarından, geri bıraktırılmış oplumumuzun komplekslerinden kurulamadıklarından ve soylu davamının gelişim koşullarını bilince çıkaamadıklarından bahsedilen bu özelğe ulaşamamışladır. Cegerxwîn de anatının tüm görkemliliğine rağmen, endisini gelişmelerin akışına uyduraayıp dönem dönem subjektivizme üşerek, doğru siyasal hattın dışında alan büyük bir şair olarak kalmıştır. aşamının ilk yarısında oldukça raikal çıkışlar yapmasına rağmen bunu zun süreli kılamamasından ve hızla eğişen siyasal ortama ayak uyduraamasından ötürü, kendi gelişiminin nüne de set çekmiştir. Bu yapısıyla lusal kurtuluş savaşımımızdan çok, eformist ve sosyal-demokrat çevrelen yararlanmak istedikleri biri haline elmiştir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri e onların dayanağı olan Avrupa osyal-demokrasisi gelişen Ulusal ağımsızlık Mücadelemizi rayından aptırmak, kendi istedikleri rotaya okmak için ellerinden gelen her abayı harcadıkları gibi, Kürdistan ve ürtlük adına ortaya çıkarılan değerleri de kendi emellerine katık etmek kurtuluşları uğruna savaşım verirken, varlıklarının açık delaleti olan kültürlerini de geliştirip güçlendirmişler, her döneme uygun bir seviyeye çıkarmışlardır.

Halkımız, ister Kürdistan'da olsun, isterse Avrupa vb. alanlarda olsun, mücadeleye tüm varlığıyla sahip çıkmaktadır. Bunun yanısıra diline, kültürüne ve ulusal nitelikteki tüm değerlerine de sahip çıkmasını bilecek, fırsatçılık ve kültür emperyalistliği yapmak isteyenlere pabuç bırakmayacaktır. Kendisine ait iyi ve doğru olan tüm değerlere sahip çıkarak onları sonsuza kadar yaşatmasını bilecek, ama kötü ve yanlış şeyleri eleştirip mahkûm etmekten de geri durmayacaktır.

Bağımsızlık mücadelemizin önder gücü PKK'nin yapmaya çalıştığı da budur. O, bir yandan tüm saldırılara göğüs gerip, kararlıca savaşırken, bir yandan da ulusal ve kültürel değerleri koruyup, geliştirmeye çalışmaktadır. Bazılarının iddia ettiği gibi, dile, kültüre önem vermemezlik etmemekte tersine bu olguları davayla bütünleştirerek güçlendirmektedir.

Küçük-burjuva reformistleri dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen bir şeyi, yani salt kültürel gelişim sağlama gibi oldukça soyut bir olguyu yaratmak istemektedirler. Bunun pra-

Baskı Direnişi, Direniş Baskıyı Yoğunlaştırır!

Baştarafı 19. Sayfada

sömürgeci faşist Türk devletinin ve onun ordusunun tüm zayıflıklarını daha açık ve seçik olarak görmekte. Bu ise, halkın PKK'ye ve geleceğe olan güvenini pekiştirmekte. Düşmanın giriştiği hiçbir vahşice uygulama, bu bilinci karartamamaktadır.

Faşist Türk sömürgeciliği halkımız üzerindeki sömürgeci faşist terörünü son sınırına vardırabilir.

67. Yılında Ekim İhtilalini Yükselen Mücadelemizin Gururuyla Selamlıyoruz

LENİNİZMİN KIZIL BAYRAĞI DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARINA HER ZAMANKİNDEN DAHA FAZLA YOL GÖSTERİYOR!

«Ve gerçekten de Ekim Devrimi, doğunun boyunduruk altındaki halklarının emekçi kitlelerini, yüzyıllar süren uykularından kaldıran ve onları dünya emperyalizmine karşı savaşa sürükleyen dünyanın ilk devrimidir.» (Stalin)

Şanlı Ekim Devriminin üzerinden geçen 67 yıl, bu gerçeği her yönüyle doğrulamıştır. Dünyamız halkları, Ekim Devriminin ilk ışıklarıyla yüzyıllar süren kölelik uykusundan uyanmış, her türlü boyunduruğa karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde attıkları adımlarla efendiler ve kölelerden oluşmuş eski dünyanın çehresini değiştirmişlerdir. Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağının Sovyetlerin elinde dalgalandığı günden günümüze varan 67 yıl boyunca, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da birçok halk da aynı bayrak altında yükselttiği savaşımla dünyamızı kuşatan prangaların kırıcıları, özgür dünyanın yaratıcıları oldular. Emperyalizm, her cepheden bir saldırıyla ve halkların başkaldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Sovyet cephesinden emperyalizmde açılan gedik, geçen her gün biraz daha büyüdü. Doğu Avrupa ülkeleri, Güneydoğu Asya'da Vietnam, Latin Amerika'da Küba, Afrika'da ise birçok halkın mücadelelerinin zaferle taçlanması sosyalizmi dünya çapında güçlendiren ve yenilmez kılan temeli oluşturdu.

Bugün, dünyamız yine sürekli büyüyüp, güçlenen sosyalizm ile, sürekli zayıflayan, çürüyen ve çöküşü yaşayan emperyalizm arasındaki kıyasıya bir savaşa tanık oluyor. Ama çağın akışı gibi güç dengesi de artık dünya halkları ve sosyalizmin lehine olarak. Emperyalizm tarihinin hiçbir döneminde bu kadar çözümsüz, kendini yenileme gücünden yoksun ve tabi ki çılgın olmamıştır. Onun, başta SSCB olmak üzere tüm bir sosyalist sisteme ve dünya halklarına karşı böylesine azgın bir saldırı konumunda bulunması bu gerçeği yansıtmaktadır.

Emperyalizm, artık bunalımını yeni sömürge (ve sömürge) ülkelere taşırarak rahatlama olanağına da sahip olamadığından, bir yandan ekonomileri alabildiğine askerileştirip, tepeden tırnağa silahlanarak tehdit ve şantaj politikasına daha da hız verirken, metropollerde işçi sınıfı, bağımlı ülkelerde ise halk kitlelerini en azgın sömürü altında tutmakta, askeri-faşist diktatörlükler eliyle pasifize etmeye çalışmakta, öte yandan da ideolojik savaş araçlarını geliştirip bunları sosyalist ülkelerin bağrına kadar sokmaktadır. Her türlü yalan, demogoji ve sahtekarlık, emperyalizmin tükenmeyen tek sermayesidir.

İşçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin dünya çapında kaydettiği hızlı gelişim, ve bunların salt askeri yöntemlerle ezilememesi, emperyalizmi özellikle ara-çözüm yöntemleri bulma çabalarına itmektedir. Askeri-faşist diktatörlüklerin kendilerinden beklenenin tersine, sosyal ve ulusal savaşımları körüklemeleri ve bizzat kendilerinin kısa zamanda yıkılmayla yüzyüze gelmeleri, şiddete dayanan bu yönetimlere karşı çeşitli burjuva muhalefetlerini de geliştirmekte ve bunlar emperyalizmin sosyal-de-

mokratik çözümlerinin dayanaklarını oluşturmaktadır. Özellikle 1980 sonrası yıllar, emperyalizmin sosyal-demokrasi eliyle halkların ve proletaryanın mücadele selinin önünü kesmeye çalıştığı yıllar olmuştur. Avrupa eliyle geliştirilen ve gerçekte emperyalizmin çözümsüzlüğünün kanıtı olan bu dayatmalar faşist diktatörlüklerin işbaşında bulunduğu ve tabii ki devrimci muhalefetin gelişme kaydettiği her ülkede görülen bir durumdur. Kısaca, emperyalizm, tam bir çöküşü yaşamaktadır ama, bu nedenle de saldırı araçlarını geliştirmekte ve her cepheden saldırıya geçerek varlığını korumaya çalışmaktadır.

1960-70'li yılların siyasal dengeleri bugün tümüyle sarsılmıştır. Barış içinde bir arada yaşama, detant, parlamenter demokrasi vb. ara-çözümler işlemez hale gelmiş, kutuplaşma keskinleşerek çatışma yoğunlaşmıştır. Daha önceki yıllarda sürecin geçerli bir politikası olarak kabul edilenler, bugün güçlerin önünde atılması gereken engel haline gelmiştir. Emperyalizmin 70'li yılların sonu ile 80'lerin başında adeta bir salgın gibi işbaşına getirdiği faşist diktatörlüklere bizzat alternatif oluşturma ve bunlar eliyle devrimci gelişmeleri önleme çabaları bunun bir sonucudur. Emperyalizm, attığı her adım ve uygulamaya geçirdiği her politikada adeta kendisini yiyip tüketen bir sistem durumundadır. Uzun dönem planlarını yaptıkları, büyük umutlar besleyerek ortaya attıkları politikalarının yaşama gücü bile olmayan ölü bir doğum olduğu gün geçtikçe daha da iyi anlaşılıyor. Bu nedenledir ki o, çürümüş bedenini onarmanın sancılarını yaşıyor, ama etlerinin dökülmesini de engelleyemediği için giderek daha çok hırçınlaşıyor.

1917'de sosyalist iktidar doğduğunda, çevresinde estirilen emperyalist fırtınalara karşı kendisini korumak zorunda olan narin bir filiz gibiydi. Bugün gölgesine dünyayı alan bir koca ağaç oldu. Hiçbir fırtınanın, tayfunun sökemeyeceği derin kökler saldı. Bu nedenledir ki saldırı daha çok, bu kökleri derinlere varan ağacı çıplak ve korumasız bırakmak için dallarına, henüz yeni açan çiçek ve yapraklarına yöneltiliyor. Yani, yeni yeni boyveren proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri, sosyalizme karşı sürdürülen emperyalist saldırganlığın ilk hedefleri oluyorlar.

Dünyamız bunun örnekleriyle doludur. Latin-Amerika devrimlerinin başına getirilmek istenenler, Ortadoğu'da izlenen politikalar ve yine dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşanan gelişmeler, Avrupa'da bu ülke devrimlerine yönelik olarak icat edilen "yeni teoriler" hep bunun kanıtlarıdır. Sosyalizm, emperyalizminin türetmelerinin bu ülke devrimlerine musallat edilmesi temelinde doğal müttefiklerinden dıştalanmaya, sosyalizmin çözümleyici ve yol gösterici gücü gözlerden saklanarak emperyalist ara-çözümler bir umut olarak dayatılmaya çalışılıyor. Sosyalizmin gücü, proletarya ve ulusal kurtuluş devrimlerinin sürekli gelişmesi karşısında bunların hayat hakkı olmasa da, en erkenden etkisiz kılınması, bir engel oluşturmalarının engellenmesi de zorunludur.

Ama emperyalizm, ideolojik saldırı araçlarını geliştirirken, askeri saldırıları terketmiş de değildir. Tersine, silahlanma ve askeri saldırılarda da daha çok tırmanma vardır. Proletarya ve halkların kanı yeni ölüm araçlarının üretilmesine yatırılmakta, sosyalist sistem ve halk kurtuluş mücadeleleri bunlarla tehdit edilmektedir. Bu tırmanma daha da hızlanacaktır. Bunun bir niyet sorunu olmadığı ve hele çözümününse masabaşı görüşmeler olamayacağı yaşam tarafından kanıtlanmıştır. İki sistem arasındaki bu yaşamsal mücadelede, ölümün nefesini ensesinde duyan taraf olarak emperyalizm silahlanmak durumundadır ve buna zorunludur. Çünkü bu onun karakteri gereğidir. Tükenen her sistem gibi şimdi o da yaşayan, gelişen, serpilen her şeye düşmandır. İnsanlığı toptan imha edecek ölüm araçları üretmesinin tek nedeni de budur.

1917 Ekim ihtilalinde sosyalizm, tüm insanlığa daima bir umut olan sömürüsüz, eşit, kardeşçesine bir dünyanın gerçekleşme yolunu açmıştı. Bunun bir hayal olmadığını kanıtlamıştı. Ama, böyle bir dünyaya ulaşabilmenin bedelinin ödenmek zorunda olduğunu da yine ortaya koymuştu. Bu özlemlerin, bugün tüm bir dünyamızı her zamankinden daha fazla etkisi altına aldığı görülüyor. Bunun bir nedeni emperyalizmin artan saldırganlığı ve ağır sömürü ile sürekli bir emperyalist savaş tehditleri iken, diğer bir nedeni de umutların herzamankinden daha fazla gerçekleşme olanağının ortaya çıkması, insanlığın önünde sosyalizmden başka kurtuluş araç ve yolunun olmamasıdır. Dünyanın en geri halklarını bile bugün bütün güçleriyle sosyalizme sarılmaya iten neden budur.

Herşeyden önce karşılarında somut bir gerçeklik vardır. Dünya sosyalizmi sürekli büyümekte ve halkların önüne her türlü kölelikten kurtulmuş insanca bir yaşamı yükseltmektedir. Açık ki, dünya proletaryası ve halkları şimdi böyle bir dünya için savaşmakta ve emperyalizm ise bu dünyayı karartmaya yönelik plan ve uygulamalar geliştirmektedir. Savaşın en sinsi biçimlerden, en alçakça komplolara, en akılalmaz demogojik propagandalara, insanlık dışı işkence aletlerinin geliştirilmesine ve insanlığın yok edilmesine yönelik tehdit, şantaj ve uygulamalara kadar her şeyi kapsaması bu nedenle yadırgatıcı değildir. Ama proletarya ve halklar, sınıfsız, sömürüsüz bir toplumla insanlığın kurtuluşunu, dünya barışı ve halkların kardeşçe yaşamını nasıl sağlayacak, vahşetin ve azgın sömürünün önünü nasıl alacaklardır. Bugün emperyalist metropoller de dahil olmak üzere milyonlarca insan bağımsızlık, özgürlük, iş, ekmek ve barış sloganları haykırıyor. Bunun için örgütlenip, mücadele ediyorlar. Dünyamız her anında bir çalkalanmayı yaşıyor. 1917 Ekim ihtilalinin ateşlediği bu tarihsel gelişme, şimdi dünyamızı daha da alevlenen bir yangın halinde sarmış bulunuyor. Ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşlarını veren halklar yüzbinlerle ölüme atılmaktan çekinmeyerek, maruz bırakıldıkları her türlü vahşete karşı insanca yaşamanın bedelini kanlarıyla ödemeye hazır olduklarını dünyanın her alanında ortaya koyuyorlar.

Ancak, sosyalizm ve devrimci hareketler açısından da gelişmenin dümdüz olmadığı açıktır. Sözkonusu olan ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri olduğunda yaşanan sorunlardan daha çok bahsetmek gerekecektir. Emperyalizmin ve işbirlikçi rejimlerinin açık saldırılarına karşı olduğu kadar, ideolojik planda da birçok sapma ve saldırıyla boğuşmak zorunda olan bu hareketler, gerçekten de dünya çapında önemli bir boğuşmayı yaşamaktadırlar. Çağın gerçekliği ve dayatmaları karşısında barutu tükenmiş ve verebilecek hiçbir şeyleri kalmayan küçük-burjuva hareketler, bugün dünyanın birçok alanındaki devrimci mücadelelerdeki tıkanıklıkların nedeni olmakta, emperyalizm bunlara dayandırdığı politikalarla devrimlerin önüne set oluşturmaya çalışmaktadır. Bir dönem için emperyalizme karşı mücadelede önemli rol oynayan küçük-burjuva devrimciliği bugün açıkça görüldüğü üzere, hertürlü sapmanın, reformizm ve teslimiyetin ve tabii ki emperyalist sistemle uzlaşmanın şampiyonluğunu yapmakta ve proletarya devrimlerine karşı en bağnaz bir düşmanlığı sergileyebilmektedir. Pek tabii ki bu, karşısında şaşkınlık duyulacak bir olay değildir. Proletarya hareketlerinin cılız olduğu alanlarda bu durumdan yararlanarak önderliğe oynayan küçükburjuvazinin, başlangıçta sosyalizm de dahil hangi amaç ve vaatlerle yola çıkarsa çıksın topluma verebileceği fazla bir şeyin olmadığı tarihsel ve güncel gerçeklerde kanıtlanmış bir olgudur. Sıcak savaşımların yaşandığı dünyanın belli noktalarında gelişmelerin adeta düğümlenmesi ve oradan başlayarak her düzeyde yaşanan bunalım bu durumla doğrudan bağıntılıdır. En yakın gerçeklik olarak

Devamı 21. sayfada

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.